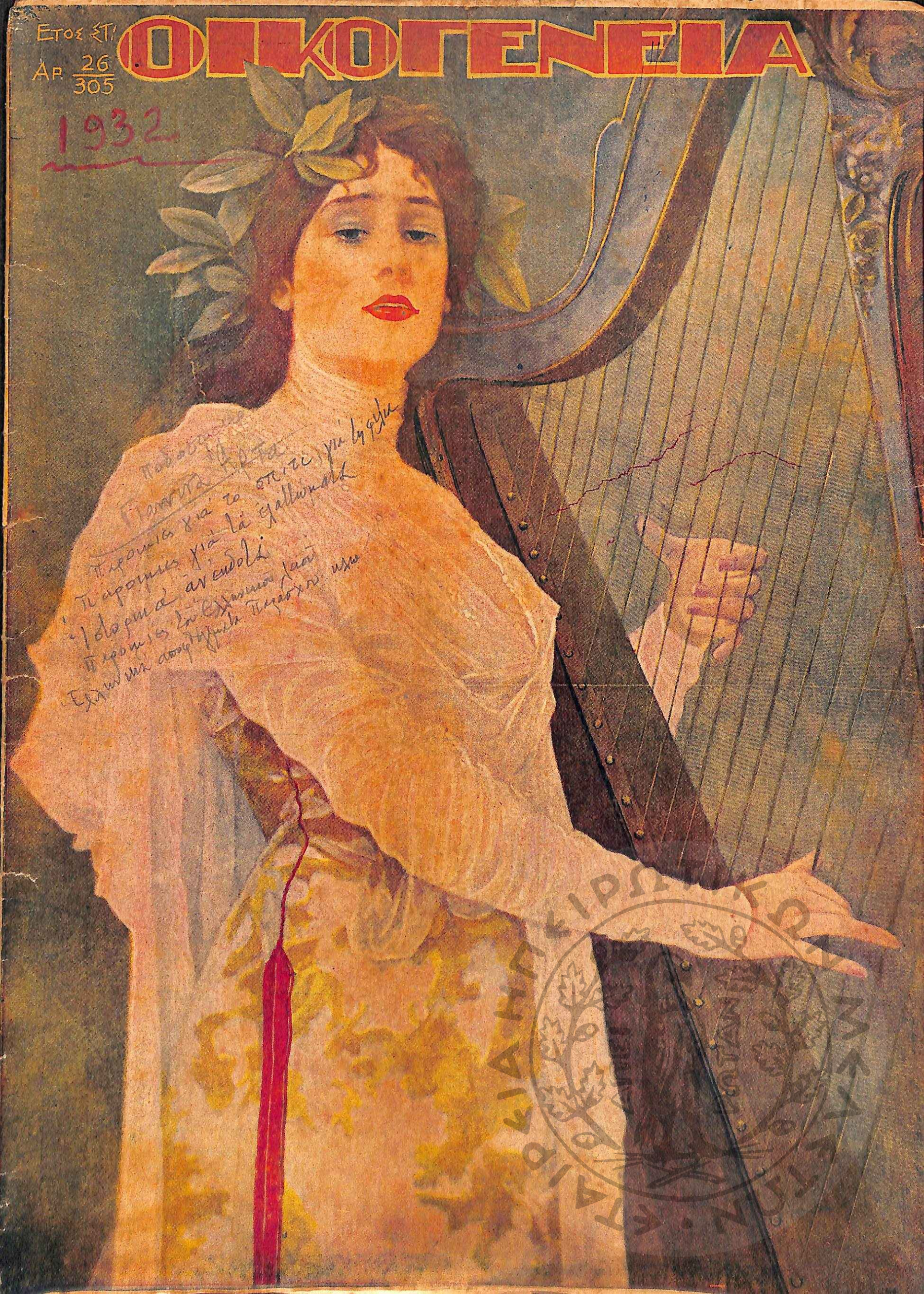

AP $\frac{26}{305}$

ONKOTGENEIA

1932

ΠΟΥΔΡΑ

ΚΡΕΜΑ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΣΑΠΟΥΝΙ

EDELWEISS

Είνε τα τέσσα-
ρα απαραίτητα και α-
παράμιλλα είδη της
τουαλέτας.

Μία δοκιμή θα σάς πείσει. Πωλούνται
εις όλα τα Φαρμακεία. Κεντρική 'Απο-
θήκη: Σταδίου 15, Φαρμακείον Μινέρβα.
Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, 'Ομόνοια.

Bismoterran

Τὸ ἰδεώδες φάρμακον ἐναντίον
τῶν νοσημάτων στομάχου καὶ ἐντέρων
ὑπερχλωρυδρίας - ἔλκους-διαρροϊῶν κ.λ.λ.

ΓΡΟΤΕ & ΣΙΑ ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΒΑΛΑΟΡΙΤΟΥ 16

Τὸ BISMOTERRAN πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία με-
τὴν παλαιὰν τιμὴν ἄνευ οὐδεμιᾶς αὐξήσεως.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο 'ΦΟΙΝΙΞ,,

'Αποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξίδια εἰς τὰς διαφόρους
λαματικές πηγὰς, προτιμώντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5,
παρὰ πλεύρως θαλάσσης Κοτοπούλη. Τὰ λαματικά τεχνητὰ
λουτρά τῶν διαφόρων λουτροπόλεων Αἰδηψοῦ-Μεθα-
νῶν-Λουτρακίου-Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ
λαματικά λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων λαματικῶν πη-
γῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλὴ δωρεάν. Τελεῖα ἀνακαινίσαις,
Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 μ.μ.

FLY-TRAP

**ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ**

Αρωματικὸν ἐντομοκτόνον
Ἐξολοθρεῖν. Μύγες, κουνούπια
κορέους ψύλλους, κατσαρίδες κτλ.

ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ & ΣΙΑ ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ 5

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόμενον 600 πε-
ρίπου πήχεων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγ.
Βαρβάρας 18 (Προφῆτης Ἡλίας
Παγκρατίου). Πληροφορίαι παρὰ
τῷ Διευθυντῇ τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙ-
ΑΣ», Λέκα 7.

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κα-
φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.

Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ
τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανα-
στημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθήναι, Τηλ. 1-68

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ & ΟΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΣΩΤΗΡΙΟΥ Κ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Ὁδὸς Κολοκοτρώνη 27, Ἀθήναι.

Κατασκευάζονται διάφορα καλ-
λιτεχνικά κοσμήματα. Ἐπισκευαὶ
ὀρολογίων. Ἐπαχυσώσεις καὶ ἐ-
παχυνώσεις. Πώλησις κοσμημά-
των καὶ διαφόρων ὀρολογίων.

Ν. Γ. ΚΡΟΝΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χειρουργὸς-ὀδοντίατρος

Μητροπόλεως 22 - Σύνταγμα

4-8 μ.μ.

Οἰμωγέχεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 200
> ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100
> ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 6
> ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
> ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30
> ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 26 Ἰουνίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

'Εν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY

*Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

'Εν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 W. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.

'Εν Αἰγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

'Εν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

Πολλοὶ ἀναγινώσκειν μὰς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφῶν συνδρομητὰ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ ἐυσεκολεῖται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γὰρ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχομεθα τὸ ἀντίμιστον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, Ἡμερολόγιον, κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰαδήποτε τιμῆς.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ

ΒΙΚΤΩΡ ΚΟΥΖΕΝ

Ὁ Βίκτωρ Κουζέν, ὁ ὁποῖος θεω-
ρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ ἀντιπρο-
σωπευτικῶς Γάλλους φιλοσόφους τοῦ
19ου αἰῶνος, γεννήθηκε στὰ 1792
στὸ Παρίσι.

Ὁ πατέρας του ἦταν ἕνας φτωχὸς
ρολογῆς, ποτισμένος μὲ τὸ ἐπαναστα-
τικὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ὁ ὁποῖος ἀ-
κολοθοῦσε τὴ διδασκαλίαν τοῦ λα-
τρευτοῦ του Ζῆν Ζῆν Ρουσσώ, ἀπο-
στρεφόμενος τὰ γράμματα καὶ ἤθελε
νὰ καμῇ τὸ γυῖό του καλὸν τεχνίτη
καὶ ἀξίον νὰ τὸν διαδεχθῇ στὸ ἐπάγ-
γελμά του.

Ὅταν ὁ Βίκτωρ ἔγινε δεκαεπτά-
ρων χρόνων καὶ ἀρχισε νὰ μαθαίνει
λατινικὰ, ὁ πατέρας του τὸν ἐσταμά-
τησε.

—Ὁ Ζῆν Ζῆν Ρουσσώ, τοῦ εἶπε,
ὁ μεγαλύτερος ἄνθρωπος τῆς γῆς, ἦ-
ταν σατανικὸν πνεῦμα ὅταν τοῦ
ἤρθε ἡ ὁρεὶ νὰ μάθῃ τὴ λατινικὴν
γλῶσσαν. Ἐσὺ ὅμως ἔχεις τὸ δικαίω-
μα νὰ κανονίσῃς ὅπως σοῦ ἀρέσει
τὴς σπουδῆς σου, φτάνει νὰ μπορῇς νὰ
κερδίῃς τὰ ἐξόδα σου δουλεύοντας
συγγρόνους σ' ἕνα ἐπάγγελμα. Ἐγὼ
σοῦ προτείνω διὰ ἀπ' αὐτὰ: τὴ γυ-
ρακτικὴ καὶ τὴν ὀρολογιοποιίαν. Σκέ-
ψου καὶ ἀποφάσισε. Σοῦ ἀφίνω πρό-
θεσίαν εὐσεβιστῶν ὥρων γὰρ νὰ
διαλέξῃς...

Ὁ μικρὸς Βίκτωρ ἐγνώριζε ὅτι ἡ
συμβουλὴ τοῦ πατέρα του ἰσοδυναμοῦ-
σε μὲ διαταγὴ καὶ δὲν ἐπιδεδόταν
οὔτε ἀνάκλησιν, οὔτε ἀντίρρηση.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀγαποῦσε μὲ πάθος
τὰ γράμματα καὶ ἤθελε νὰ ἐπιδεδῇ
στὴς κλασσικὲς μελέτες, κατέφυγε σ'
ἕνα τέχνημα, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐβγήκε
στὸ τέλος νικητὴς.

Ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος ἦτορ εἰ-
κάμε λάτρευε τὸν Ρουσσώ καὶ θεω-
ροῦσε τὸ «Κοινωνικὸν τοῦ Συμβόλιου»
ὡς ἱερὸ βιβλίον, ἦταν ἄθεος καὶ
καταφερόταν κάθε τόσο ἐναντίον τῶν
κληρικῶν.

Ἀντιθέτως ἡ σύζυγός του ἦταν
μὴ γυναῖκα πολὺ θρησκή, ἡ ὁποία
θλιβόταν εὐλαχῶς γὰρ τὴν ἰδέαν του
καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἐμπνεύσῃ στὸ
γυῖό της ἀγάπην πρὸς τὴν θρησκείαν
καὶ σεβασμὸν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.

Τὸ ἴδιον βράδι ὁ Βίκτωρ, πανευ-
χῆς γὰρ τὴ νέα τρεπὴ τῆς τύχης του,
μπήκε σ' ἕνα ἄμικττον καὶ κατεβύθη
στὸ θεῖο του πού ἔμενε στὸ Μάντ.
Στὸ ὄροισμα τοῦ πῆγαινε δὲν ἔργη-
σε νὰ καταστρώσῃ τὸ σχέδιόν του. Ὁ
θεὸς του θὰ τὸν ἐμπνεύσει στὴν ἱερατι-
κὴ σχολὴ καὶ αὐτὸς θάμενε ἐκεῖ ὡς
θεοὺ νὰ μάθαινε τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ
καὶ λατινικὰ. Ἄλλα ὅμως κατέβηκε
νὰ ικανοποιήσῃ τὴν μεγάλην αὐτοῦ
πρόβου, θὰ πετοῦσε τὰ ράσα του

Στὴ δύσκολη λοιπὸν θέσει του, ὁ
Βίκτωρ σκέφτηκε νὰ ἐκμεταλλευθῇ
τὴ μητρικὴν εὐσέβειαν. Κι' ἄμεσως,
χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ, πῆγε καὶ τῆς
εἶπε:

—Μητέρα, ἔκαμα σοβαρὲς σκέψεις
γὰρ τὸ χριστιανισμὸ καὶ ἀρχίζω νὰ
πιστεύω πως εἶνε ἡ πρὸ ἀληθινὴ θρη-
σκεία.

—Ἐλα δὲ νὰ σὲ φιλήσω, ἀγαπη-
μένο μου παιδί! Ἄς εἶνε δοξασιμὸς
ὁ θεὸς ποὺ εἰσέλασε τὴς παρακλή-
σεις μου! Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ πως ἐσὺ
θα γένοιτο μὲ τὸ μέρος μου καὶ δὲν
θ' ἀχούγες τὴς παλαβομάρας τοῦ πα-
τέρα σου. Καὶ ξέρεις τί θὰ γίνῃ τώ-
ρα; Πρέπει
νὰ πᾶς κον-
τὰ στὸ θεῖο
σου τὸν ἀβ-
βά, γιατί θὰ
σὲ καταστρέ-
ψῃ αὐτὸς ὁ
θεὸς ὁ πα-
τέρας σου...

—Ἀπὸ τὸ
σκόπευα νὰ
κάνω κι' ἐ-
γὼ, ἀλλὰ φο-
βάμαι μὴ δὲν
μ' ἀφήσῃ ὁ
πατέρας.

—Μὴ φο-
βάσαι. Θὰ
τὸν καταφέ-
ρω ἐγὼ...

Καὶ ἡ καλὴ γυναῖκα μίλησε ἀμέ-
σως στὸ σύζυγό της, τοῦ ἔφερε ἕνα
σασί ἐπιχειρήματα καὶ στὸ τέλος
τὸν ἔπεισε νὰ στείλῃ τὸ γυῖό τους
στὸ θεῖο του.

Τὸ ἴδιο βράδι ὁ Βίκτωρ, πανευ-
χῆς γὰρ τὴ νέα τρεπὴ τῆς τύχης του,
μπήκε σ' ἕνα ἄμικττον καὶ κατεβύθη
στὸ θεῖο του πού ἔμενε στὸ Μάντ.

Στὸ ὄροισμα τοῦ πῆγαινε δὲν ἔργη-
σε νὰ καταστρώσῃ τὸ σχέδιόν του. Ὁ
θεὸς του θὰ τὸν ἐμπνεύσει στὴν ἱερατι-
κὴ σχολὴ καὶ αὐτὸς θάμενε ἐκεῖ ὡς
θεοὺ νὰ μάθαινε τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ
καὶ λατινικὰ. Ἄλλα ὅμως κατέβηκε
νὰ ικανοποιήσῃ τὴν μεγάλην αὐτοῦ
πρόβου, θὰ πετοῦσε τὰ ράσα του

καὶ θάφευγε. Ἀλλὰ ὁ ἀββάς ἦταν
πολὺ πονηρότερος ἀπ' ὅσο τὸν φαντα-
ζόταν ὁ ἀνεμὸς του.

—Ἐγὼ καταλαβαίνω ὅτι δὲν θὰ
γίνῃς κληρικὸς, τοῦ εἶπε. Θέλεις ἀ-
πλῶς νὰ ἐκμεταλλεύῃς τὴς σπουδῆς
σου καὶ νὰ μορφωθῇς. Ἐγὼ λοιπὸν
ἔνα δάσκαλος, ὁ ὁποῖος θὰ σὲ δεχόταν
ὁ κόπορος ἂν τοῦ ἔδινες τὸ χρόνο ἐ-
κατὸ τῆς ἡμέρας.

—Ἐκατὸ τῆς ἡμέρας! φέλλισε ὁ ἀ-
τυχὴς Βίκτωρ. Ποτὲ δὲν θὰ δεχόταν
ὁ πατέρας μου νὰ διαβέη τόσο πολ-
λὰ γράμματα...

—Θὰ τὰ διαβέσω τότε ἐγὼ ἀπὸ
τῆς οικονομίας μου, εἶπε ὁ θεὸς του.

Ἐκατὸ τῆς ἡμέρας! φέλλισε ὁ ἀ-
τυχὴς Βίκτωρ. Ποτὲ δὲν θὰ δεχόταν
ὁ πατέρας μου νὰ διαβέη τόσο πολ-
λὰ γράμματα...

—Θὰ τὰ διαβέσω τότε ἐγὼ ἀπὸ
τῆς οικονομίας μου, εἶπε ὁ θεὸς του.

Ἐκατὸ τῆς ἡμέρας! φέλλισε ὁ ἀ-
τυχὴς Βίκτωρ. Ποτὲ δὲν θὰ δεχόταν
ὁ πατέρας μου νὰ διαβέη τόσο πολ-
λὰ γράμματα...

—Θὰ τὰ διαβέσω τότε ἐγὼ ἀπὸ
τῆς οικονομίας μου, εἶπε ὁ θεὸς του.

Ἐκατὸ τῆς ἡμέρας! φέλλισε ὁ ἀ-
τυχὴς Βίκτωρ. Ποτὲ δὲν θὰ δεχόταν
ὁ πατέρας μου νὰ διαβέη τόσο πολ-
λὰ γράμματα...

—Θὰ τὰ διαβέσω τότε ἐγὼ ἀπὸ
τῆς οικονομίας μου, εἶπε ὁ θεὸς του.

Ἐκατὸ τῆς ἡμέρας! φέλλισε ὁ ἀ-
τυχὴς Βίκτωρ. Ποτὲ δὲν θὰ δεχόταν
ὁ πατέρας μου νὰ διαβέη τόσο πολ-
λὰ γράμματα...

—Θὰ τὰ διαβέσω τότε ἐγὼ ἀπὸ
τῆς οικονομίας μου, εἶπε ὁ θεὸς του.

Ἐκατὸ τῆς ἡμέρας! φέλλισε ὁ ἀ-
τυχὴς Βίκτωρ. Ποτὲ δὲν θὰ δεχόταν
ὁ πατέρας μου νὰ διαβέη τόσο πολ-
λὰ γράμματα...

—Θὰ τὰ διαβέσω τότε ἐγὼ ἀπὸ
τῆς οικονομίας μου, εἶπε ὁ θεὸς του.

Ἐκατὸ τῆς ἡμέρας! φέλλισε ὁ ἀ-
τυχὴς Βίκτωρ. Ποτὲ δὲν θὰ δεχόταν
ὁ πατέρας μου νὰ διαβέη τόσο πολ-
λὰ γράμματα...

—Θὰ τὰ διαβέσω τότε ἐγὼ ἀπὸ
τῆς οικονομίας μου, εἶπε ὁ θεὸς του.

Μπαλαὶ διέκρινε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴ
νοημοσύνη τοῦ νέου μαθητοῦ του,
τὸν ἀνεκέρως ἐπίτιμο οἰκόμενον καὶ
τὸν εἶχε γὰρ καμάρι τοῦ σχολείου
του.

Ἀπὸ ἀποφοίτησιν ἀπὸ καὶ ὁ Κου-
ζέν, κατέχοντας στήν ἐντέλεια τὰ
ἀρχαῖα ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ, μῆ-
κε στὰ 1810 στήν περίφημη Ἐκὸλ
Νορμὰλ ἄνευ διαγωνισμοῦ, μὲ τὸν τί-
τλο τοῦ «πρώτου μαθητοῦ» ποὺ εἶχε
πάρε.

Ὁ τίτλος αὐτός, τὸν ὁποῖον ἐξα-
κολοῦθησε νὰ διατηρῇ καὶ κατόπιν,
τὸν ἀπὸρριπτε ἀργότερα ἀπὸ τὴς στρα-
τιωτικῆς υποχρεώσεως ἡ μάλλον ἀπὸ
τὸν ἴδιο τὸ θάνατον, γιατί ἡ κλάσι
στήν ὁποία ἀνῆκε ἔλαβε μέρος σὲ
μὴ φωνικὴ μάχη, ἀπ' τὴν ὁποία γλύ-
τωσαν μόνον οἱ μισοί.

Ὁ Κουζέν ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ
τὴς κλασσικὲς σπουδῆς καὶ προσωρι-
νῶς ἐαυτοῦ τοῦ γὰρ διδασκαλοῦ τῆς ἀρ-
χαίας φιλολογίας. Συνέβη ὅμως κατὶ
ἐντομιστῶν ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ μετα-
βάλῃ μὲ μίαν ἀπόφασιν.

Ἀκούγοντας δηλαδὴ τὴς παραδό-
σαι τοῦ καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας
Ἀλεξάνδρου τραδῆχτηκε τόσο πολὺ
ἀπ' αὐτὲς, ὥστε ἀπαρνήθηκε τὴς προ-
ηγούμενης κλίσεως του καὶ ἐπεδόθη
μὲ ἥλη, μὲ ἐνθουσιασμὸ, μὲ φανατι-
σμὸ στὴ σπουδῇ τῆς φιλοσοφίας.

Ἡ μεγάλη του ἀφοσίωσις στὴ φιλο-
σοφίαν τὸν ἀνέμωσε γρήγορα σὲ ἐπι-
φανὴ ἀξιωματὰ καὶ στὸ τέλος τὸν ἀ-
νέδειξε στήν ἑδρὰ τοῦ καθηγητοῦ τῆς
φιλοσοφίας στὸ πανεπιστήμιον τοῦ Πα-
ρισιῦ.

Τὴ συνέχεια τῆς λαμπρῆς σταδιο-
δρομίας τοῦ Βικτωῦ Κουζέν θὰ τὴν
παρελαλοῦσαμε στὸ ἐρχόμενο φύλ-
λο.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ὅποιος τρώει τὰ δόντια του
δὲν δαγκώνει.

—Ὅπου λάμπει ὁ ἥλιος δὲν χρειά-
ζεται φεγγάρι.

—Ἀνθισμένο ἀμπέλι δὲν εἶν' ἀκό-
μα γὰρ κρῶσι.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)40)ο μέχρι δραχμῶν 100.000

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ

42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΛΕΜΟΝΙΑ ΦΘΗΝΑ

Ἡ CITRONINA, βγαλμένη ἀπὸ τὰ φρέσκα λεμόνια, τὰ
ἀντικαταστάσει τελείως.

Ἐνα πακέτο ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν μὲ 20 λεμόνια.

Πωλεῖται στὰ κεντρικὰ Φαρμακεία πρὸς δραχμὰς 7.

Κεντρικὴ παρακαταθήκη: Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ
Πλατεία Ὁμονοίας.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΙ' Η ΣΤΑΧΤΟΠΟΥΤΑ.—Ο γιουός του πολυκατομυριούχου 'Αμερικανού βασιλέως των 'Εφημερίδων Χρήστ, με την νεαράν σύζυγόν του, πρώην ανθοπώλιδα.

Υπάρχουν τάχα στη σημερινή εποχή οι ήρωες των παλιών παραμυθιών; Οι δράκοι, η μάγισσες, η πεντάμορφος βασιλοπούλας, το άβυσσο νερό και το φτερωτό άλογο; Μπρά, θά πητε, τι ιδέα! Τέτοια πρόσωπα ούτε υπάρχουν, ούτε υπήρξαν ποτέ. Αυτά είναι γεννήματα της φαντασίας των ανθρώπων και τίποτε άλλο.

Και όμως, αγαπητοί άνθρωποι, κάνετε μεγάλο λάθος. Τα πρόσωπα αυτά υπάρχουν και στην εποχή μας. 'Η ζωή έχει ύποστεί τέτοιες μεταβολές, ώστε πράγματα που φαινότανον άπίστευτα στην προηγούμενη γενιά, τα θεωρούμε σήμερα φυσικώτατα και δεν μας κάνουν πειά καμιά εντύπωση. Δεν υπάρχουν σχεδόν πια σύνορα μεταξύ του φανταστικού και του πιθανού. 'Ο άνθρωπος απέκτησε ικανότητες υπερφυσικές και ή συνήθειες της ζωής έγιναν τέτοιες, ώστε τίποτε δεν πρέπει να μας φαίνεται άπίστευτο.

Κι' άς πάρουμε εν πρώτοις τα κυριώτερα πρόσωπα των παραμυθιών, τα βασιλόπουλα. Βασιλόπουλα διωγμένα από τα βασίλεια τους από άνθρώπους σκληρούς και μοχθηρούς, βασιλόπουλα που γυρνούν τον κόσμο μήν έχοντας ψωμί να φάνε, ώραιες βασιλοπούλες κακοτυχισμένες, πόσες, και πόσα δεν υπάρχουν σήμερα;

Τό βασιλόπουλο που άναγκάστηκε να γίνει βοσκός ή υπηρέτης, δεν ένε τίποτε τό άπίστευτο στην εποχή μας, την στιγμή που ο γιουός του Γερμανού Κρόμπεριντς εργάζεται ως μαθητευόμενος σ' ένα άμερικανικό ναυπηγείο, κι' ένα πλήθος Ρώσων Μεγάλων Δουκών άναγκάστηκαν να γίνουν σωφύερ και πορτιέρηδες.

Ήπίσης ή δυό ώραιες 'Ισπανίδες

ΟΠΟΥ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΠΕΡΝΑΕΙ ΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Τά κακοτυχισμένα βασιλόπουλα της εποχής μας. 'Η σύγχρονες Σταχτοπούτες. Γιοί Κρείσων που παντρεύονται φτωχές κοπέλλες. Άνδρες που γίνονται πολυκατομυριούχοι μέσα σε μία λίγες ώρες. Οι μάγοι της εποχής μας. 'Ο φτερωτός δράκος, κτλ.

ινφάντες, ή κόρες του εκπτώτου βασιλέως 'Αλφόνσου, που γυρίζουν από κακοδιωγμένες από χώρα σε χώρα, δεν θυμίζουν κι' αυτές τις διωγμένες βασιλοπούλες του παραμυθιού; 'Επίσης, γιά να πάρουμε το άλλο ήκρον, ή φτωχή και άμορφη Καρίν Νισδαν, την οποία, παρ' όλη την αντίρρηση των γονέων του, την πήρε γυναίκα του ο εργάτης του βασιλέως της Σουηδίας ο πρίγκιψ Λέναρτ, κατά τι διαφέρει από την Σταχτοπούτα του παραμυθιού; Και κατά τι διαφέρει επίσης ή ώραία Ρουμανή άσπρη που με τό αέται το θέλω την πήρε γυναίκα του ο πρίγκιψ Νικόλαος της Ρουμανίας.

Και αυτοί μόν είνε τά πραγματικά βασιλόπουλα. Υπάρχουν όμως κι' άλλα βασιλόπουλα, γιοί βασιλιάδων πολύ πλουσιωτέρων και ισχυροτέρων από αυτούς που κάθονται σ' ένα κλονίζονο θρόνο. Τα βασιλόπουλα αυτά είνε γιοί των σημερινών πολυκατομυριούχων, των μεγαλοβιομηχανών, των ανθρώπων που κρατούν στα χέρια τους τις τύχες όλης της οικονομίας. Αυτοί συμβαίνει συχνά να παίρνουν γυναίκες τους άληθινές βασιλοπούλες, όπως συμβαίνει και στα

ΤΑ ΔΙΩΓΜΕΝΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ.—'Η ινφάντη της 'Ισπανίας Βεατρίκη με τους αδελφούς της στο Δουβλίνο.

παραμύθια και όπως συνέβη με τον 'Αμερικανό πολυκατομυριούχο Λήρς που πήρε σύζυγό του την Μ. Δούκισσα της Ρωσίας Σενία. Τυχαίνει όμως καμιά φορά να παντρεύονται και με φτωχές κοπέλλες του λαού και γι' αυτές ένας τέτοιος γάμος είνε καμιά φορά προτιμώτερος από τον γάμο μ' ένα πραγματικό βασιλόπουλο.

Τέτοιου είδους γάμοι, στην 'Αμερική μάλιστα, ένε άμέτρητοι. 'Ο τελευταίος, που προκάλεσε τό μεγαλειότερο σκάνδαλο, ήταν ο γάμος του γιουό του 'Αμερικανού βασιλέως των 'Εφημερίδων Ουίλλιαμ Χρήστ με μία νεαρή κι' ώραιότατη ανθοπώλιδα. 'Ακριδώς δηλαδή όπως στα παραμύθια.

Άνθρωποι που κοιμούνται φτωχοί και ξυπνούν πλούσιοι, υπάρχουν άναριθμητοί στην εποχή μας. 'Αρκεί κανείς να θυμηθεί τον περσινό τυχερό του λαχέιου των ιπποδρομιών του Δουβλίνου, έναν φτωχόν 'Ιταλό μικροκατασκευαστή, ο οποίος μέσα σε μία νύχτα έγινε πάμπλουτος, γιατί ο αριθμός του εκέρδισε πεντακάσις γιλιάνες λίρες στο λαχείο.

Ήπίσης ο 'Αδόλφος Μενζού, ο κομψότερος ήθοποιός του κινηματογράφου, ο οποίος σήμερα θεωρείται ως

αύθεντα στα ζητήματα του άνδρικού ντυσίματος, και του οποίου ή περιουσία άνέρχεται σε πολλά εκατομμύρια δολλαρίων, προτού να γίνει μέγας και πλούς ήταν ένα άπλο γκαρσόνι και ούτε στον ύπνο του δεν έβλεπε τη σημερινή του τύχη.

Έξ 'ίσου παραμυθένια και άπίστευτη μπορεί να θεωρηθεί ή τύχη δυό φτωχών Βερολινέζων νέων. Τα δυό αυτά παιδιά, επειδή δεν εύρισκαν δουλειά και δεν είχαν ψωμί να φάνε, έπήραν τό ένα την κιθάρα του και τό άλλο τό μαντολίνο του και βγήκανε στους δρόμους να τραγουδήσουν. Τραγουδώντας, στάθηκαν κάτω από τό παράθυρο ενός σπιτιού, στο οποίο κατοικούσε—όχι βέβαια ή βασιλοπούλα του παραμυθιού—αλλά ο διευθυντής ενός από τά μεγαλειότερα θέατρα 'Βαριστέ' του Βερολίνου...

Αυτός λοιπόν, ακούοντας τό τραγούδι των δυό νέων, ένθουσιαστηκε τόσο, ώστε τους φώναξε άμέσως επάνω και τους πρότεινε να εργασθούν στο θέατρό του. Σήμερα ο νεαρός Βερολινέζος άποτελούν ένα από τά πιο στυγμένα νομμερα του θεάτρου του, κερδίζουν άπίστευτα ποσά και έχουν τό μέλλον τους εξασφαλισμένο.

Άν είνε όμως πολυάριθμοι εκείνοι που έγιναν πλούσιοι και ένδοξοι μέσα σε μία νύχτα, είνε δυστυχώς ακόμα περισσότεροι οι πλούσιοι που έμειναν στο δρόμο από τη μία μέρα στην άλλη. Το μεγάλο κράχ του 'Αμερικανικού Χρηματιστηρίου και ή πτώσις της λίρας συνετέλεσε ώστε οι δυστυχισμένοι αυτοί ν' αριθμούνται κατά χιλιάδες σήμερα.

Πόσοι άπ' αυτούς δεν κοιμήθηκαν εκατομμυριούχοι και τό πρωί, όταν ξύπνησαν διάβασαν στις 'Εφημερίδες πως δεν τους έμεινε ούτε πεντάρα άπό την κολοσιαία περιουσία τους; Και πόσοι άπ' αυτούς τους πλούσιους που 'έφταναν με χρυσά σερίφτια, όπως λένε τά παραμύθια, δεν άναγκάστηκαν να φύγουν από τά σπίτια τους χωρίς να πάρουν μαζί τους ούτε ένα πράσινο φύλλο!

Ένα από τά χαρακτηριστικώτερα παραδείγματα είνε ή σύζυγος του πολυκατομυριούχου Νεούρκέζου θεατρώνου 'Οσκάρ Χάμμερστράμ, ή οποία, μετά τον θάνατο του άνδρός της έμεινε τελείως άπένταρη και σήμερα πουλάει μήλα στους δρόμους της Νέας 'Υόρκης γιά να συντηρείται.

—Καλά, όλα αυτά θά πητε, μά οι μάγοι, ή μάγισσες, τά θηρία, οι δράκοι, τό άθάνατο νερό, που βρίσκονται σήμερα;

Κι' όμως υπάρχουν κι' αυτά και μπορείτε να τά συναντήσετε. Από μάγους, φακίρες και ύπνωτιστές άλλο τίποτε στην εποχή μας. Οι σημερινοί ύπνωτιστάι μπορούν με την ίδια επιτυχία ν' άποκοιμίσουν μία ώρα νέα, όπως οι μάγοι των παραμυθιών άποκοιμίζουν τις βασιλοπούλες. 'Όσο δέ γιά μάγισσες και γιά την υπερφύ-

σική δύναμή τους, προηδές ακόμα έπληροφρονηθήκαμε άπ' τις 'Εφημερίδες ότι μία νεαρή Έλληνίς, ή όις Κλειώ Γεωργίου μπορεί και μετακινεί από μακριά, μόνον με την δύναμη του βλέμματός της, ντουλάπια και τραπεζία, τά όποια ένας κοινός άνθρωπος δεν θά μπορούσε να μετακινήσει, όχι με τό χέρια του, άλλ' ούτε και με λαστούς.

Τι παραπάνω μπορούν να κάνουν ή μάγισσες των παραμυθιών;

Άς έβουμε τώρα και στα υπερφυσικά φαινόμενα όπως στο φτερωτό άλογο, τό πλοίο που κολυμπούσε στη θάλασσα, περπατούσε στη στεριά και πετούσε στον άέρα και τά λοιπά παράνοια των παραμυθιών.

Τό φτερωτό άλογο, μπορεί να μην είνε ζωντανό, στην εποχή μας, είνε όμως μία μηχανή σιδερένια, ή όποια κινδυνάει από τον άνθρωπο και πηγαίνει όπου την οδηγεί αυτός και μάλιστα μακρότερα από τό άλογο των παραμυθιών, γιατί τό αεροπλάνο πετάει από την 'Αμερική στην Εύρώπη και στην Αυστραλία. 'Επίσης και τό πλοίο που τρέχει στη στεριά και στη θάλασσα και στον άέρα κι' αυτό τό έδαφος στις ήμέρες μας χωρίς στην 'Εφεύρεσι ενός 'Αγγλου μηχανικού.

Ο άνθρωπος, αντιπροσωπευόμενος από τον τομηρό καθηγητή Πικάρ έφθασε τόσο ψηλά όσο δεν είχε φθάσει ποτέ άλλοτε κι' όσο μόνο στα παραμύθια εδιαβάσαμε πως έφτασε. Χάρις δέ στα υποβρύχια και στα σκάφηδρα υπόβρυς να φτάσει ως τον πυθμένα της θάλασσας και να θωριάσει τους θησαυρούς της, τό καρζάλλια της και τά μαργαριτάρια της, όπως έκαναν οι ήρωες των παραμυθιών.

Και τό άθάνατο νερό; 'Ε, μόνο αυτό δεν άνακαλύφθηκε ακόμα. Άλλ' ό-πωσδήποτε μία από τις θαυματουργές ιδιότητες του άθάνατου νερού ήταν τή να ζωνανώνει και να άμορφαίνει τον άνθρωπο. Κι' αυτό χάρις στον καθηγητή Βερονόφ, χωρίς στη διάδοσι της γυμναστικής και των σπορ εν γένει, χάρις στην τελειοποίηση των καλλυντικών μεθόδων, μπορούμε να πούμε πως τό έχουμε πετύχει.

Λοιπόν πρέπει να καταργήσουμε την 'έκφορσι αυτός είνε παραμύθιο; Τελειάτα, είνε βγαί μία μέρα περί-πατο και στο δρόμο συνάντησε ένα ζητιάνο τυφλό.

Η βασιλίσσα τον λιτήθηκε και αλησιάζοντάς τον, τον ρώτησε:—Τι έκανες πόν στραθωτής;—'Εκανα τον κουντσό! απάντησε άπορημένος ο ζητιάνος.

Η βασιλίσσα γέλασε με την απελή αυτή απάντησι, δεν παρέλαψε όμως να του δώση έλεημοσύνη.

Ο στρατηγός Ζίφκοβιτς, ο πρωι-πονηγός της δικτατορίας Κυβερνήσεως της Σερβίας, φημίζεται γιά τή δραστηριότητά του και γιά την τιμιότητά του. Την εποχή του πολέμου, άπέκτησε πολλή δόξα, γιατί σ' αυτόν όφειλεται ή άμυνα του Βελιγραδίου έναντίον των στρατευμάτων του Μάκενσεν. Πρδ του πολέμου, κατά τή δολοφονία του 'Αλεξάνδρου και της Δράγας, είχε δείξει μία παρόξενη διαγωγή. Άν

δεν έλαβε μέρος ο ίδιος στη φοβερή αυτή δολοφονία, ύπεστήριξεν εν τούτοις με όλες του τις δυνάμεις τους δολοφόνους.

Ο βασιλέως Πέτρος τον εκτιμούσε έξαιρετικά. Λένε μάλιστα ότι την ήμερα της παρατήσεώς του, ο γέρο-Βουκουρεστίου ανησύχησαν έξαιρετικά. 'Η ένδεχομένη άνασυχρότησις της Αυστροουγγικής Αυτοκρατορίας άποτελούσε τρομερό κίνδυνο γιά τή Ρουμανία.

—Ποιός θά τώλεγε, είνε μία μέρα ο στρατηγός 'Αδερέσκο στον Βασιλέα Φερδινάνδο, ποιός θά τώλεγε ότι ένας άναποφάστος άνθρωπος σαν τον Κάρολο, θά ριχνόταν σε μία τέτοια περιπέτεια;...

—Στους άναποφάσιτους χαρακτη-ρες πρέπει να δυσπιστή κανείς, απάντησε ο Φερδινάνδος κοινώντας τό κεφάλι. Γιατί αυτοί λαμβάνουν συνήθως τις... τομηρότερες αποφάσεις!...

Η γρηά βασίλισσα Ναταλία της Σερβίας—σύζυγος του βασιλέως Μιχαήλ που παραιτήθηκε από τον θρόνο ύπέρ του διαδόχου γιά να μωρσεί νά ζήσει γληντώντας σκανδαλωδώς στο Παρίσι, και υπέρτα του 'Αλεξάνδρου, που μαζί με τή μητέρα του, τή βασίλισσα Δράγα, δολοφονήθηκαν από τους δμοδόχους της σημερινής δυναστείας—είε άποτραβηγμένη από τον κόσμο σ' ένα μοναστήρι, κοντά στο Παρίσι.

Τελειάτα, είνε βγαί μία μέρα περί-πατο και στο δρόμο συνάντησε ένα ζητιάνο τυφλό.

Η βασιλίσσα τον λιτήθηκε και αλησιάζοντάς τον, τον ρώτησε:—Τι έκανες πόν στραθωτής;—'Εκανα τον κουντσό! απάντησε άπορημένος ο ζητιάνος.

Η βασιλίσσα γέλασε με την απελή αυτή απάντησι, δεν παρέλαψε όμως να του δώση έλεημοσύνη.

Ο στρατηγός Ζίφκοβιτς, ο πρωι-πονηγός της δικτατορίας Κυβερνήσεως της Σερβίας, φημίζεται γιά τή δραστηριότητά του και γιά την τιμιότητά του. Την εποχή του πολέμου, άπέκτησε πολλή δόξα, γιατί σ' αυτόν όφειλεται ή άμυνα του Βελιγραδίου έναντίον των στρατευμάτων του Μάκενσεν. Πρδ του πολέμου, κατά τή δολοφονία του 'Αλεξάνδρου και της Δράγας, είχε δείξει μία παρόξενη διαγωγή. Άν

δεν έλαβε μέρος ο ίδιος στη φοβερή αυτή δολοφονία, ύπεστήριξεν εν τούτοις με όλες του τις δυνάμεις τους δολοφόνους.

Ο βασιλέως Πέτρος τον εκτιμούσε έξαιρετικά. Λένε μάλιστα ότι την ήμερα της παρατήσεώς του, ο γέρο-Βουκουρεστίου ανησύχησαν έξαιρετικά. 'Η ένδεχομένη άνασυχρότησις της Αυστροουγγικής Αυτοκρατορίας άποτελούσε τρομερό κίνδυνο γιά τή Ρουμανία.

—Ποιός θά τώλεγε, είνε μία μέρα ο στρατηγός 'Αδερέσκο στον Βασιλέα Φερδινάνδο, ποιός θά τώλεγε ότι ένας άναποφάστος άνθρωπος σαν τον Κάρολο, θά ριχνόταν σε μία τέτοια περιπέτεια;...

—Στους άναποφάσιτους χαρακτη-ρες πρέπει να δυσπιστή κανείς, απάντησε ο Φερδινάνδος κοινώντας τό κεφάλι. Γιατί αυτοί λαμβάνουν συνήθως τις... τομηρότερες αποφάσεις!...

Η γρηά βασίλισσα Ναταλία της Σερβίας—σύζυγος του βασιλέως Μιχαήλ που παραιτήθηκε από τον θρόνο ύπέρ του διαδόχου γιά να μωρσεί νά ζήσει γληντώντας σκανδαλωδώς στο Παρίσι, και υπέρτα του 'Αλεξάνδρου, που μαζί με τή μητέρα του, τή βασίλισσα Δράγα, δολοφονήθηκαν από τους δμοδόχους της σημερινής δυναστείας—είε άποτραβηγμένη από τον κόσμο σ' ένα μοναστήρι, κοντά στο Παρίσι.

Τελειάτα, είνε βγαί μία μέρα περί-πατο και στο δρόμο συνάντησε ένα ζητιάνο τυφλό.

Η βασιλίσσα τον λιτήθηκε και αλησιάζοντάς τον, τον ρώτησε:—Τι έκανες πόν στραθωτής;—'Εκανα τον κουντσό! απάντησε άπορημένος ο ζητιάνος.

Η βασιλίσσα γέλασε με την απελή αυτή απάντησι, δεν παρέλαψε όμως να του δώση έλεημοσύνη.

Ο στρατηγός Ζίφκοβιτς, ο πρωι-πονηγός της δικτατορίας Κυβερνήσεως της Σερβίας, φημίζεται γιά τή δραστηριότητά του και γιά την τιμιότητά του. Την εποχή του πολέμου, άπέκτησε πολλή δόξα, γιατί σ' αυτόν όφειλεται ή άμυνα του Βελιγραδίου έναντίον των στρατευμάτων του Μάκενσεν. Πρδ του πολέμου, κατά τή δολοφονία του 'Αλεξάνδρου και της Δράγας, είχε δείξει μία παρόξενη διαγωγή. Άν

δεν έλαβε μέρος ο ίδιος στη φοβερή αυτή δολοφονία, ύπεστήριξεν εν τούτοις με όλες του τις δυνάμεις τους δολοφόνους.

Ο βασιλέως Πέτρος τον εκτιμούσε έξαιρετικά. Λένε μάλιστα ότι την ήμερα της παρατήσεώς του, ο γέρο-Βουκουρεστίου ανησύχησαν έξαιρετικά. 'Η ένδεχομένη άνασυχρότησις της Αυστροουγγικής Αυτοκρατορίας άποτελούσε τρομερό κίνδυνο γιά τή Ρουμανία.

—Ποιός θά τώλεγε, είνε μία μέρα ο στρατηγός 'Αδερέσκο στον Βασιλέα Φερδινάνδο, ποιός θά τώλεγε ότι ένας άναποφάστος άνθρωπος σαν τον Κάρολο, θά ριχνόταν σε μία τέτοια περιπέτεια;...

—Στους άναποφάσιτους χαρακτη-ρες πρέπει να δυσπιστή κανείς, απάντησε ο Φερδινάνδος κοινώντας τό κεφάλι. Γιατί αυτοί λαμβάνουν συνήθως τις... τομηρότερες αποφάσεις!...

Η γρηά βασίλισσα Ναταλία της Σερβίας—σύζυγος του βασιλέως Μιχαήλ που παραιτήθηκε από τον θρόνο ύπέρ του διαδόχου γιά να μωρσεί νά ζήσει γληντώντας σκανδαλωδώς στο Παρίσι, και υπέρτα του 'Αλεξάνδρου, που μαζί με τή μητέρα του, τή βασίλισσα Δράγα, δολοφονήθηκαν από τους δμοδόχους της σημερινής δυναστείας—είε άποτραβηγμένη από τον κόσμο σ' ένα μοναστήρι, κοντά στο Παρίσι.

Τελειάτα, είνε βγαί μία μέρα περί-πατο και στο δρόμο συνάντησε ένα ζητιάνο τυφλό.

Η βασιλίσσα τον λιτήθηκε και αλησιάζοντάς τον, τον ρώτησε:—Τι έκανες πόν στραθωτής;—'Εκανα τον κουντσό! απάντησε άπορημένος ο ζητιάνος.

Η βασιλίσσα γέλασε με την απελή αυτή απάντησι, δεν παρέλαψε όμως να του δώση έλεημοσύνη.

Ο στρατηγός Ζίφκοβιτς, ο πρωι-πονηγός της δικτατορίας Κυβερνήσεως της Σερβίας, φημίζεται γιά τή δραστηριότητά του και γιά την τιμιότητά του. Την εποχή του πολέμου, άπέκτησε πολλή δόξα, γιατί σ' αυτόν όφειλεται ή άμυνα του Βελιγραδίου έναντίον των στρατευμάτων του Μάκενσεν. Πρδ του πολέμου, κατά τή δολοφονία του 'Αλεξάνδρου και της Δράγας, είχε δείξει μία παρόξενη διαγωγή. Άν

δεν έλαβε μέρος ο ίδιος στη φοβερή αυτή δολοφονία, ύπεστήριξεν εν τούτοις με όλες του τις δυνάμεις τους δολοφόνους.

Ο βασιλέως Πέτρος τον εκτιμούσε έξαιρετικά. Λένε μάλιστα ότι την ήμερα της παρατήσεώς του, ο γέρο-Βουκουρεστίου ανησύχησαν έξαιρετικά. 'Η ένδεχομένη άνασυχρότησις της Αυστροουγγικής Αυτοκρατορίας άποτελούσε τρομερό κίνδυνο γιά τή Ρουμανία.

—Ποιός θά τώλεγε, είνε μία μέρα ο στρατηγός 'Αδερέσκο στον Βασιλέα Φερδινάνδο, ποιός θά τώλεγε ότι ένας άναποφάστος άνθρωπος σαν τον Κάρολο, θά ριχνόταν σε μία τέτοια περιπέτεια;...

—Στους άναποφάσιτους χαρακτη-ρες πρέπει να δυσπιστή κανείς, απάντησε ο Φερδινάνδος κοινώντας τό κεφάλι. Γιατί αυτοί λαμβάνουν συνήθως τις... τομηρότερες αποφάσεις!...

Η γρηά βασίλισσα Ναταλία της Σερβίας—σύζυγος του βασιλέως Μιχαήλ που παραιτήθηκε από τον θρόνο ύπέρ του διαδόχου γιά να μωρσεί νά ζήσει γληντώντας σκανδαλωδώς στο Παρίσι, και υπέρτα του 'Αλεξάνδρου, που μαζί με τή μητέρα του, τή βασίλισσα Δράγα, δολοφονήθηκαν από τους δμοδόχους της σημερινής δυναστείας—είε άποτραβηγμένη από τον κόσμο σ' ένα μοναστήρι, κοντά στο Παρίσι.

Τελειάτα, είνε βγαί μία μέρα περί-πατο και στο δρόμο συνάντησε ένα ζητιάνο τυφλό.

Η βασιλίσσα τον λιτήθηκε και αλησιάζοντάς τον, τον ρώτησε:—Τι έκανες πόν στραθωτής;—'Εκανα τον κουντσό! απάντησε άπορημένος ο ζητιάνος.

Η βασιλίσσα γέλασε με την απελή αυτή απάντησι, δεν παρέλαψε όμως να του δώση έλεημοσύνη.

Ο στρατηγός Ζίφκοβιτς, ο πρωι-πονηγός της δικτατορίας Κυβερνήσεως της Σερβίας, φημίζεται γιά τή δραστηριότητά του και γιά την τιμιότητά του. Την εποχή του πολέμου, άπέκτησε πολλή δόξα, γιατί σ' αυτόν όφειλεται ή άμυνα του Βελιγραδίου έναντίον των στρατευμάτων του Μάκενσεν. Πρδ του πολέμου, κατά τή δολοφονία του 'Αλεξάνδρου και της Δράγας, είχε δείξει μία παρόξενη διαγωγή. Άν

δεν έλαβε μέρος ο ίδιος στη φοβερή αυτή δολοφονία, ύπεστήριξεν εν τούτοις με όλες του τις δυνάμεις τους δολοφόνους.

Ο βασιλέως Πέτρος τον εκτιμούσε έξαιρετικά. Λένε μάλιστα ότι την ήμερα της παρατήσεώς του, ο γέρο-Βουκουρεστίου ανησύχησαν έξαιρετικά. 'Η ένδεχομένη άνασυχρότησις της Αυστροουγγικής Αυτοκρατορίας άποτελούσε τρομερό κίνδυνο γιά τή Ρουμανία.

—Ποιός θά τώλεγε, είνε μία μέρα ο στρατηγός 'Αδερέσκο στον Βασιλέα Φερδινάνδο, ποιός θά τώλεγε ότι ένας άναποφάστος άνθρωπος σαν τον Κάρολο, θά ριχνόταν σε μία τέτοια περιπέτεια;...

—Στους άναποφάσιτους χαρακτη-ρες πρέπει να δυσπιστή κανείς, απάντησε ο Φερδινάνδος κοινώντας τό κεφάλι. Γιατί αυτοί λαμβάνουν συνήθως τις... τομηρότερες αποφάσεις!...

Η γρηά βασίλισσα Ναταλία της Σερβίας—σύζυγος του βασιλέως Μιχαήλ που παραιτήθηκε από τον θρόνο ύπέρ του διαδόχου γιά να μωρσεί νά ζήσει γληντώντας σκανδαλωδώς στο Παρίσι, και υπέρτα του 'Αλεξάνδρου, που μαζί με τή μητέρα του, τή βασίλισσα Δράγα, δολοφονήθηκαν από τους δμοδόχους της σημερινής δυναστείας—είε άποτραβηγμένη από τον κόσμο σ' ένα μοναστήρι, κοντά στο Παρίσι.

Τελειάτα, είνε βγαί μία μέρα περί-πατο και στο δρόμο συνάντησε ένα ζητιάνο τυφλό.

Η βασιλίσσα τον λιτήθηκε και αλησιάζοντάς τον, τον ρώτησε:—Τι έκανες πόν στραθωτής;—'Εκανα τον κουντσό! απάντησε άπορημένος ο ζητιάνος.

Η βασιλίσσα γέλασε με την απελή αυτή απάντησι, δεν παρέλαψε όμως να του δώση έλεημοσύνη.

Ο στρατηγός Ζίφκοβιτς, ο πρωι-πονηγός της δικτατορίας Κυβερνήσεως της Σερβίας, φημίζεται γιά τή δραστηριότητά του και γιά την τιμιότητά του. Την εποχή του πολέμου, άπέκτησε πολλή δόξα, γιατί σ' αυτόν όφειλεται ή άμυνα του Βελιγραδίου έναντίον των στρατευμάτων του Μάκενσεν. Πρδ του πολέμου, κατά τή δολοφονία του 'Αλεξάνδρου και της Δράγας, είχε δείξει μία παρόξενη διαγωγή. Άν

δεν έλαβε μέρος ο ίδιος στη φοβερή αυτή δολοφονία, ύπεστήριξεν εν τούτοις με όλες του τις δυνάμεις τους δολοφόνους.

Ο βασιλέως Πέτρος τον εκτιμούσε έξαιρετικά. Λένε μάλιστα ότι την ήμερα της παρατήσεώς του, ο γέρο-Βουκουρεστίου ανησύχησαν έξαιρετικά. 'Η ένδεχομένη άνασυχρότησις της Αυστροουγγικής Αυτοκρατορίας άποτελούσε τρομερό κίνδυνο γιά τή Ρουμανία.

—Ποιός θά τώλεγε, είνε μία μέρα ο στρατηγός 'Αδερέσκο στον Βασιλέα Φερδινάνδο, ποιός θά τώλεγε ότι ένας άναποφάστος άνθρωπος σαν τον Κάρολο, θά ριχνόταν σε μία τέτοια περιπέτεια;...

—Στους άναποφάσιτους χαρακτη-ρες πρέπει να δυσπιστή κανείς, απάντησε ο Φερδινάνδος κοινώντας τό κεφάλι. Γιατί αυτοί λαμβάνουν συνήθως τις... τομηρότερες αποφάσεις!...

Η γρηά βασίλισσα Ναταλία της Σερβίας—σύζυγος του βασιλέως Μιχαήλ που παραιτήθηκε από τον θρόνο ύπέρ του διαδόχου γιά να μωρσεί νά ζήσει γληντώντας σκανδαλωδώς στο Παρίσι, και υπέρτα του 'Αλεξάνδρου, που μαζί με τή μητέρα του, τή βασίλισσα Δράγα, δολοφονήθηκαν από τους δμοδόχους της σημερινής δυναστείας—είε άποτραβηγμένη από τον κόσμο σ' ένα μοναστήρι, κοντά στο Παρίσι.

Τελειάτα, είνε βγαί μία μέρα περί-πατο και στο δρόμο συνάντησε ένα ζητιάνο τυφλό.

Η βασιλίσσα τον λιτήθηκε και αλησιάζοντάς τον, τον ρώτησε:—Τι έκανες πόν στραθωτής;—'Εκανα τον κουντσό! απάντησε άπορημένος ο ζητιάνος.

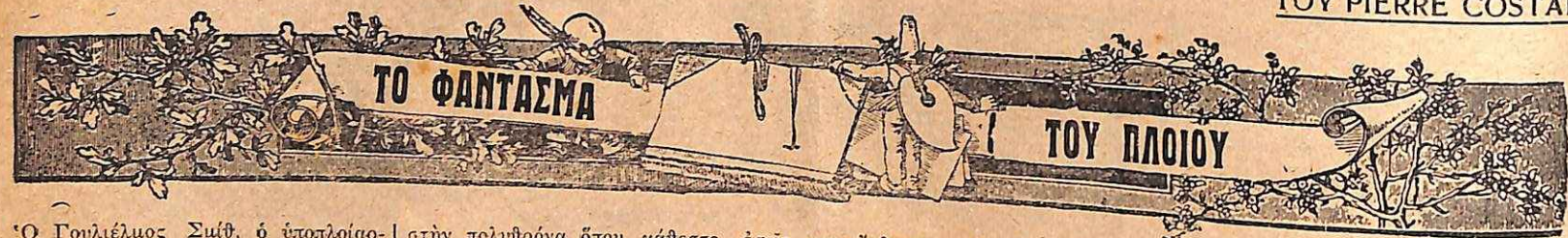
Η βασιλίσσα γέλασε με την απελή αυτή απάντησι, δεν παρέλαψε όμως να του δώση έλεημοσύνη.

Ο στρατηγός Ζίφκοβιτς, ο πρωι-πονηγός της δικτατορίας Κυβερνήσεως της Σερβίας, φημίζεται γιά τή δραστηριότητά του και γιά την τιμιότητά του. Την εποχή του πολέμου, άπέκτησε πολλή δόξα, γιατί σ' αυτόν όφειλεται ή άμυνα του Βελιγραδίου έναντίον των στρατευμάτων του Μάκενσεν. Πρδ του πολέμου, κατά τή δολοφονία του 'Αλεξάνδρου και της Δράγας, είχε δείξει μία παρόξενη διαγωγή. Άν

δεν έλαβε μέρος ο ίδιος στη φοβερή αυτή δολοφονία, ύπεστήριξεν εν τούτοις με όλες του τις δυνάμεις τους δολοφόνους.

Ο βασιλέως Πέτρος τον εκτιμούσε έξαιρετικά. Λένε μάλιστα ότι την ήμερα της παρατήσεώς του, ο γέρο-Βουκουρεστίου ανησύχησαν έξαιρετικά. 'Η ένδεχομένη άνασυχρότησις της Α

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Ο Γουλιέλμος Σμήθ, ο υποπλοίαρχος του «Φανφάρων», ήταν ένας νέος τιμίας, πρακτικός και θαρραλέος. Γι' αυτό ο πλοίαρχός του τον εκτιμούσε εξαιρετικά, του είχε μεγάλη εμπιστοσύνη και τον θεωρούσε ως τον πιο καλό φίλο του.

Μιά μέρα, καθώς ταξίδευαν, ο Γουλιέλμος κατέβηκε από το κατώστρωμα και πήγε στο μικρό γραφείο του πλοίαρχου. Εκεί τον βρήκε σκυμμένο μπροστά σε διάφορα χαρτιά. Ο Γουλιέλμος νόμισε ότι ο πλοίαρχος λογαριαζόταν πόσα μίλια είχαν κάνει εκείνη την ημέρα, και δεν τον μίλησε καθόλου για να μη τον διακόψει. Άρχισε μάλιστα να κάνει κι αυτός τον ίδιο λογαριασμό. Αφού όμως πέρασε λίγη ώρα, ο Γουλιέλμος είπε:

— Κατεπάνο... Κυτάξτε. Έκανα κι' εγώ τον λογαριασμό κι' έβγαλα αυτό το συμπέρασμα. Είπε σωστό; Αλλά ο πλοίαρχος δεν του απαντούσε. Τότε ο Γουλιέλμος, νομίζοντας ότι ο φίλος του δεν άκουσε, του επανέλαβε ακόμη μία φορά την ερώτησή του.

Αλλά, προς μεγάλη του έκπληξη, δεν έλαβε και πάλι καμιά απάντηση... Κατεπάνο! φώναξε τότε τρομαγμένος, γιατί δεν μου απαντάτε;

Για μία στιγμή νόμισε πως ο πλοίαρχος ήταν ίσως άρρωστος, αλλά παραδόξως εκείνος, μολοντί δεν απαντούσε, εξακολουθούσε να γράφει.

Τότε ο Γουλιέλμος τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένος και την ίδια στιγμή, ο άνθρωπος τον οποίο νομίζει για τον πλοίαρχο, σήκωσε το κεφάλι και τον κύτταξε.

Τότε ο Γουλιέλμος, αγωνιώντας και τρέμοντας όλος, είδε ότι το πρόσωπο του ανθρώπου εκείνου δεν ήταν το πρόσωπο του πλοίαρχου!... Ήταν ένα πρόσωπο εντελώς άγνωστο, που δεν το θυμόταν να το είχε ξαναδεί ποτέ άλλοτε.

Ο Γουλιέλμος δεν ήταν καθόλου δειλός, αλλά τη στιγμή που είδε τον άγνωστο εκείνο άνθρωπο να τον κυττάζει με ύψος σοβαρό και χωρίς να ληψίποτα, έννοιωσε ένα τόσο μεγάλο φόβο, ώστε αντί να σταθεί και να μιλήσει στον άγνωστο, έφυγε τρέχοντας σαν τρελλός... Έφτασε στο κατώστρωμα, τόσο τρομαγμένος, ώστε ο πλοίαρχος, ο πραγματικός, ο οποίος βρισκόταν εκεί, βλέποντάς τον, κατάλαβε ότι κάτι εξαιρετικό είχε συμβεί.

— Τι είναι; τον ρώτησε.

Ο Γουλιέλμος κύτταξε τον πλοίαρχο, όπως θα κύτταζε ένα φάντασμα, και ψιθύρισε με φωνή πνιγμένη από αγωνία:

— Είπε... Είπε... Αλλά ποιος λοιπόν μπορεί να κάθεται στο γραφείο σας, στη θέση σας;

— Ποιος; Κανένας. Μα τι έπαθες, φίλε μου;

— Τι έπαθα; Ώ!... Κατεπάνο!... Σας λέω ότι κάποιος που δεν τον γνωρίζω, που δεν τον έχω ιδεί ποτέ μέσα στο πλοίο, κάθεται αυτή τη στιγμή

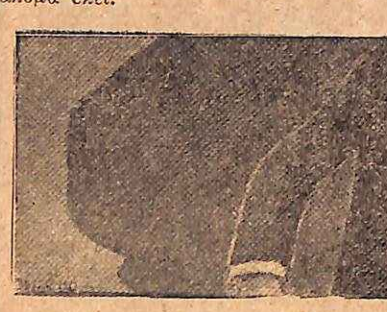
στην πολυθρόνα όπου κάθεται εσείς μόνο πάντα, και γράφει στο σημειωματάριό σας... Ναι!... Τον είδα που έγραφε. Κι' έφαφα σήκωσε το κεφάλι του και με κύτταξε, χωρίς να πει τίποτα.

— Φτωχέ μου φίλε, έκανε με κάποιο οίκτο ο πλοίαρχος, νομίζοντας πως ο διαταγμένος του είχε τρελλαθεί εξαιρετικά.

— Κατεπάνο... διαμαρτυρήθηκε ο Γουλιέλμος. Δεν είμαι καθόλου τρελλός και σας βεβαιώνω ότι είδα με τα μάτια μου τον άγνωστο αυτό άνθρωπο!...

— Μα τί λές, Γουλιέλμο; έκανε ο πλοίαρχος. Πώς είναι δυνατόν να μπήκε στο πλοίο ένας άγνωστος, αφού έχουμε έξι εβδομάδες τώρα που ταξιδεύουμε χωρίς να σταθούμε πουθενά; — Κατεπάνο μου, είπα πάλι ο Γουλιέλμος, δεν μπορώ κι' εγώ να ξεγήσω τί συμβαίνει και πως αυτός ο άνθρωπος μπήκε στο πλοίο. Αυτό όμως, για το οποίο είμαι βέβαιος, είναι ότι είδα αυτόν τον άγνωστο με τα μάτια μου. Τον είδα καθισμένο στη θέση σας...

— Έ, καλά! έκανε ο πλοίαρχος λίγο νευριασμένος. Κατέβα πάλι κάτω και κύτταξε αν ο άγνωστος βρίσκεται ακόμα εκεί.

Ο άνθρωπος εκείνος δεν ήταν ο πλοίαρχος...

Ο Γουλιέλμος δίστασε για μία στιγμή κι' ύστερα είπε:

— Κατεπάνο, ξέρετε ότι ποτέ δεν μου έλεγε το θάρος, και ποτέ δεν άνηθνα να υπακούσω στις διαταγές σας; Αλλά, όμολογώ ότι δεν τολμώ να κατέβω μόνος μου κάτω...

Ο πλοίαρχος τότε θύμωσε:

— Μα, Γουλιέλμο, είπα. Μη γίνεσαι ήλιος! Κατέβα άμέσως!

Ο Γουλιέλμος δίστασε πάλι. Ύστερα κύτταξε καμάτα τον πλοίαρχο και είπε:

— Κατεπάνο μου... Σας παρακαλώ εν όνομα της φίλης μας, να κατέβητε μαζί μου.

Τότε ο πλοίαρχος ακολούθησε τον φίλο του.

Οι δύο άνδρες κατέβηκαν στο γραφείο, αλλά δεν βρήκαν εκεί κανένα.

— Είδες λοιπόν; είπε ο πλοίαρχος. Όνειρεύτηκες, φίλε μου...

Ο Γουλιέλμος, πολύ ταραγμένος, μόλις μπορούσε να μιλήσει, και ψιθύρισε:

— Σας ορκίζομαι, κατεπάνο μου, ο έ, τι έχω ξερδ στον κόσμο, ότι είδα

ναν άνθρωπο καθισμένο στη θέση σας, να γράφει στο σημειωματάριό σας. Ο πλοίαρχος πλησίασε τότε στο γραφείο και πήρε στα χέρια του το σημειωματάριο.

— Άμέσως όμως γλώτισσε και είπε: — Τι είναι αυτό που βλέπω γραμμένο εδώ;... Ποιος τα έγραψε;

Ο Γουλιέλμος πήρε στα χέρια του το σημειωματάριο που του έδωσε ο πλοίαρχος και διάβασε:

«Διευθύνετε το πλοίο σας προς τα βορειοδυτικά».

Οι δύο άνδρες αλληλοκυτάχτηκαν έκπληκτοι και τρομαγμένοι.

Η φράση εκείνη ήταν γραμμένη με γράμματα πλατιά και πολύ εύανάγνωστα. Αλλά ποιος την είχε γράψει και γιατί;

Ο πλοίαρχος κάθισε τότε στο γραφείο του κι' έγραψε σ' ένα φύλλο χαρτί τα ίδια λόγια:

Ο άνθρωπος εκείνος δεν ήταν ο πλοίαρχος...

«Διευθύνετε το πλοίο σας προς τα βορειοδυτικά».

Ύστερα έβγαλε και τον Γουλιέλμο να γράψει κι' αυτός τα ίδια.

Ύστερα παρέδωσε και τα τρία χειρόγραφα και είδε ότι δεν έμοιαζε καθόλου το ένα γράφημα με τα άλλα.

Μη ξέροντας πια τί να υποθέσει, κύτταξε τον Γουλιέλμο και του είπε:

— Άρχίζω να πιστεύω ότι υπάρχει κάποιος λαθρεπιβάτης στο πλοίο μας. Πρέπει να τον βρούμε.

Κι' άμέσως, συγκεντρώνοντας όλο το πλήρωμα, διέταξε να ερευνηθούν οι μεγάλες προσοχή σε όλο το πλοίο, ως τις άπορες γωνίες του. Αλλά τους δεν βρήκε.

Κατάβλητος τότε ο πλοίαρχος, είπε στον Γουλιέλμο:

— Όλα αυτά, φίλε μου, μου φαίνονται πολύ παράδοξα και είμαι πολύ νευριασμένος.

Κι' εγώ το ίδιο, απάντησε ο Γουλιέλμος. Εγώ είδα τον άνθρωπο που έγραψε. Έσείς είδατε το γράφημά του. Κάτι παράδοξα λοιπόν συμβαίνει.

Ο πλοίαρχος τότε ούτως ή άλλως, διέταξε να ερευνηθούν οι μεγάλες προσοχή σε όλο το πλοίο, ως τις άπορες γωνίες του. Αλλά τους δεν βρήκε.

Κατάβλητος τότε ο πλοίαρχος, είπε στον Γουλιέλμο:

— Όλα αυτά, φίλε μου, μου φαίνονται πολύ παράδοξα και είμαι πολύ νευριασμένος.

Κι' εγώ το ίδιο, απάντησε ο Γουλιέλμος. Εγώ είδα τον άνθρωπο που έγραψε. Έσείς είδατε το γράφημά του. Κάτι παράδοξα λοιπόν συμβαίνει.

— Λοιπόν εγώ, είμαι της ιδέας να διευθύνουμε το πλοίο προς τα βορειοδυτικά.

— Θα υπακούσετε λοιπόν στη μυστηριώδη διαταγή;

— Δεν θα χάσουμε παρά λίγες ώρες μόνο. Έτσι όμως θα έχουμε τη συνειδησή μας ήσυχη.

Κι' άμέσως ο πλοίαρχος έδωσε διαταγή να πλεύσουν προς τα βορειοδυτικά. Ύστερα από τρεις ώρες, διέκριναν από μακριά έναν πελώριο δγκόπαγο, κι' ύστερα από λίγο είδαν κι' ένα πλοίο, γυρισμένο πλάι στο παγοδόνι.

Φανόταντοσαν μάλιστα και μερικοί άνθρωποι, οι οποίοι χειρονομούσαν άπειρα και αόριστα τα χέρια τους. Σίγουρα το πλοίο αυτό είχε προσάξει στον δγκόπαγο. Όταν με λίγο ο «Φανφάρων» έφτασε κοντά στον τόπο του δυστυχήματος, ο πλοίαρχος διέταξε να στείλουν βάρκες στους ναυαγούς. Το πλοίο που είχε συγκρουστεί με το παγοδόνι, ήταν ένα έμπορικό που πήγαινε από το Κεμπέκ στη Λίβερπουλ. Βρισκόταν σ' εκείνη την τραγική θέση ολόκληρες εβδομάδες τώρα.

Ήταν πειά μισοκατεστραμμένο, τα τμήματα είχαν πελά εξαντληθεί κι' οι ναυαγοί κόντευαν να πεθάνουν απ' τις κακουχίες.

Τη στιγμή που ένας από τους ναυαγούς ανέβαινε στο κατώστρωμα του «Φανφάρων», ο Γουλιέλμος τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένος. Αναγνώρισε στο πρόσωπό του τον ίδιο εκείνο άνθρωπο, ο οποίος πριν από τρεις ή τέσσερες ώρες, ήταν καθισμένος στο γραφείο του πλοίαρχου.

Στη στιγμή ο Γουλιέλμος νόμισε ότι έβλεπε όπτασια. Αλλά όσο κύτταζε τον άνθρωπο αυτό, τόσο περισσότερο βεβαιωνόταν ότι δεν είχε λάθος. Παρόντας λοιπόν τον πλοίαρχο κατά μέρος, του είπε:

— Δεν ήταν φάντασμα αυτός που είδα στο γραφείο σας! Είναι ένας άνθρωπος ζωντανός.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε ο πλοίαρχος.

— Μεταξύ των ναυαγών που σώσαμε, αναγνώρισα τον άνθρωπο που ήταν καθισμένος στο γραφείο σας και που έγραψε τα μυστηριώδη λόγια.

Ο πλοίαρχος κι' ο υποπλοίαρχος επροχώρησαν τότε προς τους ναυαγούς κι' εκεί ο Γουλιέλμος, πλησιάζοντας τον μυστηριώδη ναυαγό, τον παρακάλεσε να κατέβη μαζί του και μαζί με τον πλοίαρχο στο γραφείο. Παρακάλεσε επίσης και τον πλοίαρχο του ναυαγισμένου πλοίου να τους ακολουθήσει.

Όταν οι τέσσερες άνδρες βρέθηκαν μόνι στο γραφείο, ο πλοίαρχος του «Φανφάρων» παρακάλεσε τον ναυαγό να γράψει σ' ένα χαρτί τα λόγια:

«Διευθύνετε το πλοίο σας προς τα βορειοδυτικά».

Ο ναυαγός έγραψε πράγματι τη μυστηριώδη φράση και ο πλοίαρχος του «Φανφάρων» αναγνώρισε το ίδιο γράφημα, το μυστηριώδες γράφημα που τον

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Η κ. Μπράουν και η αναρίθμητες ασχολίες της. Πώς προσεβλήθη από υπερκόπωση. Όπου οι γιατροί αρνούνται να τη θεραπεύσουν. Διευθύντρια εργοστασίων, κτηνοτρόφος, φιλόδημος, κτλ. κτλ.

Η πιο πολυάσχολη κι' η πιο δραστήρια γυναίκα των δυο ημισφαιρίων είναι ασφαλώς η Άγγλις μίστερ Σ. Μπράουν απ' το Λονδίνο. Η κυρία αυτή, τριανταπέντε χρονία τώρα, εργάζεται τόσο έντατα, ώστε τελευταία προσεβλήθη από υπερκόπωση κι' αρρώστησε βαρύν.

Κάλεσε τότε τρεις γιατρούς τον ένα μετά τον άλλον για να την δουν και να τη θεραπεύσουν, μα κι' οι τρεις τους αρνήθηκαν να την νοσηλεύσουν και την εγκατέλειψαν στην τύχη της. Κι' αυτό γιατί διεπίστωναν

«Ετσι, πριν ανακαλυφθεί ακόμα ο ασύμμετρος τηλεγράφος, μια μυστηριώδης επικοινωνία έσωσε τη ζωή πολλών ανθρώπων».

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

— Ο Ιαίχολος σκοτώθηκε από μια χελώνα που του έπεσε κατακέφαλα από ψηλά που την είχε σπρώξει ένας αετός για να τη φάει.

— Ο Άδμελεχ καταπνιγτηκε από μια μυλόπετρα.

— Ο Άκταϊων φραγώθηκε από τα σκυλιά του.

— Ο Άλέξιος Άγγελος στραγγαλίστηκε από την ενοχούμενη του Μουρζούφλη.

— Ο Ανακρέων πνίγηκε από μια σταφυλόροχα.

— Ο Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου Άναστάσιος χτυπήθηκε από κεραυνό πάνω στη μάχη.

— Ο συγγραφέας Άρετίνος πέθανε από... τα πολλά γέλια.

— Ο Σουλτάνος Βαγιαζήτ πέθανε μέσα σ' ένα σιδερένιο κλουβί.

— Ο Διομήδης καταβροχθίστηκε από τα έλγητά του.

— Ο Έμπεδοκλής έπεσε μέσα στον κρατήρα της Αίτνας.

— Η Ιωάννα ντ' Άλβερντ δηλητηριάστηκε από τα χειρόκρια της.

— Ο Κάρολος ο Κακός χάθηκε με οινόπνευμα.

— Ο δούξ της Κλαρεντίας πνίγηκε μέσα σ' ένα βαρέλι με κρασί Μονεμβασίας.

— Ο Άγιος Δαυρέντιος ψήθηκε άπανω στην εσχάρα.

— Ο Μαρκάτος δολοφονήθηκε μέσα στο λουτρό του.

— Η Μαργαρίτα της Βουργουνδίας αυτοκτόνησε σφίγγοντας γύρω στο λαιμό της τα μαλλιά της.

άλλης μεγάλης εταιρίας κατασκευής ηλεκτρικών συμπυκνωτήρων, πρόεδρος ενός συλλόγου περισυλλογής και περιβάλλουσας άπορων μικρών παιδιών, ιδιοκτήτρια και διευθύντρια ενός μεγάλου οικογενειακού περιοδικού του Λονδίνου, ιδιοκτήτρια ενός μεγάλου ιδιωτικού ζωολογικού κήπου που τον επισκέπτεται μόνη της διαρκώς και ιδιοκτήτρια τέλος ενός μεγάλου χειροεργασίου.

Σαν να μην της έφταναν δέ όλ' αυτά, έχει και μερικές αδυναμίες, ή όποιες της απασχολούν αρκετές ώρες την ημέρα. Είναι γρήγορη, γεμάτη μερικές από τις γυναικείες και τρελαίνεται για το κούμπι, για το χορό και για λευδορομίες.

Αν όσα αναφέραμε παραπάνω δεν φτάνουν για να πεισθούν οι αναγνώστες μας ότι η μίστερ Μπράουν είναι η δραστηριότερη γυναίκα του κόσμου, παραθέτουμε και το ωρολόγιο πρόγραμμα της καθημερινής της ζωής, το οποίο επι τριανταπέντε ολόκληρα χρόνια εφάρμοξε απαρεγκλίτως.

Ευνάει απαραίτητα κάθε πρωί στις 6.30, κάνει την τουαλέτα της γρήγορα-γρήγορα, διαβάσει τις πρωϊνές εφημερίδες και τα γράμματα που της φέρνει το ταχυδρομείο και συντάσσει τις απαντήσεις.

Όρα 8.30 π.μ. προγραμματίζει, παραγγέλλει με το τηλέφωνο τα φωνία της ημέρας για το σπίτι και κανονίζει από τηλεφώνου επίσης τα του νοικοκυριού της. Ύστερα παίρνει στο τηλέφωνο τα γραφεία του φιλόδημου συλλόγου που ο οποίος είναι πρόεδρος και κανονίζει όλες τις δουλειές της ημέρας.

Όρα 9.15. Φεύγει για το εργοστάσιο της εταιρίας Σ. Γ. Μπράουν, όπου εργάζεται ως το μεσημέρι.

Όρα 1—2 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 3.30 πηγαίνει και εργάζεται στο

Όρα 4—5 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 6—7 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 8—9 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 9—10 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 10—11 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 11—12 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 1—2 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 3—4 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 5—6 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 7—8 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 9—10 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 11—12 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Το σπίτι του γείτονά μου στέκεται πάνω στο στήθος της γυναίκας μου. (Γερμανική)

Μ' ένα παλούκι δεν χτίζεται ποτέ ένα σπίτι. (Κινέζική)

Παλιό σπίτι, πολλά ποντίκια. Παλιό γούνα, πολλές ψείρες. (Γερμανική)

Μην καίς το σπίτι σου για να εκδικηθείς το... φεγγάρι! (Αγγλική)

Αν πρόκειται να καί το σπίτι μου, ως ζεσταθώ τουλάχιστον στη φωτιά του. (Σκωτσέζική)

Ευνό κρασί, παλιό χοιρομάρι και κριθινό ψωμί διατρέφουν τον πλούτο μέσ' στο σπίτι. (Ισπανική)

Όταν κάθε νοικοκύρης σαρώνει μπροστά στο σπίτι του, βλαιο οι δρόμοι θα είναι καθαροί. (Ολλανδική)

Μισό σπίτι είναι μισή κόλαση. (Αγγλική)

Κάτι κερδίζει ακόμα κι' εκείνος που καίει το σπίτι του. Τρομάζει τα ποντίκια και ζεσταίνεται κι' ο ίδιος. (Ισπανική)

—ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

Ο φίλος με τον οποίο μάλωσες και ξαναφιλιώθηκες είναι διπλός έχθρος. (Αγγλική)

Ανθρώπος χωρίς φίλους είναι μισός άνθρωπος. (Γερμανική)

Ο φίλος που ανέχεται όλες τις ιδιοτροπίες μας είναι κρυφός έχθρος μας. (Γερμανική)

Ο φίλος σου δεν φανερώνεται στην ευτυχία σου, όπως κι' ο έχθρος σου δεν κρύβεται στη δυστυχία σου. (Δανική)

Κάλλιο φίλο μέσ' στην αγορά, παρά χέρι μέσα στην κασάλα. (Αγγλική)

Άγαπα το φίλο σου με τα ελαττώματά του. (Πορτογαλική)

Ένας φίλος είναι μια ψυχή μέσα σε δύο κορμιά. (Αραβική)

Άλλο εργοστάσιο της κατασκευής ηλεκτρικών συμπυκνωτήρων.

Όρα 3.30 ξαναγράφει στο εργοστάσιο Μπράουν, όπου εργάζεται ως το βράδυ.

Όρα 4—5 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 6—7 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 8—9 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 9—10 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 10—11 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 11—12 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 1—2 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Όρα 3—4 μ. μ. γευματίζει στην αίθουσα εστιατορίου του εργοστασίου της.

Η ΤΙΑΝ θαθεία ή νύχτα ξύω... Θά κόντευαν μεσάνυχτα, όταν ο κ. Ρόδερ Μπούλαν απόφασε ν' αφήσει τη δουλειά του και ν' αραχθεί για το σπίτι του...

Φόρεσε το ντυμένο με γούνα χιτών παλτό του, άναψε το στυμμένο, άτελειώτο ποδό του, καληνύχτισε τήν κλητέρα που σκεκόταν όρθια με σεβασμό μπροστά του, και βγήκε στο δρόμο απ' τη μικρή πορτούλα της Τραπεζής... Είχε διώξει από νωρίς το αυτοκίνητό του, και, βλέποντας τώρα άραυή την κίνησι στους δρόμους, θέλησε νά πάη με τα πόδια σπίτι του...

Έσκαψε το θαρό, απ' τη δουλειά και τις άμετρες εθύνες και σκοτούρες, κεφάλι του και θαθεία συλλογισμένος άρχισε νά σιγοπεπατάη... Τί κούρασι, Θεέ μου!... Τί πονοκέφαλος σωστός!

Ήταν διευθυντής στην Τράπεζα «Μελέηρο και Σία»... Από μικρός ο πατέρας του και μέσα, καθόρθως σιγά σιγά ν' άνέθι σε μεγαλειότερες τις θέσεις, με τη φιλοτινία και την άπειροίσιτη άφοσίωσή του, στη δουλειά και στα συμφέροντα του τεραστίου αυτού οικονομικού οργανισμού... Και τώρα, απόλυτος κυρίαρχος εκεί, κρατούσε στή χείρα του την τύχη χιλιάδων οικογενειών και διοικούσε τα συμφέροντα άμέτρητων έταιρειών...

Σκέψεις τυραννικές, σκέψεις που φέροναν ζήλη, γέμιζαν το κουρασμένο του μυαλό... Τό νυχτερινό, ψυχρό άγιάζι άνακούφιζε, καθώς φυσούσε, τό φιλογισμένο μέτωπό του και καθόριζε σιγά-σιγά την άνταρα που τόν βάραινε...

Περπατούσε τώρα κι' ένοιωθε τόν έαυτό του έλαφρότερο... Σκεπτόταν τη γυναίκα του και τό μονόθυό του άγγελουδι, τό ξανθόμυλο κουκλάκι του, τόν Τζίμμι, κι' ή καρδιά του λαχταρούσε νά τούς δει, όσο μπόρουσε συνταωότερα...

«Αχ!... Γιατί νά διώξω τ' αυτοκίνητό του από νωρίς;... Θά ήσαν φτασμένοι κιόλα κοντά τους... Άς είνε... Θά'γε καλύτερα τό νού του, άλλη φορά, άν και δέν ήσαν ή πρώτη, που τήν πάθαινε μ' αυτό τόν τρόπο...»

Καταραμένες δουλειές, μουροορίες... Σκοτούρες άτελείωτες... Κοντεύω ν' άποξενωθώ απ' τη γυναίκα μου κι' απ' τό παιδί μου...

Τόν έπιασε μία πίκρα, με τη σκέψη του αυτή, και τάρυνε τό θήνα... Αντίκρουσε σέ λίγο τό ύπεροχο μέγαρό του, θυσιάζοντο σ' άσυνήθιστη σκατενιά, και ήσυχία και πλησίασε με κάποιο φόβο και άδίστη άγωνία στην έξώθυρα...

Κτύπησε τό κουδούνι, άνοιξε ό θυροφός και χωρίς νά τού μιλήσει, άνέβηκε περπατών στα σκαμμένα σκαλοπάτια και γώηκε όρημνικά στή σκοτεινή κρεββατοκάμαρα...

Λαχναρισμένος έστειψε τό διακόπτη κι' άφηνό σ' ός πλημύρισε πανί που ν' άφηνόσε τή ματιά του στή πόρτα... Στέλλωσε τή ματιά του στή πόρτα, πού βρισκόταν σ' ένα πλάι σ' άλλο, πείσωνόντουσαν τό ένα πλάι σ' άλλο, μάλιστα, σ' όν άντίκρουό του τούχο, μά...

...ή έδω άδεια!... Σήμανε τό κουδούνι άν πρελλός, και τραμαγμένη ή χαμαριέρα της γυναικάς του παρουσιάστηκε σάν φάντασμα στήν πόρτα:

—Πού είνε τό παιδί, ξεφώνισε μόλις τήν είδε... Πού είνε ή κορία σου;

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY FRANCES A. LUDWIG

Χαμήλωσε τα μάτια της ή κομψή κοπέλλα, καθώς αντίκρουσε τα άγριωμένα τα δικά του... Σάν κάτι τό άνόμαλο ένοιωθε γύρω της άβυσσος, και γι' αυτό με κάποιο κόπο τού άπάντησε:

—Τό μικρό κοιμάται με την παραμύνα του... Η κορία βγήκε νωρίς έξω και μόυπε πως θά πήγαινε στο θέατρο...

Ο κ. Μπούλαν, μπρός στην πρωτάκουστη αυτή την είδησι, έμεινε σάν κεραυνωμένος... Τό βλέμμα του πέταγε φωτιές και ανασαινοντας βαθεία ρώτησε πάλι την κοπέλλα:

—Μόνη της;... Έ;... Μόνη της με τέτοια νύχτα για τό θέατρο;...

—Μόνη της, κύριε... Τού άπάντησε με κάποιο άλόκοτο τόνο στή φωνή της ή χαμαριέρα... Όταν έ...

φυγε από δω πέρα, έφυγε μόνη της.

Ο κ. Μπούλαν ένοιωσε την καρδιά του νά ματώνη από κάποιο άγριο άδίστη άγωνία στην έξώθυρα... Κτύπησε τό κουδούνι, άνοιξε ό θυροφός και χωρίς νά τού μιλήσει, άνέβηκε περπατών στα σκαμμένα σκαλοπάτια και γώηκε όρημνικά στή σκοτεινή κρεββατοκάμαρα...

Λαχναρισμένος έστειψε τό διακόπτη κι' άφηνό σ' ός πλημύρισε πανί που ν' άφηνόσε τή ματιά του στή πόρτα... Στέλλωσε τή ματιά του στή πόρτα, πού βρισκόταν σ' ένα πλάι σ' άλλο, πείσωνόντουσαν τό ένα πλάι σ' άλλο, μάλιστα, σ' όν άντίκρουό του τούχο, μά...

...ή έδω άδεια!... Σήμανε τό κουδούνι άν πρελλός, και τραμαγμένη ή χαμαριέρα της γυναικάς του παρουσιάστηκε σάν φάντασμα στήν πόρτα:

—Πού είνε τό παιδί, ξεφώνισε μόλις τήν είδε... Πού είνε ή κορία σου;

πε την άναμμένη πλούσια πλαφονιέρα της κρεββατοκάμαρας, σάν νά μήν έβλεπαν με εύκολία πειά τα θολωμένα μάτια του...

Κι' εκεί, άνοιγοντας με κόπο ψυχικό, με άγρια προσπάθεια, τό διπλωμένο γράμμα διάβασε αυτά τα λίγα λόγια:

«Χρυσέ μου Ρόδερ,

» Τώρα είμαι πειά μακρυνά σου... Βρίσκομαι αυτή την ώρα πού διαβάζεις την επιστολή μου, στο βαπόρι πού με πάει στους γονείς μου... Έννοια σου και δέν πρόκειται νά με χάσεις... Και σένα νά μήν άγαπούσα...

— άφησε πού σ' αγαπώ τρελλά — πάλι θά μ' έδενε μαζί σου τό άγγελοιδί μας, ο Τζίμμι, και δέν θά μ' έχανες οριστικά, ποτέ σου... Ήσυχά σε λουπόν ως προς αυτό...

» Γιατί σ' άφίνω, τότε, και φεύγω μακρυνά σου, μακρυνά από τό φως και τη χαρά μου, Ρόδερ;... Θά σου τό πω αυτό...

» Φεύγω για νά με προσέξεις, αγαπημένη σ'όλη μου... Καταραμένη νάαι ή ώρα πού άνέβηκες τόσο ψηλά, στις δουλειές σου, φίλε μου... Σέ άπορροφούσαν τελείως... Σ' έπνιξαν ή ύποθέσεις... Στέγγωσαν τό μυαλό σου και μαζί του και την καρδιά σου, ή χίλιες-δυό σκοτούρες τών δυνάμεών σου άσυχολών και καθήκοντων... Και μέσα σ' όλον τόν λαθούρνο αυτό έξέχασες έμένα: — Τ ή γ υ ν α ι κ α σ ο υ... Πόνεσα πολύ... Έπέφερα μαρτύρια... Έκανα ό,τι μπορούσα για νά ξανάθω την παλιά μας εύτυχία, πού τόσο λαίμαργα γεύτηκες στή στερημένα μας έκείνη χρονία, τότε πού ήσουνα ύπαλληλάκος...

» Λίγες ώρες στο γραφείο, τότε, κι' είχαμε όλον τόν άλλο τόν καιρό ολοκληρωτικά δικό μας... Έμπαινες στο σπίτι τότε με τό χαμόγελο στή ζήλη και με την εύθυμία στή μορφή και φώτιζες με θεική γαλήνη τό φτωχικό νοικοκυριό μας... Κι' άν ήσουνα, σπανίως, λιγάκι κατσουφιάρης, έφτανε και για τούς δυό μας ή δική μου πρόσχαρη εύθυμία... Και νιώθαμε πάντα — ΤΟΤΕ — τις ψυχές μας εύθυμιζόμενες...

» Ένώ τώρα;... ΤΩΡΑ μπαίνει μαζί σου στο μέγαρό μας κι' ή μελαγχολία!... Τώρα μαζί με τις σκοτούρες σου φέρεις μαζί σου αδιάκοπα, κάθε μέρα, όλόκληρη τη μέρα και τη νύχτα, την έγνοια και τη συλλογή!... Κι' έγινες αδιάφορος μαζί μου, αδιάφορος για τό παιδί μας, δέν μάς μιλάς καθόλου, δέν μάς γελάς καθόλου, κι' όδες φορές, έδω στο σπίτι, πού ένοιωσες και σ' αυτό άκόμα νά εγράξωσαι, έμπαινα στο γραφείο σου διψώντας για ματιά σου τρυφερή κι' ένα χαμόγελο άγάπης, έβλεπα μία μορφή γεμάτη δυσάρεσκεια, και νά με κατσαδιάζει γιατί...

» Γιατί τόλμησα νά πάρω απ' τό γραφείο σου ένα μικρό πορτραίτο σου, σαστισμένη απ' την ύποδοχη πού μού κανες και μη ξέροντας κι' εγώ τί άλλο πειά νά κάνω...

» Φεύγω, αγαπημένη μου, και θά ξανάρθω όταν με συγχωρήσεις γι' αυτό πού κάνω κι' όταν, διορθωθείς, ξαναφίλησέ μου χίλιες φορές,

» Διότι τόλμησα νά πάρω απ' τό γραφείο σου ένα μικρό πορτραίτο σου, σαστισμένη απ' την ύποδοχη πού μού κανες και μη ξέροντας κι' εγώ τί άλλο πειά νά κάνω...

» Φεύγω, αγαπημένη μου, και θά ξανάρθω όταν με συγχωρήσεις γι' αυτό πού κάνω κι' όταν, διορθωθείς, ξαναφίλησέ μου χίλιες φορές,

» Διότι τόλμησα νά πάρω απ' τό γραφείο σου ένα μικρό πορτραίτο σου, σαστισμένη απ' την ύποδοχη πού μού κανες και μη ξέροντας κι' εγώ τί άλλο πειά νά κάνω...

» Φεύγω, αγαπημένη μου, και θά ξανάρθω όταν με συγχωρήσεις γι' αυτό πού κάνω κι' όταν, διορθωθείς, ξαναφίλησέ μου χίλιες φορές,

» Διότι τόλμησα νά πάρω απ' τό γραφείο σου ένα μικρό πορτραίτο σου, σαστισμένη απ' την ύποδοχη πού μού κανες και μη ξέροντας κι' εγώ τί άλλο πειά νά κάνω...

» Φεύγω, αγαπημένη μου, και θά ξανάρθω όταν με συγχωρήσεις γι' αυτό πού κάνω κι' όταν, διορθωθείς, ξαναφίλησέ μου χίλιες φορές,

» Διότι τόλμησα νά πάρω απ' τό γραφείο σου ένα μικρό πορτραίτο σου, σαστισμένη απ' την ύποδοχη πού μού κανες και μη ξέροντας κι' εγώ τί άλλο πειά νά κάνω...

» Φεύγω, αγαπημένη μου, και θά ξανάρθω όταν με συγχωρήσεις γι' αυτό πού κάνω κι' όταν, διορθωθείς, ξαναφίλησέ μου χίλιες φορές,

» Διότι τόλμησα νά πάρω απ' τό γραφείο σου ένα μικρό πορτραίτο σου, σαστισμένη απ' την ύποδοχη πού μού κανες και μη ξέροντας κι' εγώ τί άλλο πειά νά κάνω...

» Φεύγω, αγαπημένη μου, και θά ξανάρθω όταν με συγχωρήσεις γι' αυτό πού κάνω κι' όταν, διορθωθείς, ξαναφίλησέ μου χίλιες φορές,

» Διότι τόλμησα νά πάρω απ' τό γραφείο σου ένα μικρό πορτραίτο σου, σαστισμένη απ' την ύποδοχη πού μού κανες και μη ξέροντας κι' εγώ τί άλλο πειά νά κάνω...

» Φεύγω, αγαπημένη μου, και θά ξανάρθω όταν με συγχωρήσεις γι' αυτό πού κάνω κι' όταν, διορθωθείς, ξαναφίλησέ μου χίλιες φορές,

» Διότι τόλμησα νά πάρω απ' τό γραφείο σου ένα μικρό πορτραίτο σου, σαστισμένη απ' την ύποδοχη πού μού κανες και μη ξέροντας κι' εγώ τί άλλο πειά νά κάνω...

» Φεύγω, αγαπημένη μου, και θά ξανάρθω όταν με συγχωρήσεις γι' αυτό πού κάνω κι' όταν, διορθωθείς, ξαναφίλησέ μου χίλιες φορές,

» Διότι τόλμησα νά πάρω απ' τό γραφείο σου ένα μικρό πορτραίτο σου, σαστισμένη απ' την ύποδοχη πού μού κανες και μη ξέροντας κι' εγώ τί άλλο πειά νά κάνω...

» Φεύγω, αγαπημένη μου, και θά ξανάρθω όταν με συγχωρήσεις γι' αυτό πού κάνω κι' όταν, διορθωθείς, ξαναφίλησέ μου χίλιες φορές,

» Διότι τόλμησα νά πάρω απ' τό γραφείο σου ένα μικρό πορτραίτο σου, σαστισμένη απ' την ύποδοχη πού μού κανες και μη ξέροντας κι' εγώ τί άλλο πειά νά κάνω...

» Φεύγω, αγαπημένη μου, και θά ξανάρθω όταν με συγχωρήσεις γι' αυτό πού κάνω κι' όταν, διορθωθείς, ξαναφίλησέ μου χίλιες φορές,

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΤΩΝ ΚΑΠΝΙΣΤΩΝ

Ένα χωριό, τού όποιου όλοι οι κάτοικοι καπνίζουν πούρα. Άνδρες, γυναίκες, γέροι και παιδιά, καπνίζουν καπνιστά. Οι πού ερηνικοί άγριοι τού κόσμου. Όπου ή γυναίκες δουλεύουν και οι άνδρες τερπελιάζουν. Πούρα μάκρους μισού μέτρου. Τό παράπονο τών ίθαγενών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Και τα παιδιά ακόμη κρατούν το πούρο στο στόμα από το πρωί ως το βράδυ και το πιπιλίζουν σαν καραμέλλα.

Άν είσθε καπνιστής και ό γιατρός σας σάς γαρνιάζει γιατί καπνίζετε ύπερβολικά, έπειδή, όπως λέει, ό καπνός βλάπτει την ύγεια σας, κι' ό δικός σας μουροοφύουν γιατί ξεθευετε ένα σωρό χρήματα στή τσιγάρα, και τό πορτοφόλι σας τέλος διαμοιράζεται για την καθημερινή άφαιμάξι πού τού γίνεται, δέν έχετε παρά νά μαζέψετε τις βαλίτσες σας και νά πάτε στόν παρτάδεσο τών καπνιστών. Ό παράδεισος αυτός δέν είνε και πολύ μακρυνά... Βρίσκομαι στίς Φιλιππίνες νήσους, διηλαδιστή στην Πολυνήσια. Όστόσο, άξιζει τόν κόπο νά κάνη κανείς αυτό τό ταξιδάκι, για νά γνωρίσει ένα χωριό, τού όποιου όλοι άνεξαρτώτως οι κάτοικοι, άνδρες και γυναίκες, γέροι και παιδιά, δέν κάνουν τίποτε άλλο παρά νά καπνίζουν από τό πρωί ως τό βράδυ. Ένας Άγγλος άξιωματικός, ό όποιος έπεσκέφθη τελευταία τό μοναδικό αυτό χωριό, έμεινε κατενθουσιασμένος.

άμετρες φορές, τόν Τζίμμι μας και τόν... έαυτό σου!

» Η Τζίνα σου, πού σέ λατρεύει... Ένοιωσε κάποια άνέκφραστη άνακούφιση ό Ρόδερ, άποδιβάζοντας τό γράμμα της αγαπημένης του γυναικάς. Δέν μπορούσε νά μήν άναγνωρίσει πώς αλήθινες πικρές, έκρυβαν μέσα τους ή λίγες εκείνες γραμμές και ζεστά, καυτερά δάκρυα μετανοίας γλύστερησαν στή μάγουλά του...

» Επρόκει νά τώχες μωριστεί νωρίτερα, κάθε φορά πού δόλες όλόκληρη συνωμοσία της Τζίνας με τόν άδελφό της, τόν Τζών, πού ό δύο τους, κλεισμένοι στή σαλόνα, κάτι μουροοφύριζαν ώρες συνέχεια και λίγες μέρες πριν.

» Ετοιμάζαν, καθώς φάνηκε, την έξαψη φυγή της...

Πήρε τό καπέλλο και τό παλτό του πάλι και τρέχοντας στή τηλεγραφία έδωσε τό άκόλουθο «ατςπεϊγόν» τηλεγράφημα:

«Τζίνα Μπούλαν, Βουλεβάρτον Σαιν-Ζερμαίν 270. Παρίσι.

» Άναγνωρίζω πώς είμαι άπένθυμος για δία. Άφού όμως μ' αγαπάς, συχώρεσέ με και ξαναγύρσε κοντά μου. Σού ύπόσχομαι νά διορθωθώ έτελώς στή μέλλον.

Ρόδερ.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Τό ταξιδάκι δέν ήταν και τόσο εύχρηστο, γιατί όλόκληρη σχεδόν ή πεδιάδα ήταν πλημμυρισμένη κι' ή ρόδες τού άμαξιού μας κολλούσαν στόν πηλό και με δυσκολία γούριζαν. Έκτός αυτού, έπικρατούσε ζέστη άφόρητη, ή χαρακτηριστική εκείνη ύγρη ζέστη τών Φιλιππίνων.

» Τέλος, έκάνανε σταθμό σ' ένα χωριό πού βρισκόταν στην άκρη ενός πυκνού δάσους από φοινικίες. Άμέσως ένα σωρό μελαγχρόνια παιδάκια μαζεύτηκαν σάν τις μυγες γύρω μας, κυριάζοντάς μας σάν περιέργα φαινόμενα.

» Οι ύπόλοιποι κάτοικοι τού χωριού δέν μάς ένοχλήσαν και τόσο στην άρχή. Η γυναίκες ήσαν στή χωράφια, γιατί στην Πολυνήσια ή γυναίκα είνε εκείνη πού εργάζεται για νά τρέψη τόν άνδρα. Οι άνδρες πάλι, είτε γιατί βαρύνονταν, είτε γιατί φοβόντουσαν νά μάς άντιμετωπίσουν, είχαν κλειστεί στίς καλύδες τους.

» Όστόσο, σιγά-σιγά άρχισαν νά ξεπροβάδωναν από τή σπείτα τους και περιτριγύριζαν έμένα και τόν οδηγό μου, κυττάζοντας με μεγάλη περιέργεια τή ρούχα μας και τή πράγματα πού είχαμε μαζί μας.

» Με την πρώτη ματιά πού τούς έφριξα, κατάλαβα ότι ό Άχμετ είχε δίκιο.

» Μετά τό τέλος τού γεύματος, μάς προσέφεραν από ένα πελώριο πούρο. Η εύγένεια δέν μάς έπέτρεπε νά άρννηθούμε. Ξαλωθήκαμε λουπόν κι' έμεις κάτω στην ψάθα κι' άρχισαμε νά καπνίζουμε όπως κι' οι άλλοι. Τα πούρα είχαν μία γεύση όρημνεία, αλλά όχι και άφορητη.

» Κατά τό σύφουρο, γύρισαν από τή χωράφια ή γυναίκες και τή κορίτσια. Μόλις λουπόν παρήκτισαν τή εργασία τους, άναψαν κι' αυτές τή πούρα τους, τή οποία στή μέγεθος δέν πηγαιναν πίσω από τή πούρα τών άνδρων, κι' άρχισαν νά τή ρουφούν χωρίς νά τή βράζουν καθόλου από τό στόμα τους.

» Ό πούρα τού χωριού μάς πρότεινε νά μάς φιλοξενήσει τή νύχτα και δεχθήκαμε τήν πρόκλησή του. Πριν πέσουμε νά κοιμηθούμε, κουβεντιάσαμε λιγάκι μαζί του.

» Περνούμε πολύ άσχημη ζωή, μάς έλεγε. Οι Ισπανοί μάς έστελναν τούς παπάδες τους και ήθελαν νά μάς προσληψίσουν στή θρησκεία τους, αλλά μάς άφιναν στή τ' άλλα ήθους. Οι Άμερικανοί όμως μάς βασανίζουν, κύριε. Μας βάζουν και δουλεύουμε σάν τή σκλαβιά δηλαδή.

» Και λέγοντας τα λόγια αυτά, πέταξε τό άποστράγαλο τού πούρου του και πήρε ένα καινούργιο. Καθώς δέ τό άναβε, μάς είπε:

» — Άν δέν μάς έδινε ό Άλλάχ αυτή την παρηγοριά, τότε ή ζωή μας θά ήταν ένα μαρτύριο.

» Και έάλλωσε στην ψάθα του και με κλεισμένα μάτια φύσηξε τόν καπνό τού πούρου του στόν άέρα!...

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

» Όλοι καπνίζουν, γοητές, νύες και παιδιά.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ

Ο Οκτάβιος μπροστά στο νεκρό του Αλεξάνδρου. Ο θαυμασμός του προς τον Μακεδόνα κοσμοκράτορα. Η φορολογία των κρασιών και τα παράπονα των Ρωμαίων. Τι τους απάντησε ο Οκτάβιος. Ο Νέρων... άνθρωπιστής. Τι είπε όταν επρόκειτο να υπογράψει την πρώτη θανατική καταδίκη. Η κατοπινές ιδιοτροπίες και τρέλλες του. Η αγάπη του προς τους Έλληνες.

Αυτοκράτωρ της Ρώμης Οκτάβιος, όταν πρωτοπήγε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, ζήτησε να ιδεί τον τάφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Τον ωδήγησαν πράγματι στο μέρος όπου ήταν ταμμένος ο Μακεδών κατακτητής, ξεκρίβοντας τον φέρετρό κι' αποκάλυψε τον τάφο του Αλεξάνδρου, που τότε διατηρούσαν θαλασσωμένο, σύμφωνα με την παράδοση αιγυπτιακή συνήθεια. Όταν αντίκρισε τη μορφή του μεγάλου κατακτητή, με τον όπιοι ονειροπολούσε να μοιάσει, ο Οκτάβιος έμεινε άρκετά ώρα άφωνος κι' ακίνητος μπροστά της, κυττάζοντας την μ' ελπίδα και κατανύξη. Έπειτα χαϊδέυτηκε το νεκρό, υψώνοντας το χέρι του κι' απομακρύνοντας, χωρίς να προσφέρει λέξη.

Τότε, ο τελευταίος της βασιλικής Αύλης της Αιγύπτου, βλέποντας το σεβασμό που έδειξε ο Οκτάβιος στο νεκρό του Αλεξάνδρου και νομίζοντας ότι θα του επρόσφερε εκδούλευσι, είπε: —Εκτός του Αλεξάνδρου, διατηρούμε θαλασσωμένους και τους νεκρούς όλων των βασιλείων της Αιγύπτου... Θέλεις να σάς ανοίξουμε τους τάφους των γι' να ιδήτε κι' αυτούς; —Εγώ εξήγησα να ιδώ έναν μεγάλον άνθρωπο που μένει για πάντα ζωντανός, αποκρίθηκε περιφρονητικά ο Οκτάβιος. Δεν εξήγησα να ιδώ ψοφίμια!

Κάποτε ο Οκτάβιος είχε επιβάλει μεγάλη φορολογία στα κρασιά και σ' όλα γενικώς τα οίνοπνευματώδη ποτά. Ο λαός όμως εξεγέρθηκε με τη φορολογία αυτή, γιατί το κρασί θ' αχρίβαινε τόσο πολύ, ώστε θα γινόταν άπρόσιτο γι' αυτόν. Συγκροτήθηκε, λοιπόν, μία όγκωδης διαδήλωση από πληθύνους και πήγε μπροστά στο παλάτι, όπου έμεινε ο Οκτάβιος, για να διαμαρτυρηθεί. Ο Αυτοκράτωρ ακούγοντας την όγκωδη, ρώτησε τι συμβαίνει. Όταν δέχθηκε ότι επρόκειτο περί διαδήλωσης, βγήκε στο μεγάλο εξώστη του παλατιού. Τότε ο λαός, βλέποντας τον, άρχισε να φωνάζει: —Ν' ανακαλέσεις τη φορολογία των πιστών, γιατί δεν θα μπορούμε πια να πίνουμε κρασί! Ως πεθάνουν με της δίψας! Με μία επιβλητική χειρονομία ο Οκτάβιος επέβαλε σιγή κι' όταν έβγαλε ήσυχα, είπε δυνατά:

—Ο γαμπρός μου ο Αργέπας φρόντισε άρκετά για το ζήτημα αυτό κι' έφτιαξε πολλά υδραγωγεία... Έτσι δεν υπάρχει κανένας απολύτως φόβος να πεθάνω κανένας σας από τη δίψα.

Και αφού είπε τα λόγια αυτά, ξαναπήγε μέσα στο παλάτι του. Και δεν ανέκαθεν τη φορολογία. *** Κάποτε οι έμποροι της Ρώμης έμαθαν από έναν αλίκό ότι ο Οκτάβιος είχε σκεφθεί μόνος του να τους παράσχει μερικές φορολογικές ευκολίες. Πέρασε όμως άρκετος καιρός και δεν είδαν να εκδίδεται το σχετικό διάταγμα. Ένωμεταξύ δε αυτοί με την πρόβλεψη των ευκολιών αυτών, είχαν κάνει διάφορες παραγγελίες κι' αν δεν εκδίδεται το διάταγμα, θα ζημιωνόντουσαν υπερβολικά.

Σηκώνθηκαν, λοιπόν, μία μέρα και πήγαν εν σώματι στο παλάτι να παρακαλέσουν τον Οκτάβιο να εκδώσει το διάταγμα. Ο Αυτοκράτωρ τους

νικός, φιλόθεος και περιποιητικός, κυβερνώντας με το λαό του με μεγάλη αγαθότητα.

Την εποχή ακριβώς αυτή, του πήγανε μία μέρα να υπογράψει το διάταγμα της θανατικής εκτέλεσης κάποιου μεγάλου έγκληματου. Ήταν η πρώτη θανατική καταδίκη που θα υπέγραφε. Φάνηκε πολύ λυπημένος γιατί επρόκειτο να στείλει στον άλλον κόσμο ένα ανθρώπινο πλάσμα, και καθώς πήγε στο χέρι του την πένα για να υπογράψει, είπε:

—Πώς ήθελα να μην είχα μάθει να γράφω.

—Γιατί τον ρώτησαν οι αλικοί που βρίσκόντουσαν δίπλα του.

—Γιατί τώρα δεν θα μπορούσα να υπογράψω το διάταγμα αυτό.

Με τον καιρό όμως άλλαξε έντελως.

Μία μέρα οι αλικοί του τον άκουσαν να λέει:

—Κανένας ήγγεμένος στον κόσμο, δεν μπόρεσε ποτέ να μάθει σε ποιο

Όταν δέ έκανε την έρωτησι αυτή, το πρόσωπό του φάνερωνε μεγάλη αγωνία. Αδμονούσε ν' ινύσει την γνώμη των αλίκων του για τον ήρωισμό του. Φυσικά όμως όλοι του απαντούσαν ότι δεν είχαν ιδεί άνθρωπο πιο ανδρείο απ' αυτόν.

Ο Νέρων δεν έτρεφε μεγάλη συμπάθεια προς τη Ρώμη. Αντιθέτως ή αγαπημένη του πόλις ήταν η Νεάπολις. Δεν την αγαπούσε μόνο για τον όραϊον όριζόντά της, αλλά και γιατί ο περισσότερος πληθυσμός της αποτελείτο τότε από Έλληνες, οι οποίοι ως γνωστόν ήταν ή ιδεώδης υποφωμένη φυλή του κόσμου.

Οι Ρωμαίοι δεν εκτιμούσαν καθόλου το Νέρωνα ως ποιητή, ως μουσικό, ως ήρωικό, ή ως τραγουδιστή, ένω αντιθέτως στη Νεάπολι σημείωνες πάντοτε μεγάλης επιτυχίας. Και γι' αυτό πολύ συχνά φώναζε:

—Μόνο οι Έλληνες ξέρουν να μ' ακούουν και να εκτιμούν το ταλέντο μου. Μόνο οι Έλληνες είν' άξιοι της τέχνης μου!...

Το παλάτι που έχτισε ο Νέρων για τον εαυτό του ήταν θαύμα πολυτελείας και μεγαλοπρεπείας και δικαίως είχε επωνυμασεί το «Χρυσό Σπίτι». Ο μανδρόκοτός του είχε μήκος τριών μιλίων. Είχε, ωραίους κήπους, σπολιζμένους με χιλιάδες αγάλματα, δεξαμενές με τα πιο σπάνια ψάρια, κτλ.

Το άνωτο του παλατιού ήταν κυριολεκτικώς άπέραντο και στη μέση του είχε στήσει ένα αγάλμα του τερράστου, το οποίο είχε ύψος σαράντα μέτρων και το οποίο ήταν χαμηλωμένο όλόκληρο από χρυσάφι κι' ασήμι.

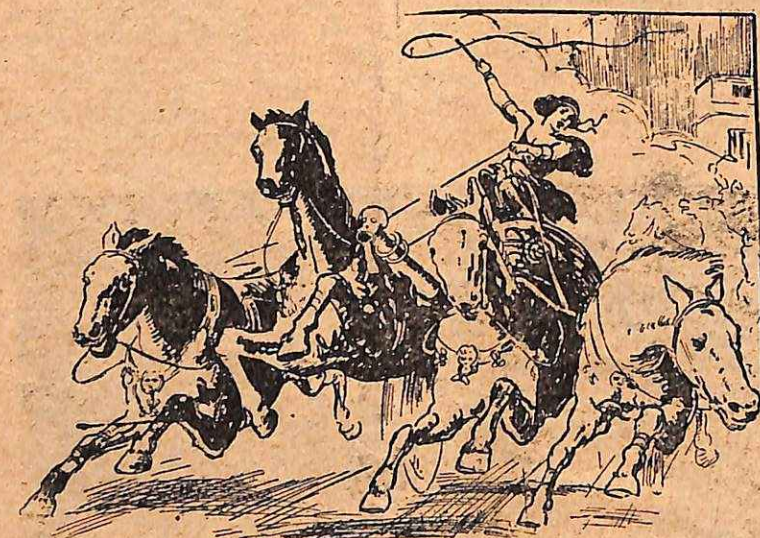
ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΝΑΥΤΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Όσοι δεν έχουν ανέβει σε αεροπλάνο, δεν θα ξέρουν βέβαια ότι τα αεροπορικά ταξείδια δεν είναι και τόσο εύχρηστα για όλους τους ανθρώπους και προπάντων γι' αυτούς που τους πιάνει ή θάλασσα. Τους ανθρώπους λοιπόν αυτούς, όταν ανέβουν σε αεροπλάνο, τους πιάνει ο αέρας! Με άλλους λόγους παθαίνουν ναυτία, πολύ μεγαλύτερη μάλιστα απ' αυτή που τους φέρνει ή θάλασσα!...

Ένας αμερικανός όμως γιατρός βρήκε το κατάλληλο αντίδοτο, για τη ναυτία του αέρος. Και το αντίδοτο αυτό είναι... μισή λίτρα γάλα, το οποίο πρέπει να πιεί ή επόχλητος πριν ξεκινήσει το αεροπλάνο. Έτσι θάναί σίγουρος πως δεν θα τον πιάσει ή αεροτοκισμός.

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της Οφθαλμολογίας εν τῷ Παν/μῳ Μενάνδρου 27, Αθήναι, Τηλ. 1-68.

Ρωμαϊκές ιπποδρομίες.

δέχτηκε με τη συνθησισμένη του καλωσύνη. Όταν όμως άκουσε τι ήθελαν, τους είπε:

—Πώς σας κατέβηκε μία τέτοια ιδέα;

—Εβγάμε άκούσει, από καιρό, ότι σκέφθηκες να λάβεις το μέτρο αυτό, του απάντησαν οι έμποροι.

—Α, το είχατε άκούσει, έκανε ο Οκτάβιος περιασμένος γιατί είχε κοινολογηθεί ή σκέψις του. Αν το σκέφτηκα εγώ ή όχι, αυτό είνε ζήτημα αποκλειστικώς δικό μου. Σε σάς υποσχέθηκα τίποτε.

—Όχι, βέβαια.

—Αδ, τότε, πηγαίνετε. Το διάταγμα που ζητάτε δεν θα εκδοθεί ποτέ, τους είπε.

Και πραγματικά δεν έκανε το θέλημά τους.

*** Πώς γνωστό, ότι κατά τα πρώτα χρόνια της Αυτοκρατορίας του, ο Νέρων διεχότανε καλώς κι' ευγε-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πως ο Πέτρος Γκέο πήγε στη σύζυγό του Αννίττα του Μαρτέν και της αποκάλυψε πως ο σύζυγός της δεν ήταν ό... σύζυγός της.

—Είσαι βέβαιος; φώναξε ή Βερτάνδη.

—Βεβαιότατος!... Κι' αν εξακολουθήσεις να μ' άκου, ήσυχα, αντί να με κυττάζεις φοβισμένη σαν νάχης να χάνης με τρελλό, θά σου πω που στήριζω την κατηγορία μου έναντιον του ανθρώπου, για τον οποίο νομίζεις πως είνε σύζυγός σου... Θά σου αποδείξω πως ο άνθρωπος αυτός δεν είνε ο Μαρτέν Γκέο.

Η Βερτάνδη, ή οποία πραγματικώς στην αρχή τή είχε χαμένα κι' είχε φοβηθεί, ξανάγινε σχετικώς ήσυχη, ακούγοντας τή τελευταία λόγια του Πέτρου Γκέο.

—Σας άκούω, θείε μου, είπε. Αποδείξατέ μου λοιπόν ότι ο σύζυγός μου δεν είνε ο σύζυγός μου.

—Η πρώτη μου απόδειξις είνε, απάντησε ο χωρικός, ή έλξη ή μάλλον το μίος που του δείχνει ο σκύλος σας ο Μαύρος.

Η Βερτάνδη ύψωσε τους ώμους της.

—Δεν το θεωρείς αυτό ως απόδειξι; τή ρώτησε ο Πέτρος Γκέο. Δεν θεωρείς παράλογο ότι ο σκύλος αυτός, τον οποίο μεγάλωσε ή ίδιας ο Μαρτέν, δεν τον αναγνωρίζει πια κι' ότι, αντί να χαίρεται μπροστά στον κύριό του, είν' έτοιμος να τον δαγκώσει...

—Ο σκύλος είν' ένα ζώο, είπε ή Βερτάνδη, και δεν μπορεί να βασιστώ στα καμώματα ενός ζώου για να υποψιαστώ έναν άνθρωπο... Ής άλλου, ο Μαύρος αναγνώρισε το Μαρτέν, αφού, κατά τή νύχτα της επιστροφής του, τον άφησε να προήδης το μαντρότοχο και να μπη έδω μέση...

—Μέση στο σκοτάδι; τή διέκοψε ο Πέτρος Γκέο, νόμισες πως τον αναγνωρίζει... μά, όταν τον είδε στο φως, το ένστικτό του δεν γελάστηκε πια κι' άρχισε να του τρέχει τή δύναμη σαν να του έλεγε: «Φύγε από δω!... Δεν είσαι σό ο κύριός μου!...».

—Έπειτα, όταν ζήτησε απ' τον ψευτο-Μαρτέν να μού δώσει τή ούλη του, αυτός δεν έδωσε ούτε στιγμή...

Μου τον έδωσε εύχαριστώ, γιατί, βλέποντας, τή φωνή ζωο τον στενωρούσε...

Ο Πέτρος Γκέο στάθηκε λίγο, κυττάζοντας που άποτέλεσμα είχαν γίνει τα λόγια του στην Αννίττα του κι' έπειτα εξακολούθησε:

—Ας είνε!... Αφού ή πρώτη απ' τή απόδειξις δεν σου φάνηκε, άς έρωμε τώρα και στη δεύτερη... Ακούσας πως τον καιρό που ήσαν ακόμα

κοριτσάκι, μία Κυριακή, καθώς έπαιζες και ψυαρούσες με το Μαρτέν, παρατήρησες ότι το ένα από τ' αυτιά του... το δεξιό... δεν ήταν καμωμένο όπως το άριστο;... Ότι το άριστο του αυτί ήταν γυριστό στην άκρη, ενώ το δεξιό δεν ήταν... Πράγματι να το θυμάσαι γιατί με τήν παρατήρησή σου αυτή γελούσαν στο σπίτι του αδελφού μου, καθώς και του πατέρα σου, περισσότερο από ένα μήνα και φωνάζαμε όλοι επ' άρκετο καιρό το Μαρτέν «το παιδί με τ' άταίριαστα αυτιά»;

—Ναι, θυμάμαι, έκανε ή Βερτάνδη. Κι' έπειτα;

—Κι' έπειτα... Κύτταξε τήν ψευτο-Μαρτέν... Έγχε τα δυό αυτιά του έντελώς όμοια...

Η Βερτάνδη έκανε μία περιφρονητική κίνησι κι' απάντησε:

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Και τι είπες; —...Ότι ο Άρνώ ντε Τίλ ήταν ένας συγγενικός του. Ένα κακό υποκείμενο που ε'χε φύγει απ' τή χωριά του πρό είκοσι χρόνων... Τον ρώτησα κατόπιν για τους γονείς του και για τους συγγενείς του, για να με πληροφορήσουν αυτοί σχετικώς με αυτό είπες πως είχαν πεθάνει όλοι!... Δεν ζει πια κανείς από τήν οικογένειά του Άρνώ ντε Τίλ στο Σαγιά, κανείς!... Α! ζούσε πρό όλγων ακόμα ετών στο Άρτιγκά κάποιος, ή όποιος θά μās έδινε πολύτιμες πληροφορίες γι' αυτή τήν οικογένεια!...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

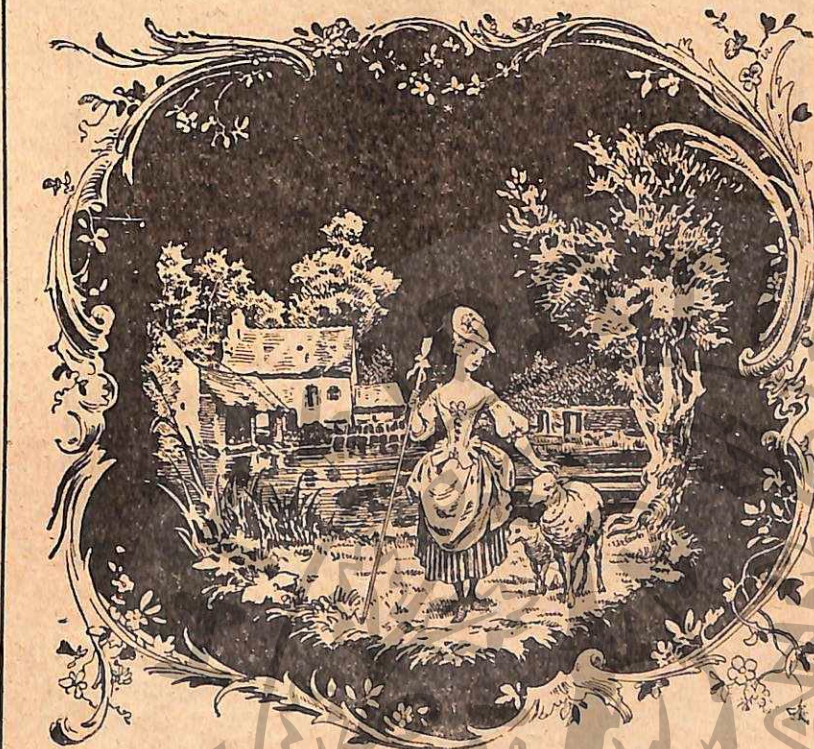
—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

—Και τι είπες; —...Ότι ο Άρνώ ντε Τίλ ήταν ένας συγγενικός του. Ένα κακό υποκείμενο που ε'χε φύγει απ' τή χωριά του πρό είκοσι χρόνων... Τον ρώτησα κατόπιν για τους γονείς του και για τους συγγενείς του, για να με πληροφορήσουν αυτοί σχετικώς με αυτό είπες πως είχαν πεθάνει όλοι!... Δεν ζει πια κανείς από τήν οικογένειά του Άρνώ ντε Τίλ στο Σαγιά, κανείς!... Α! ζούσε πρό όλγων ακόμα ετών στο Άρτιγκά κάποιος, ή όποιος θά μās έδινε πολύτιμες πληροφορίες γι' αυτή τήν οικογένεια!...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

—Είνε το όνομα με το οποίο ένας γέρος από το Σαγιά, περνούοντας πρό δεκαπέντε ήμερών από το Άρτιγκά, απέκλισε τήν ψεύτικο σύζυγό σου...

Η Βερτάνδη ανασηκώθηκε.

—Και τι είπες ό... σύζυγός μου...

—Αφού ντε Τίλ; έκανε ή Βερτάνδη ξεκαθαρισμένη. Τι είνε αυτό πάλε;

ΑΠ' ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΩΝ ΚΑΡΜΠΟΝΑΡΩΝ

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

(Μιά αληθινή τραγωδία αφοσίωσης και αίματος)

ΟΝ καιρό που ο Καρμποναριζμός θριαυνόταν στην άκμή του, στις αρχές δηλαδή του περασμένου αιώνα, σπουδάζανε στη Ρώμη δύο νέοι απ' την γειτονική πόλη Περούτζε, ο 'Αλμπέρτο και ο Μαρίνο Βάτζε.

Ο 'Αλμπέρτο ήταν γυνίος αριστοκρατικής, μα φτωχής οικογένειας κι' ο πατέρας του με δυσκολία κατόρθωνε να του στέλνει κάθε τόσο λίγα χρήματα για να συντηρείται ως ότου να τελειώσει τις σπουδές του. Ο Μαρίνο εξ' άλλου άνηκε στην αστική τάξη, αλλά η οικογένειά του είχε μεγάλη περιουσία και του στέλανε στη Ρώμη με πλήρη διατροφή. Τον έπαιθε ο πατέρας του ως παιδί, κι' επειδή αγαπούσε σαν αδελφό του τον 'Αλμπέρτο με τον οποίο συνδεόταν από παιδικιά, ζούσε μαζί του κι' είχε το θαλάσσιό του στη διάθεσή του.

Κάποτε ο πατέρας του 'Αλμπέρτου πέθανε κι' όχι μόνο δεν άφησε καμιά κληρονομιά, αλλά απ' τα πολλά χρέη που είχε, οι δανειστές του κατασχέσανε τον πύργο και το μοναστήριό του μικρό κτήμα. Η κόμισσα ντε Σεκάτι, η μητέρα του 'Αλμπέρτου, έγραψε τότε στο γιό της, παρακαλώντας τον να διακόψει τις σπουδές του και να πάει να μείνει κοντά της, γιατί στο εξής δεν θα μπορούσε να του στέλνει χρήματα για τη συντήρησή του.

Ο 'Αλμπέρτο διάβασε το γράμμα της στο Μαρίνο κι' αυτής απέδωσε για μια φορά ακόμα σε πούδ θαμνό εφτανα ή αφοσίωσή του προς το φίλο του.

—Δεν είναι δυνατόν να διακόψω έτσι τις σπουδές σου, του είπε. Θα μοιραζόμαστε εξ' ίσου τα χρήματα που μου στέλνει η οικογένειά μου ως ότου να τελειώσουμε το Πανεπιστήμιο.

Έτσι κι' έγινε πράγματι. Ο 'Αλμπέρτο έγραφε αμέσως στη μητέρα του ότι είχε εξασφαλίσει τη συντήρησή του κι' ότι θα μένει στη Ρώμη ως ότου να τελειώσει τις σπουδές του. Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά, συχνά, όταν η κόμισσα ντε Σεκάτι θριαυνόταν σ' οικονομικές στενοχώριες, ο Μαρίνο κι' ο 'Αλμπέρτο περιόχτανε τα διάφορα έξοδά τους και της στέλνανε χρήματα.

Παρ' όλα την αριστοκρατική καταγωγή του, ο 'Αλμπέρτο είχε δημοκρατικές ιδέες. Γι' αυτό, λίγων καιρό πριν πάει το διπλωμά του, χάρις στις επίμονες εισήγησεις κάποιου φίλου του, έγινε μέλος της περιφημής μουσικής επαναστατικής οργανώσεως των Καρμποναριών. Δεν περιωρίστηκε δε μόνο στον εαυτό του, αλλά παρέσυρε και τον Μαρίνο να γίνει μέλος της εταιρείας, μολονότι αυτός δεν ενδιαφερόταν και τόσο για τέτοια πράγματα.

Επειδή ο Μαρίνο ήταν αγαθός, πρῶτος και άνθρωπος της ήσυχης ζω-

ής, οι Καρμποναριοί τον χρησιμοποιούσαν σε δευτερεύουσες ασήμαντες δουλειές. Στον 'Αλμπέρτο όμως, ο οποίος ήταν ζωγράφος, δραστήριος, έξυπνος κι' αποφασιστικός, αναθέτανε τις πιο σπουδαίες κι' επικίνδυνες αποστολές.

Έτσι, μια φορά τον έστειλαν να γυρίσει μερικές πόλεις της Ιταλίας, να επικοινωνήσει με τις τοπικές αρχές των Καρμποναριών, να τους παραδώσει διάφορα εμπιστευτικά έγγραφα και να συνεννοηθεί μαζί τους για ένα επαναστατικό κίνημα που έπρεπε να εκραγεί ταυτόχρονα σ' όλο το Παπικό Κράτος. Τον εφοδιάσανε, λοιπόν, μ' ένα μεγάλο χρηματικό ποσό και με πλαστά έγγραφα ταυτότητος που τον παρουσιάζανε ως Γάλλο υπακό, του παραδίδανε κατάλογο των ανθρώπων με τους οποίους επρόκειτο να επικοινωνήσει καθώς και τα έγγραφα που έπρεπε να μοιράσει, κι'

Ο Ο Ο Ο Ο ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ Ο Ο Ο Ο Ο

ΔΥΟ ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ

ο 'Αλμπέρτος ξεκίνησε.

Πέρασε από πολλές πόλεις κι' εξετέλεσε την αποστολή του χωρίς να του συμβεί τίποτε δυσάρεστο. Όταν όμως έφτασε στη Σιέννα, ο διοικητής της που ήταν άνθρωπος καχύποπτος και τετραπέρατος, τον υποψίαστηκε. Πήγε λοιπόν στο ξενοδοχείο στο οποίο είχε καταβάλει ο 'Αλμπέρτος, έβλεπε τον καμινιέρη που ήταν κατάσκοπός του και του είπε:

—Αύριο το πρωί, την ώρα που θα σεβρίσης σ' αυτό το Γάλλο υπακό, θα σε βρουν οι φρουροί. Θα φροντίσεις να χύσεις τον καφέ πάνω στο σακάκι σου. 'Επειτα θα κάνεις το λυπημένο και θα προθυμοποιηθεις να το καθαρίσεις. Θα το πάρω λοιπόν και θα το πάς στην κάμαρά σου, όπου θα σε περιμένει κι' ενώ σου θα το καθαρίζω, εγώ θα ψάξω τις τσέπες σου.

Την άλλη μέρα, το πρωί, όλα έγιναν όπως ακριβώς τα είχε σχεδιάσει

ο διοικητής, ή δε έρευνα στις τσέπες του 'Αλμπέρτου φανέρωσε ποιος ήταν ο πραγματικός σκοπός του ταξιδιού του.

Έτσι, ενώ ο 'Αλμπέρτος περίμενε να του ξαναφερθεί ο καμινιέρης το σακάκι του, είδε να μπαίνουνε στην κάμαρά του μερικοί καρμποναριοί που τον συνέλαβαν και τον μετέφεραν μαζί με τις λίγες αποσκευές του στη φυλακή. Εκεί τον ψάξαν και βρήκαν όλα τα εμπιστευτικά έγγραφα που είχε μαζί του. Μα τα έγγραφα αυτά ήταν γραμμένα κρυπτογραφικώς κι' ο διοικητής τον υπέβαλε σε πολύωρη εξαντλητική ανάκριση για να μάθει τι έγγραφον και ποιά ήταν τα πρόσωπα στα οποία επρόκειτο να τα παραδώσει. 'Αλλά, παρ' όλα τα βασανιστήρια, στάθηκε άδυνάτον να αποσπάσουν έστω και μια λέξη από τον 'Αλμπέρτο.

Αυτός όμως, επειδή φοβόταν μή-

Το γράμμα αυτό ο ξενοδόχος το παράδωσε στο διοικητή, ο οποίος, μόλις το διάβασε, πήγε στη φυλακή. Μπήκε στο κελλί του νέου, του τώδωσε κι' όταν εκείνος το διάβασε, έβγαλε απ' την τσέπη του ένα θαλάσσιο με χρήματα.

—Πάρε αυτό, του είπε. Μολονότι είσαι Καρμποναριός, η δυστυχία της οικογένειάς σου με συγκίνησε. Σύμφωνα με την υποχρέωσή που είχα, διάβασα το γράμμα κι' είδα τι σου γράφουν. 'Εδώ μέσα είναι διακόσια σκούδα. Στείλε τα στη μητέρα σου για να πληρώσει τον τοκογλύφο και να καταπληρώσει κάμποσον καιρό.

Κατασυντηνιμένος τότε ο 'Αλμπέρτος φίλησε τα χέρια του διοικητού. Δέχτηκε τα χρήματα, μά, εις αντάλλαγμα, του έδωσε όλες τις πληροφορίες που του ζήτησε, και του φανέρωσε όλα τα όργανα των ανθρώπων με τους οποίους είχε συναντηθεί καθώς κι' εκείνων τους οποίους επρόκειτο να συναντήσει.

Ο διοικητής εξ' άλλου του υποσχέθηκε ότι θα ενεργούσε με τέτοιο τρόπο, ώστε να μη τον εκθέσει και να μην καταλάβουν οι Καρμποναριοί ότι αυτός τους είχε προδώσει. Συγχρόνως για να μην κινήσει τις υποψίες, του ξανάδωσε τα έγγραφα και τον άφησε να συνεχίσει την περιόδευσή του.

Σε δύο βδομάδες ο 'Αλμπέρτο τελείωσε την αποστολή του και ξαναγύρισε στην πατρίδα του. Εκεί άρχισε να ζει ήσυχά και ξένοιαστα κοντά στην οικογένειά του και στον φίλο του Μαρίνο, ο οποίος στο μεταξύ αυτό είχε αρραβωνιαστεί με μια ωραία νέα.

Πέρασαν πέντ' - έξι μήνες, όταν η αρχή των διαφόρων πόλεων άρχισαν να συλλαμβάνουν τους κορυφαίους των Καρμποναριών, όλους σχεδόν εκείνους που είχε μοιραστεί ο 'Αλμπέρτο. Κι' η επανάσταση ή οποία επρόκειτο να εκραγεί στο τέλος της χρονιάς μεταδόθηκε έπειτα απ' την προδοσία αυτή.

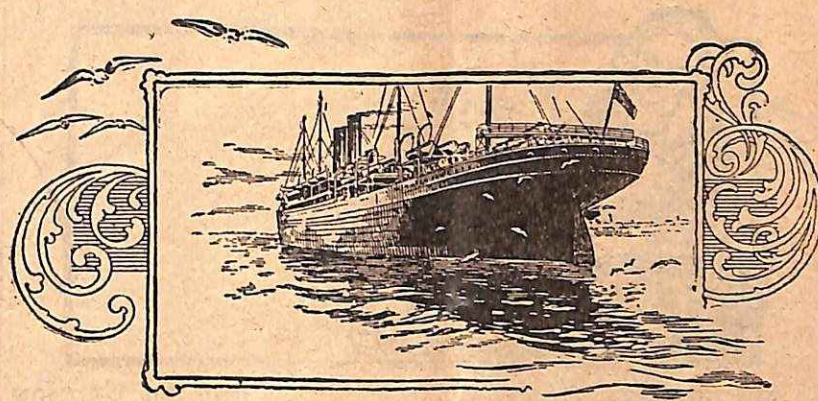
Κάποτε οι προϊστάμενοι των Καρμποναριών της Περούτζε θέλησαν ν' αναβούν στον Μαρίνο μια αποστολή. Αυτός όμως τους απάντησε ότι, τώρα που είχε παντρευτεί, ήταν αποφασισμένος να ζήσει ήσυχά με την οικογένειά του κι' ότι στο εξής δεν έπρεπε να τον θεωρούνε μέλος της οργανώσεώς τους.

Η άρντις του αυτή ήταν η καταδική του. Γιατί οι Καρμποναριοί τον υποπτευότανε ότι αυτός τους είχε προδώσει.

Το ίδιο βράδυ κίχλας συνεδρίασε το ανώτατο συμβούλιο των Καρμποναριών της Περούτζε, τον καταδίκασε ως θάνατον κι' όρισε έκτελεστές της αποφάσεώς του τον 'Αλμπέρτο.

Έγινε λοιπόν ταυτοχρόνως η είδοποίησή του νεαρού ντε Σεκάτι για τη φοιτητική αποστολή που είχε ανατεθεί σ' αυτόν.

—Εσύ, του είπε, συνοδεύεις το Μαρίνο κάθε βράδυ ως το σπίτι του.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΣΥΡΜΑΤΟΥ

Πόσα ραδιόφωνα υπάρχουν σήμερα στον κόσμο. Ένα δραματικό επίθετο. Η επιδρομή των 'Αράβων κατά του φρουρίου Σουέιδα. Πώς πέθαναν οι υπερασπιστάι του, ακούγοντας παριζιάνικη μουσική. Ο τρέμος των 'Αράβων πρό του ραδιοφώνου. Η αγωνία των φυλακισμένων που καίνε τον σπινθηρί, κτλ. κτλ.

Ο ασύρματος παίζει μεγάλο και σπουδαίο ρόλο στη ζωή των ανθρώπων της εποχής μας. Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική, υπάρχουν σήμερα εν χρήσει, στις διάφορες χώρες της ύφελιου 35.000.000 ραδιόφωνα. Απ' αυτά τα 18.000.000 στις 'Ηνωμένες Πολιτείες της 'Αμερικής, 4.500.000 στον Καναδά, 4.000.000 στη Γερμανία, 4.473.000 στην 'Αγγλία και 1.500.000 στη Γαλλία. Υπολογίζεται δηλαδή ότι 175.000 άνθρωπων χρησιμοποιούν ραδιόφωνα.

Στο πιο προχωρημένο σημείο της γαλλικής κατοχής του 'Αλγερίου, βρίσκονται η δασική Σουείδα. Εκεί είναι χτισμένο ένα μικρό φρούριο, μέσα στο οποίο βρίσκεται ένας γαλλικός λόγος προκαλούμενος και φρουρείται από τον στρατό. Για να διασφαλιστεί η αμύνη, οι στρατιώτες στη μοναξιά τους, έχουν ένα ραδιόφωνο.

Έδώ και τρία χρόνια λοιπόν, ένα βράδυ, έγινε μια μεγάλη επιδρομή των ανυπόπτων 'Αράβων της ερήμου, εναντίον του φρουρίου Σουείδα.

Οι στρατιώτες του λόγου πληρώσαν ήρωικά, όπως πολέμουν πάντα οι στρατιώτες της Λεγεώνας των Εθνών. Μα οι 'Αλγερίνοι αντάρτες ήσαν δεκαπλάσιοι απ' αυτούς.

Ο διοικητής του φρουρίου, για να εμφορώσει τους άνδρες του, διατάξε να βάλουν εμπρός το μεγάλο ραδιόφωνο και να το κανονίσουν έτσι ώστε να πάρει τη γραμμή του πυρός.

—Αίψη! Έτσι, άναμνα στις μηχανές των πυροβολισμών, άντηχούσε και η γλυκειά μουσική που μεταδίδανε ο ασύρματος. Και οι στρατιώτες που

τους δεκατίσανε τα πυρά των 'Αλγερίνων, είχαν την ικανοποίησή, να νοιώθουν ότι στις ύστατες εκείνες στιγμές τους, θριαυνότουσαν σ' επικοινωνία με το Παρίσι, από απόσταση χιλιάδων χιλιομέτρων κι' ακούγανε τη μουσική του.

Επί τέλους κι' οι τελευταίοι που αντιστακόντουσαν στους επιδρομείς, σκοτωθήκανε, ή πληγωθήκανε βαρύν, τόσο που να μην μπορούν πια να κρατήσουν όπλα στα χέρια τους και να πυροβολήσουν.

Τότε, όταν σπαρτήσαν εντελώς τα γαλλικά πυρά, οι 'Αλγερίνοι κάνανε μια τελευταία έφοδο, σκαρφαλώσανε πάνω στα τείχη και μπήκανε μέσα στο μικρό φρούριο. Μα, όταν φτάσανε στο προαύλιο, ακούσανε τη μουσική.

Στην αρχή δεν μπορούσαν να καταλάβουν από πού έρχόντουσαν ή γλυ-

κειές εκείνες μελωδίες. Γεμάτοι περίεργα πληρώσανε το ραδιόφωνο και σταμάτησαν για μερικές στιγμές, σαστισμένοι με δέος και με θαυμασμό μπροστά στο μαγικό αυτό κινώμα.

Έπειτα, ξαφνικά, με έναν απερίγραπτο δεισιδαιμονικό τρόμο, το θάλασε στα πόδια όλοι τους, δρασκελίσανε ξανά τα τείχη, πήδησαν σ' αλλοιά τους και φύγανε καλπώντας σαν δαιμονισμένοι απ' το φρούριο, του οποίου εν τούτοις είχε σκοτωθεί κι' ο τελευταίος υπερασπιστής.

Το πιο δραματικό όμως από όλα τα περιστατικά

το σχετικά με τον ασύρματο, συνέβη το 1930 στις μεγάλες σωφρονιστικές φυλακές του 'Ελίου. Μέσα στις φυ-

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ

—Αγάπαγε το φίλο σου με τα ελαττώματά του.

(Ελληνική)

Δεν υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο χωρίς ελαττώματα.

(Γερμανική)

Κάθε άνθρωπος πρέπει να συγχωρή τα ελαττώματά των άλλων, μα όχι και τα δικά του.

(Κάτω)

Οι κακοί άνθρωποι βρίσκουν πάντοτε δικαιολογίες για τα ελαττώματά τους, μα οι καλοί ποτέ.

(Μπέν Τζέινσον)

Μόνο οι κακοί περνούν τον καιρό τους, ψάχνοντας να βρουν τα ελαττώματα των άλλων.

(Αγγλική)

Τα ελαττώματα των ανθρώπων δεν είναι γραμμένα πάνω στο μέτωπό τους.

(Ολλανδική)

Τα σφάλματα να τα καταδικάζεις, μα όχι κι' αυτόν που τα κάνει.

(Λατινική)

«Τα ελαττώματα που δημιουργούνται πλούτη δεν είναι ποτέ ελαττώματα.»

(Σκωτσέζικη)

Τα ελαττώματα του αγαπημένου μας είναι μεγάλα, όταν ή αγάπη μας γι' αυτόν αρχίζει να γίνεται μικρή.

(Ιταλική)

Κανένας άνθρωπος δεν βλέπει τα δικά του ελαττώματα.

(Γερμανική)

Οι Θεοί μας δώσανε για τα ελαττώματά μας ένα σακί που τώχουμε πίσ' από τη ράχη μας και για τα ελαττώματα των άλλων ένα σακί που τώχουμε μπροστά μας.

(Ομηρος)

Κανένας άνθρωπος δεν γεννήθηκε χωρίς ελαττώματα στον κόσμο. Καλύτερος απ' όλους είναι εκείνος που έχει τα λιγότερα απ' αυτά.

(Οράτιος)

Εύκολα ξεχνάμε τα σφάλματά μας, όταν δεν τα προσέχει κανένας άλλος εκτός από μας τους ίδιους.

(Αγγλική)

Απλά στις μεγάλες ζωτικές γεννιούνται συχνά και τα μεγάλα ελαττώματα.

(Ινδική)

Κακές αυτές είχε συγκροτήσει μια μεγάλη φιλαμονική από φυλακισμένους τελείως οργανωμένους. Και η διεύθυνσή των φυλακών για να εξασφαλισθεί κάποιο εισόδημα υπέρ των κρατουμένων, εγκατέστησε έναν ραδιοφωνικό σταθμό με ισχυρούς πομπές, ο οποίος μετέδιδε τις συναυλίες που έδινε κάθε μέρα η φιλαμονική. 'Αλλά την Άνοιξη του 1930, μέσα στη φυλακή αυτή έσπραγγ μια ταραχή και τρομακτική πυρκαϊά, στην οποία καίχκανε ζωντανόι 317 φυλακισμένοι και υπέστησαν σοβαρά εγκαύματα άλλοι 231.

Σ' όλο το διάστημα που έμεινε το η πυρκαϊά, ο ραδιοφωνικός σταθμός της φυλακής λειτουργούσε συνεχώς και οι συνδρομητές στα τέσσερα πέταλα των 'Ηνωμένων Πολιτειών που είχαν αναχίτα τα ραδιόφωνα τους, ακούγανε τις απεγνωσμένες φωνές των φτωχών φυλακισμένων που καίγοντουσαν ζωντανόι.

ΕΝΑΣ ξέθαρος ήλιος, ήλιος χινο-
παράτιτος, χύσωνε τὰ τζάμα
του άνοιχτού παραθύρου και στο γλυ-
κό, τὸ ήερο φῶς του ή 'Οδέττη δώρο-
θωνε την τουαλέττα της, χαρούμενη
κι' εὐτυχισμένη.

Ο Χιούγκ, ὁρθιος πλάι της, παρα-
κολούθησε, με τή λατρεία ζωγραφι-
σμένη στα μάτια του, κάθε της κίνηση,
ἐνῶ τὰ χείλη του σιωπηλῶς αὐτά της:
— Είχα δικαίωμα στην εὐτυχία που
μου χαρίζει αυτή τη στιγμή ή ποθητή
σου παρουσία, αγαπημένη μου... "Ε-
πρεπε νάξερεις τί ὑπέφερα τόσα χρόνια
χωρίς να σε βλέπω!...

Η 'Οδέττη δὲν τοῦ μιλούσε τώρα,
μὰ ή συγκίνησή της ήταν διωγμένη...
Με δυσκολία κοίταξε τὰ γάντια της.
Τὸ πρόσχαρο κι' εὐτυχισμένο σαχλι-
νικο μπουτάκι της ήταν ροδοκόκκινο ἀ-
πὸ τή δυσκολοκράτητη συγκίνησή και
ταραχή... Ήταν έτοιμη πια να φύγει.

Μὰ ὁ Χιούγκ δὲν αποφάσισε ακόμα
νά τή χωρίσει... Τῆς ἔφραζε τὴν πόρ-
τα με τὸ λυγερὸ κι' δλόκομο κορμί
του, και πάντα τῆς μοιρομυθίζε με
μιὰ τρεμουλιαστή φωνή τις χίλιες-δύο
ἐκείνες άνόητες γλυκοκοιμήντες, που
τόσο δαυῖνε ή ἐρωτευμένες ψυχές ν'
ἀκούνε και που τις προτιμούν τόσο πό-
λὸ ἀπὸ κάθε ἄλλη, πὸ σοβαρότερη συ-
ζήτηση, ἄσχετη με τὴν ἀγάπη τους...

— Άσε με να φύγω, Χιούγκ... τοῦ-
λεγε μισοθυμωμένη.

Μὰ ἐννοιῶδες δόλοληση τὴν ὑπαρξί-
της να τοῦ φωνάξει με λαχτάρα: «Κρά-
τα με πὸ πὸλὸ μαζύ σου, Χιούγκ!...».

Κι' ἐκείνος;... "Ω!... "Εκείνος δὲν
ήταν πια μαζύ της, στο δωμάτιό του...
"Εκείνος πετούσε στὰ σφάγια, χαμέ-
νος ἐκεῖ πέρα, στὰ χρυσὰ τὰ σύννεφα,
που ἀρχίζε ὁ ήλιος να τὰ χρυσοροδι-
ζει με τις λοξές ἀκτίνες του...

Κι' ή φωνή του, τρεμουλιαστή ἀπ'
τὴ λαχτάρα, σφραγισμένη ἀπ' τὴ λα-
τρεία του γιὰ τὴν ἀγαπημένη του 'Ο-
δέττη, πλανιόταν στο δωμάτιο ἀνάλα-
φρη σάν μακρινή ἀρμονία, κι' ἀνάγκη-
ζε τὴν καρδιά της να χτυπήσει πὸ γορ-
γὰ, ἀπ' τὴ συγκίνησή... Τῆς ἔλεγε
σιγά:

— Θυμάσαι τὴν παλιὰ ἀγάπη μας,
ἀγαπημένη μου;... Θυμάσαι πὸν πῆ-
ρα τὸ πρῶτο σου φιλὶ στην ἀνθισμένη
λεμονιά τῆς στέρας; ἐκεῖ στὴν ἀπό-
μερη γωνία του κήπου τοῦ σπιτιοῦ
σου;... Θυμάσαι, φεντερούλα μου ἀγα-
πημένη, τὸν ὄγκου μας, τὸς φοβε-
ροῦς, πὸς ποτὲ δὲν θὰ χωρίσουμε;...

Μοῦπες να πάω στὸν πατέρα σου και
να τοῦ μιλήσω γιὰ τὴν ἐνωσί μας...
Είχα τὸ κοινόχρηστο να πάω τρεῖς φορές,
μὰ πάντα δαυμονιζόταν ἀπ' τὴν παρου-
σία μου, κι' ἀκούγε ὁρθιος και κατσού-
φης και μούδεινε στο τέλος τὴν ὀρ-
θάνοιχτη πόρτα τοῦ γραφείου του...

Κλάψαμε πολλὰς φορές μαζύ και μιὰ
βραδεία ἀξέχαστη σου πρότεινα να φύ-
γουμε κρυφά... "Εὐὸ ἀρνῆθηνες...
Μοῦ μίλησες γιὰ τὴν ἀνατροπή σου,
γιὰ τις ἀσπληγές ἀρχές σου και μούκο-
φες τὸν βῆχα μονομιάς... Τραβήχτη-
κα στὰ πτήματά μου κι' ἔμιαθα ἀγό-
τερα, κει κάτω, τὸν γάμο σου με τὸν
μαρκήσιο Ζανκού...

Ταραχμένη λίγο τώρα, ή 'Οδέττη
τὸν δέκονε ἀπότομα:

— Άκουσε να σοῦ πῶ, ἀγαπημένη
μου... Μὴ μοῦ θυμίζεις τὴν ἐποχή ἐ-
κείνη; πὸν μ' ἔσαν διαταγὰ ἀνῆκτο
κείνη; πὸν μ' ἔσαν εὐτυχία μου...
γχορέμισα συνθέμειν τὴν εὐτυχία μου...
Τὸν διαταγὰ μου ἐκείνο τὸν πλῆρωσα
με δάκρυα φαρμακερὰ... Γιατί να μὴ

με δάκρυα φαρμακερὰ... Γιατί να μὴ

με δάκρυα φαρμακερὰ... Γιατί να μὴ

με δάκρυα φαρμακερὰ... Γιατί να μὴ

με δάκρυα φαρμακερὰ... Γιατί να μὴ

με δάκρυα φαρμακερὰ... Γιατί να μὴ

με δάκρυα φαρμακερὰ... Γιατί να μὴ

με δάκρυα φαρμακερὰ... Γιατί να μὴ

με δάκρυα φαρμακερὰ... Γιατί να μὴ

ΤΟ ΔΙΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ FR. DE NION

Η ΟΔΕΤΤΗ, ΠΟΥ ΤΟΝ ΘΥΜΟΤΑΝ ΠΑΝΤΑ...

σ' ἀκολουθῆσαι;... Γιατί ν' ἀκούσω
τὴν κοκεταρία μου — γιατί αὐτὴ χρυ-
βόταν κάτω ἀπ' τὰ ὄμορφα τὰ λόγια
μου περὶ ἀνατροφῆς και αὐστηρῶν ἀγ-
γῶν — και να μὴν προτιμῶ τὴν ἀ-
γάπη, ἀπ' τὴν φεντικὴ τὴ λάμψη μιάς
ἐξωφρενικῆς ζωῆς, γεμάτης πολυτέ-
λεια;... Εἶνε πὸλὸ ἀργὰ τώρα γιὰ να
διορθωθῇ ή κακοκεφαλιά μου ἐκείνη,
κι' ἀς τὸ πάροινε ἀπόφασι, ἀγαπητέ
μου φίλε...

— Οδέττη!... Τί μοῦ μιλάς με τέ-
τοιον τόνο;... τῆς φώναζε μ' ἀπει-
λίσια και με σπαραγμὸ ὁ Χιούγκ, ἐνῶ
τὰ μάτια του καθρέφταν μιὰ ἐντονὴ
ἐκείσια... Δὲν μ' ἄφινες καλύτερα στὴ
φλημμένη μοναξιά μου, στο ἀποτράχνη-
μά μου τὸ μελαγχολικὸ ἀπ' τὸν κό-
σμο;... Για πὸν σκοπὸ ξεφύτρωσες
ἀπρὸςτὰ μου, σάν μιὰ πλανεύτρια δατα-
σία, κι' ἀνάφες πάλι μέσα μου μισό-
σβυστες φωτιές και μισοξεχασμένους
πόνους ξύπνησες στὴν καρδιά μου;...

Ποῦ θέλεις πια να καταλήξῃς;...
Πές μου το σύ, γιατί τὰ χείλη μου
τρέμουν, ἀρνιούνται να τὸ ξεστομί-
σουν... Σοῦ εἶπα πὸν να φύγωμε μα-
κριά, μαζύ γιὰ πάντα, και οὔτε καν
μοῦ ἀπάντησες... Γιατί; Γιατί;...

Η 'Οδέττη ξανακάθισε στὴν πο-
λυθρόνα πὸν κρατοῦσε ακόμα τὴ ξε-

στασία και τὰ σημάδια τοῦ καθισμέ-
νου πρὶν ἐκεῖ κοικλιστικὸν κορμὸ
της... Τὰ μάτια της, μισόκλειστα και
βουρκωμένα; δὲν ἔδελαν τίποτα μπρο-
στά τους, μὰ φανόντουσαν σάν να πα-
ρακολουθοῦν κάτι ἀθέατο γιὰ κάθε ἄλ-
λον... Ἐκανε μιὰ δύσκολη προσά-
θεια, σάν νάθελε να πνίξῃ τὸ βίαιο
καρδιοχτύπι της και με σφιγμένα δόν-
τια, με ἀχρωμὴ φωνή, σιωπηλῶς
στὸν Χιούγκ:

— Άκουσε, φίλε μου ἀγαπημένε...
"Ολα πληρώνονται ἐδῶ κάτω, σ' αὐτὸ
τὸν κόσμῳ, πὸν πνίγει τις ψυχές μας...
Ἐτσι ἦταν γραφτὸ μας ἀπ' τὴ Μοί-
ρα: Τὸ σφάλμα νάνα ἀποκλειστικὰ δι-
κὸ μου κι' ή ἐξίλωσί του, ή σκληρή,
δική σου και δική μου... Π ῑ ῑ ῑ ῑ
νά τὸ πληρώσουμε!... Προτιμῶ τὸν
πόνο και τὸν σπαραγμὸ ἀπ' τὴν ἐνο-
χὴ ἀγάτῃ, Χιούγκ!... Πῆρα γιὰ σύν-
τροφο τοῦ βίου μου μιὰ διάπλητη καρ-
διά, ἔναν τιμο χαρακτήρα κι' ἔνα μέ-
τοπο ἀνηλίδωτο... Τέτοιος εἶνε ὁ
μαρκήσιος Ζανκού, πὸν μοῦ τὸν ἔδω-
σε ή Μοῖρα γιὰ σύζυγο και παραστά-
τη... Ποτέ του δὲν με πίκρανε με
παραιογισμούς, μ' ἔχει πάντα συμβου-
λο φωτεινὸ στις στενοχώριες σου και
νοήδωτὴ τῇ θέσει μου να στέκεται πὸλὸ
ψηλά, στὴν ἀνδρική καρδιά του... Τὸν

πῆρα τότε γιὰ τὰ χρήματά του, μὰ
μύρεσε κούλας ἐντομεταξί, με τὴ
διαγωγὴ του και με τὸ ἀμειπτο φέρ-
σιμό του, να πετύχῃ τὴν ἐκτίμησί μου
κι' ἀμείριστο τὸν σεβασμὸ μου... Μὴ
μοῦ ζητᾷς, ἀγαπημένε... φίλε... να
κοιρελιάσω τὴν ψυχὴ μου και να γυ-
λιστῶ σὲ βούρκο... Ἡ τῆς θὰ μᾶς κά-
νῃ πὸν δυστυχισμένους ἄστερα... Σκέ-
ψου και σὺ λιγάκι και θὰ μοῦ δώσης
δίκιο...

Σταμάτησε ή ὁμορφὴ γυναῖκα τοῦς
παράξενους συλλογισμούς της και γύ-
ρισε τὰ δακρυομένα μάτια της στὸν
ἀποσβολομένο Χιούγκ... Κι' αὐτός;...
Αὐτὸς χαμογέλουσε... Ναί!... Ἐνα
σαρκαστικὸ χαμόγελο, σατανικὸ και γε-
μάτο περιφρόνησι, παραμόρφωνε τὸ
πρόσωπό του... Τὰ λόγια του, καθὼς
ἀρχίζε σιγά-σιγά να τῆς μιλά, σπα-
ράσσανε τ' αὐτιά της σάν σφύριγμα φει-
διοῦ... Τῆς ἔλεγε με ὑποκλῆ ἐκείνη:

— Θανάσιμα!... Ὑπέρβρο!... Ὁ-
ρίστε μας συμβιβασμοί!... Μιμμί!
Μπράβο σας, γυναῖκες, ὁχιές με δέ-
μα πλουμιστὸ πὸν στάξετε φαρμάκι
και ὑποκρισία... Ἀηδία γεμίζει τὴν
ψυχὴ μου σάν σκέπτομαι πὸς ἦσουν
τότε και πὸς σε βλέπω τώρα... Τότε...
Μιά ἀγνή παιδοῦλα, με τὴν καρδιά
πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπη, με τὴ χει-
λάκια διαρραμένα γιὰ φιλία ἀδῶ...
Τὸ μόνον φταξιμό σου τότε ἦταν πὸν
σοῦλειτε τὸ θάρρος, γιὰ μιὰ ἀπόφασι
μεγάλη... Για τὴν ἀπόφασι να προ-
τιμῆσῃς τῆς καρδιάς σου τοῦς παλ-
μούς, ἀπ' τὴν ἀνεσι τὸν πλούτου, ἀπ'
τοῦ κόσμου τὸν κοινωποικιλὸ κι' ἀπ'
τοῦ πατέρα σου τὴ θέλησι... Δὲν σ' ἄ-
δικῶν αὐτὰ και τώρα, ὅπως δὲν σ' ἄ-
δικῶσα και τότε, παρὰ μονάχος με τὸν
πόνο μου τραβήχτηκα στὴν ἀκρὴ και
σ' ἄρησα ἐλεύθερη να ζῆσῃς τὴ ζωὴ
σου... Μὰ πὸς μοῦ φάνεσαι, Θεέ
μου, τώρα;... "Ω!... Τώρα εἶσαι ἀ-
παίσια και με γεμίζεις φρίκη... Προ-
σταθῆς να συμβιβᾷσῃς τὸν ἀπόλυτο,
τὸν κυριαρχικὸ νόμο τῆς ἀγάπης με
τις ψεύτικες, τῆς κατὰ συνθήκη ἀπαι-
τήσεις μᾶς σάπιας κοινωνίας...

» Ἐρχεσαι, χωρίς να σε φωνάξω,
στὴ φτωχική μου καμαρούλα, ξεθάβεις
με χέρι ἀσπλαγχο εὐτυχισμένες ἀνα-
μνήσεις, φινὰς καλὰ-καλὰ, στὴ νεκρο-
μένη θεληματικὰ καρδιά μου, τὸ ζο-
γόν ἀεράκι τῆς παλῆς, τῆς ἀλυσμό-
νητης ἀγάπης μας, πὸν τόσο σκληρὰ
μοῦ κόπτεσε τὸ πρόσκαρο κοίμισμά
της, κι' ὕστερα;... "Α!... "Ολα κι' ὀ-
λα!... Ὑστερα μονάχη πάλι πνίγεις,
με χέρι δολοφονικὸ, τὸ λαχταριστὸ
σαρκαστικὸ της, τὸ ἡδονικὸ αὐτὸ
φερούρημά της πρὸς τὴν ἀξέχαστη
τὴν ὑπαρξί σου... Φύγε να μὴ σε βλέ-
πω... Μὲ ἀνδριάς με τὸ τροπαιοῖο
τὸν καθιρόντων σου και τὸν ὑποχε-
ρώσει σου... Φύγε, σοῦ λέω...

Χειρονομῶς σάν τρελλός, ὁ δύστι-
χος ὁ Χιούγκ... Κι' αὐτὴ, ή λατρευτὴ
του ή 'Οδέττη, δὲν σάλεψε καθόλου
ἀπ' τὴ θέσι της, μὰ ἀνιγματοῦ, κρύ-
βοντας με κόπο τὴ συγκίνησή της και
συγκρατώντας δύσκολα τὴν ἀτακτὴ ἀ-
νάσα της, μοιρομυθίζε με μιὰ ὑπό-
κοφρ φωνή:

— Άκουσε, Χιούγκ... Μὴ με κα-
ταδικάζεις... Στο ταραχμένο σου μυα-
λό συγχύεις τις ιδέες σε ἀνακρίτωμα
φριχτὸ και ἀδικο... Ἄλλο ἀ γάπη κι'
ἄλλο καθήκον! Ἐξουσιάζεις τὴν
ψυχὴ μου πρὸς-πρὸς... Σοῦ
τὴ χάρισα ἀπὸ μικρὴ και πάντα σοῦ
τὴ φύλαξα ἐπιλόγιστα δική σου... Καὶ
θᾶνα δική σου πάντα... Σοῦ τὸ ὑπό-

Γυναῖκες ὁχιές, με δέμα πλουμιστὸ πὸν στάξετε φαρμάκι
και ὑποκρισία!...

οχομα αὐτὰ... Μὰ τώρα ἔχω οἰκογέ-
νεια... Ἀνῆγκ με τὸ σῶμα μου, μπρὸς
στο Θεὸ και στοὺς ἀνθρώπους, σε κά-
ποιον ἄλλον, Χιούγκ... Κι' αὐτὸς ὁ
κάποιος ἄλλος ἀκούστηκε μ' ἐμπιστο-
σύνη τὴν τιμὴ και τὴν ὑπόληψί του,
πολυτιμώτερα κι' ἀπ' τὴ ζωὴ τὴν ἱ-
δια, στ' ἀδύναμα τὰ χέρια μου... Ἐ-
λα στὴ θέσι τὴ δική του, Χιούγκ... Μ'
ἀκούς, Χιούγκ;... Ἐλα στὴ θέσι τὴ
δική του και κρίνε με ἀπὸ κει πέρα!...
Πὸς θὰ με βοηθῇ;... Πὸς θὰ σοῦ
φανῶ;... Ποιὰ θὰ εἶνε ή ἰδέα σου, ή
γνώμη σου γιὰ μένα;... Μιὰ μου,
Χιούγκ... Τί με ζητᾷς με τέτοια ἐκ-
φρασι;... Καὶ νόμισες πὸς θάδυνα
ποτέ μου τὴν πανώρη μου εἰκόνα τῆς
ἀγνῆς παιδοῦλας, πὸν κρατᾷς κλει-
σμένη στὴν ψυχὴ σου, με τὸ οἰκτὸ
πορτραῖτο τῆς ἐλευνῆς, τῆς ἀτιμῆς
σύζυγου;... Γιατί δακρύζεις, Χιούγκ;
Μιὰ μου... Πές μου κάτι...

Μὰ ὁ Χιούγκ δὲν τῆς μιλούσε...
Γονάτισε εὐλαβικὰ μπροστὰ της, τῆς
φίλησε ἀνάλαφρα τὸ γαντωμένο χέρι
ποῦ τὸνώνωιζε να τρέμῃ μέσα στο δι-
κὸ του και μόνον μιὰ χέρι στερεὴ τῆς
ζήτησε: Να τοῦ παραχωρήσῃ αὐτὸ
τὸν πρῶτο της χορὸ, στὴν προσεχῇ
δεξιόνη πὸν θᾶνινε στο σπίτι της...

Κι' αὐτὴ τοῦ τὸν παραχώρησε και
βγήκε στὴ στιγμή ἀπ' τὸ δωμάτιό του
με σπαρταμένη τὴν ψυχὴ, μὰ με τὸ
μέταπο ψηλά.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΕΞΟΡΙΣΜΟΙ

Γιὰ τὸ μάτιασμα ὁ λαὸς μας μετα-
χειρίζεται συνήθως τὸν παρακάτω ἐ-
ξορισμὸ:

Σαρανταμία φλέβα και μισή,
να δειθῇ νὰ κλειδωθῇ,
να πᾶσ' ὅχι ἀκριά βουνά.

Ἄνεμος τὸ ἔφερε
κι' ὁ Χριστὸς τὸ πῆρε.

Ἀπὸ ἐννὰ τρύπες μπήκε,
ἀπὸ ἐννὰ νὰ βγῇ.

Τὸ φεῖδι τὸ ξορκίζουν με τὸν ἐξῆς ἐ-
ξορισμὸ:

Ἄγε μου Γιάννη τῆς Βλαχιάς
κι' Ἁγία Σοφία τῆς Πόλης,
τί να κάνουμε γιὰ τὰ σεργιῶμενα τῆς

(γῆς,
τὸ δέντρο, τὸν ἀστρίτη, τὴν δλιά,
τὴ βεργολάζα και τὸ γεροκακταλιά.

(ἐν):

Πᾶρε ἀπ' τὸ δέντρο φύλλο
κι' ἀπ' τὴ φωτογωνιὰ στήχη.
Ἄν ὡχῶς και τ' ἀργαπιδί
εἶνε σταῦρωμα στο φεῖδι.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Δημοσιεύουμε παρακάτω δύο ἔξυπνα
σατυρικὰ ἐπιγράμματα, γραμμένα ἀπὸ
Γάλλους σατυρικοὺς γιὰ διαφόρους
συγγραφείς και ποιητὰς τῆς ἐποχῆς
των:

Ἰδοὺ πρῶτα-πρῶτα τί γράφει ὁ
Στυὰρ γιὰ τὸν ποιητὴ Ντορά, ὁ ὁποῖος
ἀπεκάλειτο «Ποιητὴς τῆς Ἡμέρας»:

«Ὁ Ντορά εἶνε τόσο πᾶλὸ ὁ ποιη-
τῆς τῆς ἡμέρας, ὅστε εἶνε ἀδύνατο
να διαρκέσῃ ὡς... αἰῶς!».

Τοῦ Γκωσσάρ γιὰ ἕναν συγγραφέα:

«Οἱ στίχοι σας εἶνε τεχνικοί, ή
ὁμοιοκαταληξίες ὁραῖες, οἱ μετρικοί
πόδες ἐν τάξει. Ποῦ κάνουν ὅμως ψά-
χνω νάβρω... φτερά!».

Κάποτε ἕνας κληρικὸς, μιλώντας με
τὸν Σαμφόρ, τοῦ εἶπε:

— Ἡ ἀμαρτία κατὰ διαρκίαν τὸ

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ο μικρὸς Ρακίνας και τὸ ἀπαγορευμένο βιβλίο. Ὁ καρδινάλιος κι' ὁ γιατρός του. Ὁ Πιρὸν και τὰ
ἔργα τοῦ συναδέλφου του. Τὰ λαθραῖα τοῦ Βολταίρου. Πὸς ἔζησε ἐντιμα ὁ Αἰσώπος. Πὸς ἔχαρα-
κτήρισε ὁ Μέγας Ναπολέων τὸν πεθερὸ του. Τὰ γαλλικά τῆς Μαρίας Λουίζας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μεταξὺ τῶν βιβλίων πὸν ἀγαποῦσε
στὴν παιδικὴ του ἡλικία ὁ Ρακίνας, ἦ-
ταν και ἔνα ἀντίτυπο τοῦ ἀρχαίου ἐλ-
ληνικοῦ μυθιστορηματος «Ἐρωτες Θε-
αγόνους και Χαρικλείας», τὸ ὁποῖο ἔ-
χε πέσει τυχαῖα στὰ χέρια του. Μιὰ
μέρα ὅμως τὸν εἶδε ὁ ἐφημέριος τοῦ
σπιτιοῦ του να τὸ διαβάσῃ και παίρνον-
τάς το ἀπ' τὰ χέρια του τὸ ἔκαψε.

Ὁ μικρὸς Ρακίνας κατόρθωσε να
προμηθευτῇ νέο ἀντίτυπο τοῦ ἰδιοῦ βι-
βλίου, ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἔχε τὴν ἰδια τύ-
χη με τὸ πρῶτο. Ἐπὶ τέλους ἐξοκο-
νόμησε τρίτο ἀντίτυπο και ἀφοῦ τὸ ἔ-
μαθε, γιὰ καλὸ και γιὰ κακὸ, ἀπ' ἔξω,
παραστάθηκε μ' αὐτὸ στὸν ἐφημέριο
και τοῦ εἶπε:

— Τώρα μπορεῖτε να τὸ κάψετε κι'
αὐτὸ κι' ὀλα τ' ἄλλα!...

Κάποτε ὁ καρδινάλιος Ντιμποῦ
προσεβλήθη ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια πὸν ἀ-
παυτοῦσε ἐγγχείρησι, κι' ἔστειλε να τοῦ
φέρουν τὸν περίφημο χειρουργὸ Μπουν-
τοῦ.

— Γιατρέ, τοῦ εἶπε ὁ ἀρρωστος, ἐλ-
πίσω ὅτι δὲν θὰ με περιτομήσῃς τὸν
ἐμένα ὅπως τοὺς ἀπόρους ἀσθενεῖς τοῦ
νοσοκομείου σας.

— Ἐννοια σας, και ὀλοι οἱ ἄρρω-
στοι τοῦ νοσοκομείου μου εἶνε γιὰ μέ-
να... πανιερώτατοι! ἀπάντησε πειρα-
χτικά ὁ εὐσυνειδήτος γιατρός.

Ὁ Πιρὸν συνάντησε μιὰ μέρα ἔνα
θεατρικὸ συγγραφέα, τοῦ ὁποῖου τὰ
δράματα ἦσαν ἀνεπιτυχέστατα, και τὸν
ρῶτησε:

— Γιατί γράφετε ὅλο δράματα και
ὄχι κωμωδίες;

— Ἐπᾶνα να γράφω ἀπότου διάβα-
σα τὸν Μολιέρο.

Ἄναμνιρόβως, παρατήρησε ὁ Πι-
ρόν, δὲν θάχετε διαβάσει ακόμα τὸν
Ρακίνα!...

Κάποτε πὸν ὁ Βολταίρος ἔφτασε
στο Παρίσι γνωρίζοντας κρυφὰ ἀπὸ τὴν
ἐξορία του, τὸν ἐσταμάτησαν στο τε-
λωνεῖο οἱ ὑπάλληλοι και τὸν ρῶτησαν
ἂν ἔχε στο ἀμάξι του τίποτε λαθραῖο.

— Ὁχι, φίλοι μου, τοὺς ἀποκρίθηκε ὁ
ἀδιόφοτος ἔρων. Τὸ μόνον λαθραῖο
μου φέρω μαζύ μου εἶνε... ὁ ἐαυτός
μου!...

Κάποτε ἕνας κληρικὸς, μιλώντας με
τὸν Σαμφόρ, τοῦ εἶπε:

— Ἡ ἀμαρτία κατὰ διαρκίαν τὸ

ἀνθρώπινο γένος. Ἐτσι πὸν πᾶμε, μᾶς
χρειάζεται ἐξάπαντος ἕνας δεύτερος
κατακλυσμὸς...

— Καὶ νομίζετε ὅτι δὲν θὰ τὸν εἶ-
χε κάμει ἡδὴ ὁ Θεός; ἀποκρίθηκε μ'
ἐτοιμότητα ὁ Σαμφόρ. Καταλαβαίνει ὁ
μὸς ὅτι θὰ πῆγαινε χαμένος κι' αὐ-
τὸς ὅπως ὁ ἄλλος...

Ρώτησαν κάποτε τὸν Αἰσώπο πὸς
ἔχε κατορθώσει να διατηρήσῃ σ' ὀλη
τοὺ τῇ ζωὴ τὴν τιμότητά του.

— Ἐξανα πάντα τὸ ἀντίθετο ἀπ'

— Ἐσεῖς θὰ γίνετε διατητῆς τῆς ὀ-
ποθέσεως. Σᾶς θεωρῶ ὅς τὸν μεγα-
λύτερο... ganache τῆς Γαλλίας!...

Κάποτε ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας
Φερδινάνδος ὁ Καθολικός, περὶφημος
γιὰ τὴ μεγάλη του ἀγάπη πρὸς τὸ
κράσι, διαβίβασε με τὸν προσθεντὴ
τοῦ στὸν Λουδοβίκο 12ο τὸ παρόνο
ὅτι τὸν εἶχε ἐξαπατήσει δύο φορές.

— Λέει ψέμματα ὁ μεθύστακας! φῶ-
γαζε τότε ὁ Γάλλος μονάρχης. Τὸν ἔ-
χω γελάσει δέκα φορές τοῦλάχιστο μέ-
χρι σήμερα.

Ὁ Ἐτιέν, ἕνας δικαστῆς τῆς Γαλ-
λίας, δταν τοῦ παρουσιάζαν στο δικα-
στήριο ἐγκληματὰ, εἶχε ἔτοιμη και
στερεοτυπὴ τὴν κρίσι του. Ὅταν ὁ ἐγκ-
ληματίας ἦταν ἡλικιωμένος, ἔλεγε:

— Νὰ τὸν κρεμάσουν! Ἐκανε ἀρκε-
τὰ ἐγκλήματα...

Και δταν πάλι ἦταν νέος, ἔλεγε:

ΕΝΑ ΑΠΑΙΣΙΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

ΤΟΥ GEORGES D' ESPARBÈS

ΒΡΙΣΚΟΜΑ ΣΤΕ...
στο Φεβρουάριο του 1786...

Ο στρατάρχης πρίγκιψ Σουμπίζ, άρχιστο ά τ η γ ο ς τών Γαλλικών στρατευμάτων που πολιορκούσαν στην

Ολλανδία, βλέποντας τή χάλια του στρατού του, θέλησε να τα διορθώσει, λαβαίνοντας τή πύλη άποφασιστικά μέτρα, που υπορούσε νά χρησιμοποιήση σε παρόμοιες στιγμές.

Οι φαντάροι του ήταν κατατασσόμενοι... Τό κρύο και τή χιόνι τους είχε δεκατίσει, τή ψωμί τους έλειπε από καιρό, κι' ο έλθρός, οι Πρώσοι, έλο και πλησίαζαν... Μά ο στρατάρχης δεν κοιμόταν...

Έστειλε τούς στρατηγούς ντε Μαγιεμπού και ντε Κριγιόν στο Μύνστερ, και τόν κόμητα ντε Σόρξ, μαζί με τόν διοικητή του πυροβολικού βαρώνο Κρουά ντε Σεβινύ, νά πολιορκήσουν τή Χόμ...

Ο κόμης ντε Σόρξ ήταν ένα σκυθρωπό πελώριο θηρίο, ζυμωμένο ως τή κόκκαλα μαζί με τή στρατιωτική ζωή. Μιλούσε έλαχιστα και διαρκώς καταγινόταν μελετώντας διάφορα πολεμικά σχέδια στό χάρτη, κλεισμένος στή σκηνή του...

Ο συνάδελφός του βαρώνος Σεβινύ ήταν τή αντίθετο άπ' αυτόν... Κοιμήτο σαν κοκκία, λεπτός στός τρόπους, πάντα άρωματισμένος, φορεωμένος με κοσμήματα, πούδαρχόταν κάθε λίγο και μιπλίξε όλημερίς καραμέλλες και μπουμπόνια... Μά ή καρδιά του ήταν διάπληκτη και άτρωμη σαν τού συνάδελφου του...

Τό Χόμ όμως αντιστεκόταν άγρια. Χαμένο μέσα στήν άδιάκοπη καταχνιά, κρυμμένο από τίς βροχές που όλογρονής τή καταβόρχανε, έμοιαζε με τάφο μουχλιασμένο... Οι Γάλλοι τή νόμιζαν στοιχειωμένη και χίλιες-δύο ιστορίες γιά φαντάσματα, κυκλοφορούσαν στό στρατόπεδό τους και τρώζαν τ' άπλοϊκά, έννευσμένα άπό τή βροχή και νοτισμένα άπό τή ύγρασια φανταστικά...

Πέρασαν μήνες... Μήνες άδιάκοπης ψυχάλας βροχής και καταχνιάς. Η πόλι-Φάντασμα, ή πόλι-Στοιχειό, στυγνή και όλεθρία, δεν είχε κυριευθεί άκόμα. Πλησίαζε χειμώνας πάλι, πλημμύρισε άκόμα πιο πολύ ό θαυούλες ό κάμπος κι' ό Γαλλικός στρατός άρχισε νά σαπίξει άπ' τή μουχλα και τήν ύγρασία...

Ένα πρωτό τού Νοεμβρίου, ό βαρώνος Κρουά ντε Σεβινύ κι' ό κόμης Σόρξ, καθάλλα σ' έλλογό τους, γούσαν μαζί άπό κάποια άναγνώρισι γύρω στή σαν κομισμένη άπ' τή βουδαιά πόλι... Η πλῆξη είχε ταράξει γιά καλά τή ξεκουρασμένα νεύρα τους, και παράδερναν κι' οι δύο τους, σαν μισοσέλλοι, έδώ κι' εκεί, χωρίς νά τούς χωράη πούθενά ό τόπος...

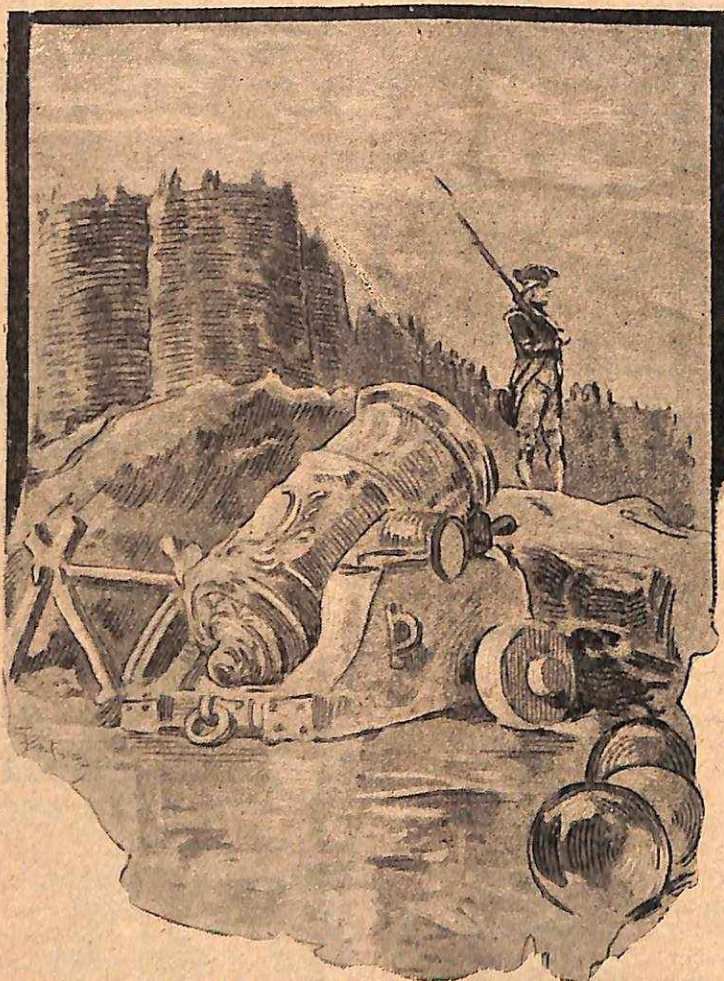
—Νοιώθω καθαρά μία άλήθεια μέσα στο μυαλό μου!... Είπε σε κάποια

στιγμή ό κόμης Σόρξ... "Οτι ό Σουμπίζ θέλει νά μάς ξεκάνη και τούς δύο μας... Άλλοιώς, δεν μπορώ νά εξηγήσω γιά ποιό λόγο σαπίζουμε δύο πέρα, σαν τυφλοπόντικα στήν τρύπα τους, τή στιγμή που όλος ό στρατός τραβήχτηκε στό Μύνστερ...

Ο βαρώνος Σεβινύ χαμογέλασε ειρωνικά, σταμάτησε τή αόονιο πιπίλισμα μιάς καραμέλλας, κι' είπε στό σύντροφό του:

—Ο Σουμπίζ είναι μία γαριά-Άλεπού, πύ πονηρή και πύ μοχθηρή και κακοροϊχική άπ' όλες μαζί τίς άλεπούδες... Έμένα έβαλε στό μάτι και θά σου πώ τή λόγο. Μού φαίνεται μάλιστα πως, μαζί μου, σε παίρνω και σένα στό λαμό μου...

Ο κόμης ντε Σόρξ χαμογέλασε πι-

Τό «Φλερούς»... Τό τεράστιο κανόνι...

κρά... "Άρχισε κι' αυτός νά νοιώθη τήν άλήθεια, ή όποια σαν άσπρη έξοικισε τή σκοτάδι, τού ταραχμένου άπ' τήν άνία και τήν πλῆξη μυαλού του κι' είπε στόν όλημένο Σεβινύ:

—Κατάλαβα, φίλε μου... Κατάλαβα... Είχες κάποτε μία περιπέτεια στίς Βερσαλλίες, που τήν πλήρωσε αυτός ό παραλυμένος Σουμπίζ... Τού πήρες μέσα από τή χείρα του εκείνη τήν ξανθή κουκλίτσα, τήν κόμησσα Σιμαίν, που προτίμησε τή νεανικό αίμα του βαρώνου, τή δική σου, άπ' τή βασιλική μά γέφυρα, που κύλαγε στίς φλέβες τού αντισέλλου σου... Πρίγκιψ Σουμπίζ, στρατάρχης τής Γαλλίας, σου λέει άλλος... Δεν είναι πιάζε-γέλασε!

Γιά πρώτη φορά, ύστερα από τούς μήνες, γέλια τρανταχτά έπάρξαν τήν πένθητη εκείνη σιγαλιά, τήν άπλωμένη όλόγυρά τους... Κι' ό βαρώνος Σεβινύ σφράγισε τήν εύθυμία αυτή, τήν τόσο άσυνήθιστη, με τόν έξής έπιλογο:

—Μάς δένει χειροπόδαρά ή πειθαρχία, φίλε μου, και νά δῆς που θά τήν πάθουμε... Ποτέ του δεν λησμονήθηκε τή ρεζιλίχη αυτός ό στρατάρχης κι' ήθελε ή στιγμή νά χύση όλη τή χολή του... Ζωή σε λόγου μας λοιπόν!

—Άλλάξαν μία χειραφία, θερμή και φιλική και τραβήχτηκαν κι' οι δύο τους στίς σκηνές τους...

Πέρασαν κι' άλλοι μήνες... Ο στρατός θερίστηκε άπ' τή χύο

γιά, σαν μπάλλες από χιόνι, πούτουμε νά τίς χαϊδέψη λιποτάρι έαφνικό...

Και νά!... Μία μέρα μουχλιασμένη, μία μέρα πνιγμένη στή βροχή και στήν άντάρα, σάλπιγγες πολλές τάραξαν τή νεκρική τού στρατοπέδου σιγαλιά... Ποδοβολήτ άλόγων, που άκουγόntonσαν βουδά, σαν πνιγμένα άπ' τή βούρκα τού πλημμυρισμένου κάμπου, τίναναν τόν Σεβινύ άπ' τή σκηνή του κι' αντιλάλησαν στή νεκρωμένη του ψυχή...

—Στά έπλαα!... Η βροντερή φωνή τών σκοπών τού στρατοπέδου σπάρταξε τήν πένθητη εκείνη και ύγρη γαλήνη τού μισοθαμμένου άέρα κι' έτρεξαν άπό παντού οι φύλακες, γιά νά παρουσιάσουν έπλα...

Ήταν ή Αύτο ή Ύψηλότης ό πρίγκιψ ντε Σουμπίζ στρατάρχης τής Γαλλίας, τριγυρισμένος με τή φανταστικό έπιτελείο του, ό όποιος περήφανος έπάνω στόν άνυπόμονο ψαρή του, έβουσε τόν στρατοπέδαρχο...

Ο βαρώνος Κρουά ντε Σεβινύ, με τή πείσμα στή μορφή και τή λαχάρα στήν καρδιά, καθάλλησε γοργά-γοργά, τρέβησε τή σπαθί του και χειρετώντας τόν στρατάρχη του εύλαδικά τόν κύτταξε με πρόκληση, κατάρτα στα μάτια...

—Μού είπαν, κύριε βαρώνε, πως δείχνετε έξαιρετική συμπάθεια στό άνατολίτικο ραχάτι... Τούτε με κάποια ειρωνεία και θυμό μαζί ό πρίγκιψ. Άλλοιώς δεν εξηγείται πως, ένώ κοντεύει χρόνος, άπό τότε που έθατε έδώ πέρα, βόισκω τήν κατάρτα χειρότερη γιά μάς άπ' ότι ήταν πριν νάρθης... Άντί νά μού ρεμβάζετε σαν έρωτοτυμπημένο μαθητόδι, θά κάνετε καλύτερα νά κουνήθης λίγο!

Ο σαρκασμός έξοικισε με τή κατάψυχο λεπιδί του, τόν εγωισμό και τή φιλοτιμία τού δύστυχου τού Σεβινύ. Τό έπιτελείο τού πρίγκιπος χαμογέλουσε και τή χαμόγελο εκείνο άνέβαινε τή λύσσα και τήν τρέλλα στή ματωμένη ψυχή τού κατάρχλου βαρώνου... Άποφάσισε νά χτυπήση με κλειστά τή μάτια τή θάλασσα τού στρατάρχου τών ματιών του... άνασείνοντας βαρεί... μεθυμένοι άπ' τή καχυπόστα στή φωνή και τή μαγία στήν ψυχή του ξεφύσανε στόν πρίγκιπα:

—Άς εύαρεστηθεί ή Ύψηλότης Σας νά θυμηθεί πως άνθρωποι είμαστε όλοι... Κι' έχομε ό καθένας μας κι' άπό μία άποτυχία στίς π ο λ ι ο ς κι' ε ς μας!...

Ο ύπανιγμός τού Σεβινύ, γιά τήν άγνη και πασίγνωστη πολιορκία τού πρίγκιπος στήν χύμασσα Σιμαίν, ήταν όλοφάνερος κι' ό Σουμπίζ δάγκωσε τή χείλη του, κίτρινος σαν πεθαμένος... Κότταξε τόν εύτυχη άστραστή του, με μάτια που πετούσαν άστραπές, κι' ή βροντερή φωνή τού τρώταζε τή φουσκωμένα άπ' τήν άγωνία στήθη τών θεατών τής άλλόκοτης αυτής σκηνής.

—Δατάσσω τόν κ. βαρώνο Σεβινύ νά μη έντός τής άβριον στήν πολιορκωμένη πόλι... Και μετά τήν είσοδό του, ό άποφασίσω γιά τήν τι

μωρία τού άναίδους ύπανιγμού του... Μεταβολή, κύριε βαρώνε!... Έτοιμάστε τή στρατό σας γιά τήν έξοδο...

Ο Σεβινύ, στεγνός άπ' τή μαγία του και πύ ψυχρός άπ' τή τραχιά τών κανονιών του, χαίρετσε κανονικά τόν άρχιστράτηγο και τούπε με τρεμάμενη φωνή:

—Ύψηλότης!... Άύριο πρωτό θά μ π ω στό Χόμ, μά δεν θά με τ ι μ ω ρ ή σ ε τ ε ι!...

Έκανε μεταβολή με τ' έλλογό του, κάλπασε πρὸς τή σκηνή του και κλείστηκε, βουδά και κατακίτρινος, εκεί μέσα...

Πέρασε τή νύχτα άπνος, κίχοντας ραβασάκια τρυφερά και πορτοκίτα θαμνωμένα παληών του φιλενάδων... Ένα μονάχα γράμμα χράτησε, τή γράμμα τής ξανθής, πεντάμορφης κομήςσης, τή όποια, φιλώντας το με τρυφεράδα και διαβάζοντάς το με λαχτάρα, έκλεισε κατόπιν στό μυωμένο φάκελλο και τώβαλε πλάι στήν καρδιά του...

Κι' όταν ή μέρα χάραξε, μία μέρα μουχλιασμένη και θλιβερή σαν τάφος, βγήκε άπ' τή σκηνή του και τρέβηξε γιά τή «Φλερούς». Τή «Φλερούς» ήταν ένα τεράστιο, κοντόχοντρο κανόνι, που χύραγε στή μπουκα του δύο σαν τόν Σεβινύ.

Οι φαντάροι που τή φύλαγαν, στάθηκαν σαν κολώνες, μπρὸς στό διοικητή τους κυττώντας τόν θλιμμένο και έπηρεασμένο άπ' τή νεκρική γλωμάδα τού προσώπου του. Ο Σεβινύ κύτταξε με πόνο τούς άγαπημένους του συντρόφους τών κακουγιών και τού θανάτου, έσφιξε με λυσσαμένη άπόφασι τή δόντια του κι' έσκυψε στό άπαισιο κανόνι...

Τού έδωσε μονάχος του τήν κανονική τήν κλίσι, καθώς ήταν στραμμένο πρὸς τήν πόλι κι' είπε νά τή γεμίσουν με παραπανιστή μπαρούτι... Κι' όταν τή γεμισμα τελείωσε, ό Σεβινύ πλησίασε με έθμα σταθερό, ψυχρός και φοιγτός σαν τόν ίσκιό τού Θανάτου, και με μία κίνηση γοργή γούρνη, μισός μέσα-μισός έξω, στήν τρυφερή τού κανονιού εκείνου μπουκα!...

Κότταξε με μία άστροφτερή ματιά τούς γλωματισμένους και βουδούς φαντάρους, τούς έγνεψε με θάλλουσε φωτιά στό είδικό φωτῆλη... κι' αυτός... μαγνητισμένοι άπ' τήν ύπερκόσμια έκφρασι τών ματιών του... άνασείνοντας βαρεί... μεθυμένοι άπ' τή κατυληκτικό, τή πρωτοφανές εκείνο δαμά που παιζότανε μπροστά τους... πλησίασαν τή δαδί τή άναμμένο, με κίνηση μηχανική, και βάλανε φωτιά στό όλόθριο φωτῆλη!

Μία έκρηξι που ξεκούφανε τ' αύτιά... μία άστραπή που θάμτωσε μία... ένας σεισμός, που τρένταξε ψυχές θλιμμένες και βαρείες... κι' ό Σεβινύ, μία καρβουνιασμένη μάζα από αίμα, κόκκαλα, σάρκες και σπόλη, κράτησε τήν ύπόστασι του. Μπήκε στα έρείπια τού Χόμ!...

Ύστερα από λίγη ώρα, ένώ τή τύμπανα χτυπούσαν πένθημα, έλος ό στρατός στό πόδι, έχοντας τριγυρισμένον τόν Σουμπίζ, με τ' έπιτελείο του... τ ι μ ω ρ ή σ ε ν ε με τήν εύλαδική τους στάσι και με τή σκυμμένα τους κεφάλια, τόν ύπέρτατο ήρωισμό τού Σεβινύ!...

Μετά τήν πρωτότυπη αυτή άντάλλαγή ό πρίγκιψ και ή γυναίκα του γύρισαν στό Παρίσι όπου έσπευσαν νά διακηρύξουν τή εύτυχές γεγονός, τή γέννησι δηλ. τού περιποήτου δια-

Ο περίφημος μυθιστοριογράφος 'Αλέξανδρος Δουμάς διηγείται άπό τή άκόλουθο ιστορική έπεισόδιο, τή όποια άνακάλυψε έρευνώντας τή άργεια ενός παλαιού άνακτόρου τού Παρισιού.

Κατά τή τέλη περίπου τού 18ου αιώνας, ό περίφημος Γάλλος πρίγκιψ Λουδοβίκος-Φίλιππος 'Ιωσήφ, ό έπονομασθείς κατόπιν «Φίλιππος-Ίσότης», παντρεύτηκε τή δούκισσα τής 'Ορλεάνης κι' άποχτησε μαζί της νύκτωρα. Τό κορίτσι όμως πέθανε σε λίγες μέρες κι' έτσι οι δύο σύζυγοι έμειναν πάλι χωρίς παιδί.

Ο δούξ στενωχωρίσταν πολύ γιά αυτό, έπειδή μετά τή θάνατο τού άμα δεν άφινε πίσω διάδοχο και μάλιστα άρσενικό, τή άπέραντα κτήματά του θά περιέρχοντο στήν κατοχή τού άδελφού του βασιλέως. Με τήν έλπίδα λοιπόν ότι θά... διορθωνόταν ή κατάσταση και θά γεννιόταν ό άναμνόμενος διάδοχος, άποφάσισε νά κάμει με τή γυναίκα του ένα ταξείδι άναψυχής στήν 'Ιταλία.

Κατά τή διάρκεια τού ταξιδιού του αυτό, ό πρίγκιψ κι' ή σύζυγός του περνώντας άπ' τ' Απένινα, στάθηκαν στήν πόλι Μοδελίνα, τής όποιος τούς άρεσε ύπερβολικά ή τοποθεσία και τή κλίμα. Τους άρεσε μάλιστα τόσο τή μέρα αυτό, ώστε έγκυαταστάθηκαν εκεί κι' έπιασαν γρήγορα σχέσεις με τούς κατοίκους.

Ο πρίγκιψ, ό όποιος ήταν άνοιχτόκαρδος άνθρωπος, συνδεόταν πρό πάντων με τόν άρχιφύλακα τών φυλακών τής πόλεως κάποιον Διαππίνι. Σε λίγο καιρό ή δούκισσα τής 'Ορλεάνης έμεινε έγκυος, συγγενός όμως έμεινε έγκυος κι' ή γυναίκα τού άρχιφύλακος.

Μόλις ό Φίλιππος τή πληροφορήθηκε αυτό, έταξε στόν άρχιφύλακα ένα γενναίο χρηματικό ποσό με τή συμφωνία ότι, άν ή πριγκίπισσα σύζυγός του γεννούσε κορίτσι και ή δική τού σύζυγου άγόρι, νά κάνουν άλλαγή στή παιδεία τους. Έτσι ό εύγενής έξένος θά άπογοτούσε άφέντικος τή διάδοχο που περίμενε και που τού χρειαζόταν γιά νά μη σβύση τ' όνομά του.

Πραγματικά, ύστερ' από κάμποσους μήνες ή δύο γυναίκες γέννησαν και έγινε εκείνο που είχε τρέβησε ό πρίγκιψ, δηλ. ή δική τού σύζυγου άποχτησε κορίτσι, και τού δεσποφύλακος άγόρι. Κατά τή συμφωνία όμως που είχε προηγηθεί, ό Φίλιππος πήρε τή άγόρι τού άρχιφύλακος δύναντα τή δική τού παιδιού μαζί με τή συμφωνημένα χρέηματα, τή όποια τή έζωσες δέχτηκε με εύχαρίστησι, γιατί δεν στεκόταν καλά οικονομικά.

Μετά τήν πρωτότυπη αυτή άντάλλαγή ό πρίγκιψ και ή γυναίκα του γύρισαν στό Παρίσι όπου έσπευσαν νά διακηρύξουν τή εύτυχές γεγονός, τή γέννησι δηλ. τού περιποήτου δια-

δόχου τους! Στο μεταξύ ή πραγματική κόρη τού δούξ, τής 'Ορλεάνης, ή όποια έλαβε τή όνομα Μαρία-Στέλλα, μεγάλωνε κοντά στήν ύποτιθεμένη μητέρα της και περνούσε άσχημη ζωή μαζί της. Η γυναίκα τού άρχιφύλακος, ή όποια είχε μετανοιώσει πιά γιά τή χάσιμο τού γιου της, τώβαλε κάθε τόσο με τή εύλογηματία τού άντρός της και έσπευσε άπάνω στήν άθωα μικρή.

Όστόσο ή Μαρία-Στέλλα γινώταν χρόνο με τή χρόνο πιο άρτια και σε ηλικία 17 έτών έκανε κίελας τήν τύχη της. Κάποιος πάμπλουτος λόγος, περαστικός άπό κεί, τήν έρωτεύτηκε και άφου τή στεφανώθηκε, τήν πήρε μαζί του στήν 'Αγγλία.

Κατόπιν, άφου έφοδιάστηκε με μερικά άναμνισθέντα πιστοποιητικά, τρέβησε γιά τή γαλλική πρωτεύουσα. Εκεί έμαθε ότι ό άληθινός πατέρας της είχε πεθάνει στό ίκρίωμα κατά τήν έτος 1793 και ότι τή δούκα κατά τή περιέλθει στο διάδοχό του—τόν δῆθεν γιό τού—ό όποιος περνούσε μεγαλοπρεπέστατη και πολυάπαση ζωή στό Παλάι-Ρουαυιάλ.

Η Μαρία-Στέλλα ζήτησε άπό τόν δούκα συνέταξι γιά νά τού δώση τίς άπαραίτητες εξηγήσεις σχετικά με τήν καταγωγή του και τή δική της. Ο δούξ όμως, στόν όποιο είχε άνακοινωθεί έγκρίτως ό σκοπός τής επισκέψης της, άρνήθηκε νά τή δεχτεί.

Στό μεταξύ ή άληθινή κόρη και έπονέως φυσική κληρονόμος τού δούχος τής 'Ορλεάνης άναγκάστηκε νά λείψη λίγο διάστημα άπό τή Γαλλία γιά κάποιες ύποθέσεις της. Όσοπου νά γυρίση όμως είχαν έμειναθήσει σοβαρά πολιτικά γεγονότα, άποτέλεσμα τών όποιων ήταν ν' άνεβή στο θρόνο τής Γαλλίας ό... κατά φαντασίαν δούξ τής 'Ορλεάνης, με τή όνομα Λουδοβίκος-Φίλιππος!

Η Μαρία-Στέλλα, ή όποια είδε έτσι νά τής άρπάζεται τήν ίδιή τή βασιλική στέμμα εξ αίτίας τής όλεθρίας συμφωνίας τών γυναικών της, πέρασε τήν ύπόλοιπη ζωή της στό Παρίσι. Είχε φωτέψει στό περιόβη της τή άρτιότερα λουλούδια και ζούσε άνάμεσα σε δύο χιλιάδες σπάνια πουλιά, φερέμένα άπό διάφορα μέρη τού κόσμου. Φύλαγε όμως ως τή τέλος τή μίσος της κατά τού σφετεριστού τού θρόνου και άποκαλούσε τόν βασιλέα «ληστή».

Μετά τή θάνατο τού λόρδου, ό όποιος συνέβη μετά λίγα χρόνια, ή Μαρία-Στέλλα έμεινε χήρα με τρία παιδιά. Τη τούτοις ξεπαινανεύτηκε έναν Ρώσο εύγενή και έγκυαταστάθηκε μαζί του στήν Πετρούπολη. Εκείνον τόν καιρό όμως έλαβε ένα άνέλπιστο γράμμα, γυμμένο άπό τή θάνατο πατέρα της, ό όποιος είχε πεθάνει κι' ό όποιος είχε προβλέψει νά τής σταλή ή έπιστολή του μετά τή θάνατό του. Μετα από γράμμα αυτό ό Διαππίνι τήν πληροφορούσε πως δεν ήταν δική του κόρη, χωρίς όμως νά τής φανερώνη και τούς πραγματικούς γονείς της.

Μετά τή θάνατο τού λόρδου, ό όποιος συνέβη μετά λίγα χρόνια, ή Μαρία-Στέλλα έμεινε χήρα με τρία παιδιά. Τη τούτοις ξεπαινανεύτηκε έναν Ρώσο εύγενή και έγκυαταστάθηκε μαζί του στήν Πετρούπολη. Εκείνον τόν καιρό όμως έλαβε ένα άνέλπιστο γράμμα, γυμμένο άπό τή θάνατο πατέρα της, ό όποιος είχε πεθάνει κι' ό όποιος είχε προβλέψει νά τής σταλή ή έπιστολή του μετά τή θάνατό του. Μετα από γράμμα αυτό ό Διαππίνι τήν πληροφορούσε πως δεν ήταν δική του κόρη, χωρίς όμως νά τής φανερώνη και τούς πραγματικούς γονείς της.

Η Μαρία-Στέλλα, μόλις έμαθε τήν μεγάλη μυστική, άφρησε άμέσως τή Ρωσία κι' έτρεψε στήν 'Ιταλία γιά νά εξηγήσει τή μυστηριώδη της καταγωγή. Εκεί ύστερ' από πολλές έρευνες, κατόρθωσε νά πληροφορηθεί ότι, κατά τήν έποχή τής γεννήσεώς της, έμεινε στήν πατρίδα της ό δούξ και ή δούκισσα τής 'Ορλεάνης, μετά τόν τοκετό τής όποιος γύρισαν πίσω στό Παρίσι.

Κατόπιν, άφου έφοδιάστηκε με μερικά άναμνισθέντα πιστοποιητικά, τρέβησε γιά τή γαλλική πρωτεύουσα. Εκεί έμαθε ότι ό άληθινός πατέρας της είχε πεθάνει στό ίκρίωμα κατά τήν έτος 1793 και ότι τή δούκα κατά τή περιέλθει στο διάδοχό του—τόν δῆθεν γιό τού—ό όποιος περνούσε μεγαλοπρεπέστατη και πολυάπαση ζωή στό Παλάι-Ρουαυιάλ.

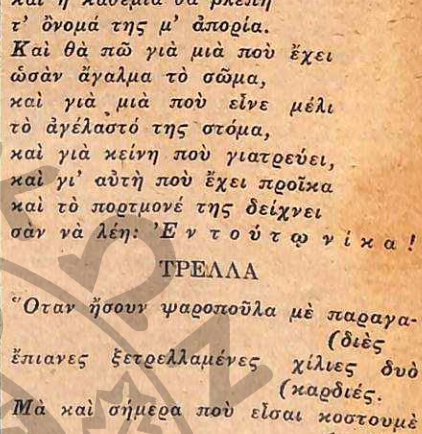
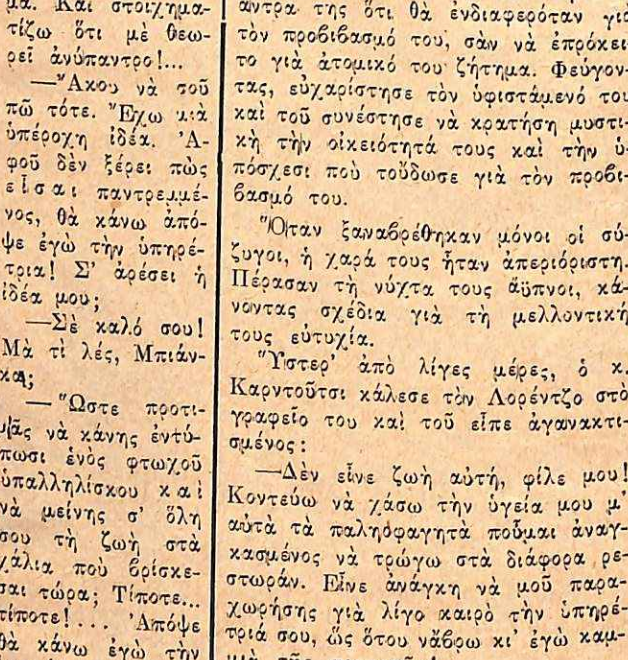
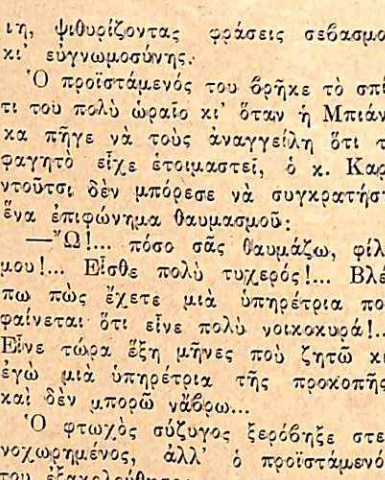
Η Μαρία-Στέλλα ζήτησε άπό τόν δούκα συνέταξι γιά νά τού δώση τίς άπαραίτητες εξηγήσεις σχετικά με τήν καταγωγή του και τή δική της. Ο δούξ όμως, στόν όποιο είχε άνακοινωθεί έγκρίτως ό σκοπός τής επισκέψης της, άρνήθηκε νά τή δεχτεί.

Στό μεταξύ ή άληθινή κόρη και έπονέως φυσική κληρονόμος τού δούχος τής 'Ορλεάνης άναγκάστηκε νά λείψη λίγο διάστημα άπό τή Γαλλία γιά κάποιες ύποθέσεις της. Όσοπου νά γυρίση όμως είχαν έμειναθήσει σοβαρά πολιτικά γεγονότα, άποτέλεσμα τών όποιων ήταν ν' άνεβή στο θρόνο τής Γαλλίας ό... κατά φαντασίαν δούξ τής 'Ορλεάνης, με τή όνομα Λουδοβίκος-Φίλιππος!

Η Μαρία-Στέλλα, ή όποια είδε έτσι νά τής άρπάζεται τήν ίδιή τή βασιλική στέμμα εξ αίτίας τής όλεθρίας συμφωνίας τών γυναικών της, πέρασε τήν ύπόλοιπη ζωή της στό Παρίσι. Είχε φωτέψει στό περιόβη της τή άρτιότερα λουλούδια και ζούσε άνάμεσα σε δύο χιλιάδες σπάνια πουλιά, φερέμένα άπό διάφορα μέρη τού κόσμου. Φύλαγε όμως ως τή τέλος τή μίσος της κατά τού σφετεριστού τού θρόνου και άποκαλούσε τόν βασιλέα «ληστή».

Μετά τή θάνατο τού λόρδου, ό όποιος συνέβη μετά λίγα χρόνια, ή Μαρία-Στέλλα έμεινε χήρα με τρία παιδιά. Τη τούτοις ξεπαινανεύτηκε έναν Ρώσο εύγενή και έγκυαταστάθηκε μαζί του στήν Πετρούπολη. Εκείνον τόν καιρό όμως έλαβε ένα άνέλπιστο γράμμα, γυμμένο άπό τή θάνατο πατέρα της, ό όποιος είχε πεθάνει κι' ό όποιος είχε προβλέψει νά τής σταλή ή έπιστολή του μετά τή θάνατό του. Μετα από γράμμα αυτό ό Διαππίνι τήν πληροφορούσε πως δεν ήταν δική του κόρη, χωρίς όμως νά τής φανερώνη και τούς πραγματικούς γονείς της.

Μετά τή θάνατο τού λόρδου, ό όποιος συνέβη μετά λίγα χρόνια, ή Μαρία-Στέλλα έμεινε χήρα με τρία παιδιά. Τη τούτοις ξεπαινανεύτηκε έναν Ρώσο εύγενή και έγκυαταστάθηκε μαζί του στήν Πετρούπολη. Εκείνον τόν καιρό όμως έλαβε ένα άνέλπιστο γράμμα, γυμμένο άπό τή θάνατο πατέρα της, ό όποιος είχε πεθάνει κι' ό όποιος είχε προβλέψει νά τής σταλή ή έπιστολή του μετά τή θάνατό του. Μετα από γράμμα αυτό ό Διαππίνι τήν πληροφορούσε πως δεν ήταν δική του κόρη, χωρίς όμως νά τής φανερώνη και τούς πραγματικούς γονείς της.

την, φιθυρίζοντας, φράσεις σεδασμα-
κι· ευγνωμοσούντες.
'Ο προϊστάμενός του βόηκε τὸ σπι-
τι του πολύ ὥραϊο κι' ὅταν ἡ Μπιάν-
κα πήγε νὰ τοὺς ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὸ
φαγητὸ εἶναι ἐτοιμασθεῖ, ὁ κ. Καρ-
ντουτὶ δὲν ὑπέσχετο νὰ συγκρατῇ τὸ
ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ:
—'Ω!... πόσο σὰς θαυμάζω, φίλε
μου!... Εἴθετε πολὺ τυχεροί!... Βλέ-
πω πὼς ἔχετε μιὰ ὑπερέσπ' ἡμερῶν
φρονέται: δὲν εἶνε πολὺ νοικοκυρά!..
Εἶνε τώρα ἑξή, μῆνες, πὺς ζητῶ κι'
ἐγὼ μιὰ ὑπερέσπ' ἡμερῶν τῆς προκοπῆς
καὶ δὲν μπορῶ νὰ βῶσω...
'Ο φτωχὸς αὐτὸς ξεροθόρῃς στε-
νοχωρημένος, ἀλλ' ὁ προϊστάμενός
του ἐξακολούθησε:
—Τὸ τρομερὸ εἶνε ὅτι ὑποφέρω ἀ-
πὸ τὸ στομάχι μου καὶ τὸ φαγητὸ
ἐν ὅσων ῥεστωρῶν μὲ πειράζου...
'Όταν τελείωσε τὸ γεῦμα καὶ τὸ
Μπιάνκα σεβρίσας τὸν καρέ, ἄκου-
σε τὸν κ. Καρντουτὶ νὰ λέῃ στὸ
ἔνδοξόν της ὅτι θὰ ἐνδιαιφερόταν γιὰ
τὸν προσιδωτό, τὸν, σὰν νὰ ἐπρόκειτο
γιὰ ἀτομικὸ του ζήτημα. Φεύγον-
τας, εὐχαρίστησε τὸν ὑπαστάμενόν του
ὅτι τὸ συνέτισσε γιὰ κρατηθῆναι ὑστε-
ρὶ τὴν οἰκειότητά τους καὶ τὴν ὑ-
ποσχέσετο πὺς τοῦδωσε γιὰ τὸν προσι-
δωτό του.
'Όταν ξαναβόηθησαν μόνοι οἱ σύ-
ζυγοι, ἡ χαρὰ τους ἦταν ἀπεριόριστη.
Ἐώρασαν τὴν νύχτα τοὺς αἰῶνοι, χά-
ρις τῶν σκέδια γιὰ τὴ μελλοντικὴ
αὐτοῦς εὐτυχία.
'Όστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ κ.
Καρντουτὶς χάλεσε τὸν Λορέντζο στὸ
καφεδείο του καὶ τοῦ εἶπε ἀγωνιακτι-
κός:
—Δὲν εἶνε ζωὴ αὕτη, φίλε μου!
οὐτάω, νὰ χάσω τὴν ὄψειά μου μὲ
ἐπὶ τὰ παληόφαγητά ποδοῖα ἀναγ-
καμένους νὰ τρώγω σὰ διάφορα ρε-
στωρῶν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ παρα-
χωρήσης γιὰ λίγο καιρὸ τὴν ὑπηρεσί-
ά σου, ὥς ποὺ νὰ βῶσω κι' ἐγὼ καμ-
ιὰ τῆς προκοπῆς!..
'Ο Λορέντζος, ἀκούοντας τὰ λό-
για αὐτά, ἐννοώντας νὰ κωδωνται τὰ
ῥαβγάκια του ἀπὸ τὴν ἐκπαιρέση. Μ.

—“Αὐτοὺς ἀπὸ χαλκῆς τοῦ κα-
τοῦ προΐσταμένου του, ποὺ εἶχε
ἔξει τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν προ-
βασμὸ του, τοῦ ἀπάντησε μὲ μισο-
συμμένη φωνή:

—“Ὅπως θέλετε, κύριε διευθυντά!

“Ὅταν ὁ Λορέντζος, μὲ δακρυρριμένα
ματιά, ἐξομολογήθηκε στὴ γυναῖκα
τοῦ τὴν ἀξίωσι τοῦ κ. Καρντούτσι, ἡ
πίτνακα ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς
προβολομένη. “Γάστρα, ἀπὸ ἐξάνε-
ση τοῦ θάρρους της, γύρισε καὶ εἶπε
τὸν ἀνδρὸς της:

—Σοῦ εἶπε ὅτι θὰ προαχθῇ τὸν
ἐρχόμενο μήνα. Δὲν εἰν' ἔτσι; Ὁρίσεις
ὅχι νὰ προαχθῇ;

—Χμ!... Δὲν ἔξερω, ἀπάντησε συγ-
νημένως ὁ Λορέντζος.

—“Εἰ, λοιπόν, ἐγὼ θὰ τὰ καταφέρω
προαχθῆς!... Ἀς, λέει, κάποιος κι' αὐ-
τὴ θυσία!... “Ε, λοιπόν, τοῦ προΐ-
σταμένου σου ὅτι ἀπὸ αὐριο πρῶτ' θί-
κω λαθὼ ὑπερβάσι σπίνι του. Πᾶν
πᾶς νὰ ἐπαυλῶ καὶ ὑποπλοῦ μου

ΝΑΣ

ν ποὺς νὰ παρουσιασθῇ μὲ τὴν πο-
τεῖστερη καὶ ὀρωότερη ἀμφίεσι.
Γῶντι ὁ χορὸς αὐτὸς ἐσημείωσε,
ὅς περιμενόταν, μεγάλη ἐπιτυχία. Στὸ
παροῦς τῆς προσβείρας συγκεντρώθη-
ν ἡ περιφημότερες καλλονὲς τῶν
θηνῶν, ἅλλες ντυμένες σὰν ἀρχον-
τοῦλες τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ ἄλλες σὰν
πυγμαλίωνες τοῦ Πρωτοτύπου. Μεταξὺ τού-
των ἔκειτο προπύργιον μιά νέα μεταμ-
φρασμένη σὲ Μινιόν, ἡ ὁποία εἶχε ἄ-
σκει νὰ ἑκχυθῶν στὴς πλάτες τῆς ὀ-
νίας τὰ μακρὰ ἐβένινα μαλλιά της.
Ἡ ἐπιτυχία ὅμως καὶ ἡ φήμη τοῦ
ραπαῦνα χοροῦ, ἐκίνησαν τὴν ἑλπίδα
τῆς ὀνίας πλούσιας ἀρχόντισσας τῶν
θηνῶν. Αὐτὴ λοιπὸν, ἐπειδὴ δὲν εἶ-

προσκληθεῖ ἀπὸ τὴν προσβείρα, ἀ-
φάσισε νὰ τὴν... ἐκδικηθῇ δίνοντας
γυμναστικὸν χορὸν στὸ μέγαρό
της.
Γιὰ νὰ μὴν ὀπισθοτῶν ἁλίστα οἱ
ἀρχόντισσες νῆα ἐξῆλθον γιὰ τὴν ἀμ-
είνους καὶ νὰ προσέλθουν ἐπομε-
νὲς περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς, ἡ πε-
ριγεμένη ἀριστοκρατία ὄρισε ὡς ἀμ-
είνους ἀπὸ βαρβακερόν, τὸ λεγόμενον
πᾶν καλὸν. Ἡ ἑλληνιστὶς τῆς ἐστὲς
ἐπὶ τῇ μὲ πλὴρη ἐπιτυχία, ἐπειδὴ συνε-
λθετο ὅς αὐτὸ καὶ ἡ εὐνοχωρία τῶν
δοῦσάν τοῦ μεγάρου της.

Εξάφνα, μέσα στους στροβιλισμούς
 χορευτῶν παρουσιάστηκαν δυὸ νέα
 μαφρόντα νούμερα. Ἵσαν ὁ ἀεί-
 στος ποιητὴς Δ. Κόκκος καὶ ὁ συ-
 νειφός του Κ. Χατζηπέτρος, οἱ ὅ-
 οὶ εἶχαν μεταμφιεστῇ σὲ ἐφημερι-
 στὴν καὶ μοῦρασαν ἕνα φύλλο συν-
 γμένο ἐμμέτρως ἀπὸ τοὺς ἰδίους.
 Τὸ φύλλο αὐτὸ περιεῖχε εὐθιμοῦς
 λόγους ἀφιερωμένους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
 ον στοὺς προσκαλεσμένους. Ἀναδι-
 στεύοντες μερικὸς ἀπ' αὐτοὺς, τοὺς
 χαρακτηρηστικοὺς.

Ο ΜΑΣΚΑΡΑΣ

ὁ γινώρισω θὰ γινώρισω
 θε νόστιμη κυρία
 ἢ καθεμιά θὰ βλέπη
 ὁμοιά της μ' ἀπορία.
 ἢ θὰ πῶ γιὰ μὴ πὺν ἔχει
 ἢ ἀνάλατο τὸ σῶμα,
 ἢ γιὰ μὴ πὺν εἶνε μέλι
 ἀγέλαστό της στόμα,
 ἢ γιὰ κίνητο πὺν ματρεῦει,
 ἢ γι' αὐτὴ πὺν ἔχει ποῖκα
 ἢ τὸ πορτομὲνο της δέχνηει
 ἢ νὰ ληῇ: Ἐν τ ο ὕ τ φ ν ἰ κ α !

ΤΡΕΛΛΑ

ὅταν ἦσαν ψαροπούλα μὲ παραγα-
 (διὲς
 ἄνετες ξετρολλαμένες χίλιες δυὸ
 (καρδιές.
 ἄ καὶ σήμερα πὺν εἶσαι κοστυμὲ
 (φολι
 σὲ παρουν ἀπὸ πίσω χίλιο δυὸ
 (τρελλοί.

ΣΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

οὐ φαίνεται σὰν μέλισσα, μὰ μοιά-
 (βεις καὶ μὲ σφήκα,
 εἰς τῆς σφήκας τὸ κεντρί, τῆς
 (μέλισσας τὴ γλῦκα.

ΣΕ ΘΗΛΥΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΟ

τόσοι χωροφύλακες δὲν φτάνουν
 (στην Ἀθήνα,
 ἵνα μᾶς ἐκνῆς κί' ἐοὺ κυρία...
 (σταναροῖτινα;

Διασκεδάσαν, βλέπετε, οἱ συμπολίται
 τότε. Διασκεδάσαν πραγματικά,
 ὡς ὅπως σήμερα..

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἰ-
 σονοποιητικὰ τιμὰς παλαιὰ βιβλία,
 ἀντὶς εἰδούς καὶ πάσης γλώσσης
 ἀπολύτως βιβλιοθήκας. Γράψατε:
 «Διογένησιαν», Λέκα 7, Ἀθήνας.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΜΟΝΚ Ο. ΛΕΥΙΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κατά τη διάρκεια της συνομιλίας αυτής, η μοναχός είχαν λάβει διαφορετικές στάσεις. Μια απ' αυτές είχε γονατίσει κι' επεκάλειτο τη βότση του ούρανο, μια άλλη είχε κρυφεί το στήθος της στο στήθος της γειτόνισσάς της, άλλες πάλι, ακίνητες απ' τον τρόμο τους άκουγαν το φανταστικό δολοφόνο, ενώ άλλες είχαν αγκαλιάσει το άγαλμα της Αγίας Κλάρας και ζητούσαν την προστασία του, θάβοντας σπαραχτικές κραυγές.

Όταν όμως αντελήφθησαν την παροξυσμική τους, περιστοίχισαν το Λορέντζο κι' άρχισαν να τον εολογούν. Συγχρόνως των πληροφόρησαν ότι τρομαγμένες από τις απειλητικές κραυγές του όχλου κι' από τα βασανιστήρια που είχε υποβάλει στην ηγουμένη τους, πολλές μοναχές και υπάκουες του μοναστηριού είχαν καταφύγει κάτω στα υπόγεια.

Μεταξύ αυτών, ήταν και η γοητευτική Βιργίνια. Έπειδή ήταν στενή συγγενής της ηγουμένης φοβόταν περισσότερο από τις άλλες την όρμη του λαού και γι' αυτό έκτεσε τώρα το Λορέντζο να μη την εγκαταλείψει στη μαγιά του. Η συντροφισμένης της, η περισσότερες από τις οποίες ήταν κορίτσια άριστοκρατικών οικογενειών, του απήνθοναν κι' αυτές τις ίδιες εκκλήσεις.

Ο Λορέντζος τις διαβεβαίωσε τότε ότι δεν θα τις εγκατέλειπε ούτε στιγμή κι' ότι θα τις παρέδιδε σώες και υγιείς στις οικογένειές τους... Τους συνέστησε ωστόσο να μη φύγουν άμέσως από τα υπόγεια και να περιμένουν ως ότου να κατευαστή η όρμη του λαού και να φράσουν στρατιωτικές αντιστάσεις, ή όποιες νύ διελύσαν τους επιδρομείς.

—Ο Θεός νά δώσει, φώναζε η Βιργίνια, να βρεθώ εν ασφαλεία στην αγκαλιά της μητέρας μου!... Πώς είπατε, σενιόρ; Θάργγησιν μου πολύ να θυγώμαι από δω μέσα;...

—Ελπίζω πως όχι, απάντησε ο Λορέντζος. Μα ως ότου να φύγετε χωρίς κανένα κίνδυνο, αυτά τα υπόγεια θα είναι για σας απόλυτο ασύλο... Δεν διατρέχετε εδώ κανένα κίνδυνο και σας συμβουλεύω να μείνετε ήσυχες δυο-τρεις ώρες ακόμα... —Δυο-τρεις ώρες ακόμα! φώναζε

μια αδελφή, ύποπτα γοητευμένη. Μά μάλιστα πώς μια ώρα ακόμα να μού φαίνεται πως μια ώρα ακόμα να μείνω, θα πεθάνω από το φόβο μου... «Ω! είναι τρομερό!... Τρομερό!... Να...»

να στενάξουν... Ίησού Χριστέ μου, θά πελαλθώ...

—Συγχωρήσατέ με, της απάντησε ο Λορέντζος, αλλά ξαφνίζομαι γιατί, τη στιγμή που πραγματικά κινδυνεύει, εσείς αντισταθείτε με φανταστικούς κινδύνους... Οι τρόμοι σας είναι παιδαριώδεις κι' άδυστοι... Διώχτε τους... Έγώ σας υποσχέθηκα να σας προστατέσω έναντι των επιδρομών... Πρέπει όμως και σεις να διώξετε τις ανήστες δεισιδαιμονίες σας... Τό να πιστεύει κανείς στα φαντάσματα και στους θρυλικούς εγείρεται να έχετε αυτούς τους χιμαιρικούς φόβους...

—Τι είν' αυτό; φώναζε αναπρόδωτος. —Ακούτε, σενιόρ, ακούστε... τού απάντησε τρέμοντας η αδελφή Έλένη. Τώρα βεβαιωθείτε και πείτε... Ακούσατε μόνοι σας το αντηχητικό αυτό θόρυβο... Βεβαιωθείτε ότι δεν ήταν φανταστικοί οι φόβοι μας; Απ' την ώρα που βρισκόμαστε εδώ κάτω, οι στεναγμοί αυτοί ακούγονται

μέσα του υπογείου, στο οποίο βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή μαζί με τις μοναχές και στο οποίο κατέληγαν αναστασιακοί διάδρομοι.

—Επέβαλε στις μοναχές σιωπή και όλες τὸν υπάκουσαν άμέσως. Μά τη γενική σιωπή την έτάραξε σε λίγο ο ίδιος αναστασιακός, ο οποίος επανέληθη πολλές φορές στη σειρά. Ο Λορέντζος, που παρακολουθούσε με προσοχή τη διεύθυνση του ήχου, παρατήρησε τότε πως ακουγόταν πειστικά κοντά στο άγαλμα της Αγίας Κλάρας.

—Ο θόρυβος έρχεται από δω, είπε. Πού είναι αυτό το άγαλμα;

—Η Έλένη, στην οποία απευθυνόταν η ερώτησή αυτή, έμεινε μιά στιγμή χωρίς ν' απαντήσει κι' έπειτα, έξαφνα, ενώνοντας τὰ χέρια της φώναζε:

—Ναι!... Αυτό είναι!... Ξέρω από πού έρχονται οι στεναγμοί...

Άμέσως η άλλες αδελφές την περιστοίχισαν και την έκτεσαν να τους εξήγησε τι σήμαιναν τὰ λόγια της. Τότε εκείνη τους απάντησε σοβαρά ότι από ανημποριά των χρόνων, το άγαλμα της Αγίας Κλάρας είχε τη φήμη πως έκανε θαύματα. Κι' έπρόσθεσε ότι ασφαλώς θα ήταν λυπημένο για τον έμπροσθεν του μοναστηριού, το οποίο προστάτευε κι' εξεδήλωνε τη θλίψη του με στεναγμούς.

Ο Λορέντζος όμως, ο οποίος δεν πίστευε και τόσο στα θαύματα των αγίων, δεν έβλεπε καθόλου ικανοποιητική τη διαφώτιση αυτή του μυστηρίου...

Σ' ένα σημείο όμως ήταν σύμφωνος με την Έλένη. Υποψιάζονταν κι' αυτός ότι οι στεναγμοί έβγαιναν απ' το άγαλμα. Όσο περισσότερο άκουγε, τόσο περισσότερο βεβαιωνόταν... Πλησιάζει μάλιστα με την πρόθεσή να εξετάσει πού προσερχόταν. Μά όταν η μοναχός αντελήφθησαν το σκοπό του, άρχισαν να τον έκτεσαν, ώς όντως τον Θεού, να το εγκαταλείψει, γιατί, αν άγγιζε το άγαλμα, ο θάνατός του ήταν άφροντος.

—Και πόιους κινδύνους υπάρχει; ρώτησε ο Λορέντζος. —Ποιους κινδύνους; τού απάντησε η αδελφή Έλένη! Έπρεπε να είχατε άκουσει πάλι τον ένα έκαστον των άπιστευτων πραγμάτων που μάς έχει διηγηθεί η ηγουμένη γι' αυτό το άγαλμα... Μας έβεβαιωσε χίλιες φορές ότι και το δάχτυλό μας μόνο να βάζαμε επάνω του, διατρέχαμε τους τρομερότερους κινδύνους. Μεταξύ των άλλων μάς είχε πει ότι ένας κλέφτης, που μπήκε μιά νύχτα σ' αυ-

τόν στενάχον... Ίησού Χριστέ μου, θά πελαλθώ...

—Συγχωρήσατέ με, της απάντησε ο Λορέντζος, αλλά ξαφνίζομαι γιατί, τη στιγμή που πραγματικά κινδυνεύει, εσείς αντισταθείτε με φανταστικούς κινδύνους... Οι τρόμοι σας είναι παιδαριώδεις κι' άδυστοι... Διώχτε τους... Έγώ σας υποσχέθηκα να σας προστατέσω έναντι των επιδρομών... Πρέπει όμως και σεις να διώξετε τις ανήστες δεισιδαιμονίες σας... Τό να πιστεύει κανείς στα φαντάσματα και στους θρυλικούς εγείρεται να έχετε αυτούς τους χιμαιρικούς φόβους...

—Τι είν' αυτό; φώναζε αναπρόδωτος. —Ακούτε, σενιόρ, ακούστε... τού απάντησε τρέμοντας η αδελφή Έλένη. Τώρα βεβαιωθείτε και πείτε... Ακούσατε μόνοι σας το αντηχητικό αυτό θόρυβο... Βεβαιωθείτε ότι δεν ήταν φανταστικοί οι φόβοι μας; Απ' την ώρα που βρισκόμαστε εδώ κάτω, οι στεναγμοί αυτοί ακούγονται

μέσα του υπογείου, στο οποίο βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή μαζί με τις μοναχές και στο οποίο κατέληγαν αναστασιακοί διάδρομοι.

—Επέβαλε στις μοναχές σιωπή και όλες τὸν υπάκουσαν άμέσως. Μά τη γενική σιωπή την έτάραξε σε λίγο ο ίδιος αναστασιακός, ο οποίος επανέληθη πολλές φορές στη σειρά. Ο Λορέντζος, που παρακολουθούσε με προσοχή τη διεύθυνση του ήχου, παρατήρησε τότε πως ακουγόταν πειστικά κοντά στο άγαλμα της Αγίας Κλάρας.

—Ο θόρυβος έρχεται από δω, είπε. Πού είναι αυτό το άγαλμα;

—Η Έλένη, στην οποία απευθυνόταν η ερώτησή αυτή, έμεινε μιά στιγμή χωρίς ν' απαντήσει κι' έπειτα, έξαφνα, ενώνοντας τὰ χέρια της φώναζε:

—Ναι!... Αυτό είναι!... Ξέρω από πού έρχονται οι στεναγμοί...

Άμέσως η άλλες αδελφές την περιστοίχισαν και την έκτεσαν να τους εξήγησε τι σήμαιναν τὰ λόγια της. Τότε εκείνη τους απάντησε σοβαρά ότι από ανημποριά των χρόνων, το άγαλμα της Αγίας Κλάρας είχε τη φήμη πως έκανε θαύματα. Κι' έπρόσθεσε ότι ασφαλώς θα ήταν λυπημένο για τον έμπροσθεν του μοναστηριού, το οποίο προστάτευε κι' εξεδήλωνε τη θλίψη του με στεναγμούς.

Ο Λορέντζος όμως, ο οποίος δεν πίστευε και τόσο στα θαύματα των αγίων, δεν έβλεπε καθόλου ικανοποιητική τη διαφώτιση αυτή του μυστηρίου...

Σ' ένα σημείο όμως ήταν σύμφωνος με την Έλένη. Υποψιάζονταν κι' αυτός ότι οι στεναγμοί έβγαιναν απ' το άγαλμα. Όσο περισσότερο άκουγε, τόσο περισσότερο βεβαιωνόταν... Πλησιάζει μάλιστα με την πρόθεσή να εξετάσει πού προσερχόταν. Μά όταν η μοναχός αντελήφθησαν το σκοπό του, άρχισαν να τον έκτεσαν, ώς όντως τον Θεού, να το εγκαταλείψει, γιατί, αν άγγιζε το άγαλμα, ο θάνατός του ήταν άφροντος.

—Και πόιους κινδύνους υπάρχει; ρώτησε ο Λορέντζος. —Ποιους κινδύνους; τού απάντησε η αδελφή Έλένη! Έπρεπε να είχατε άκουσει πάλι τον ένα έκαστον των άπιστευτων πραγμάτων που μάς έχει διηγηθεί η ηγουμένη γι' αυτό το άγαλμα... Μας έβεβαιωσε χίλιες φορές ότι και το δάχτυλό μας μόνο να βάζαμε επάνω του, διατρέχαμε τους τρομερότερους κινδύνους. Μεταξύ των άλλων μάς είχε πει ότι ένας κλέφτης, που μπήκε μιά νύχτα σ' αυ-

τόν στενάχον... Ίησού Χριστέ μου, θά πελαλθώ...

τόν στενάχον... Ίησού Χριστέ μου, θά πελαλθώ...

—Συγχωρήσατέ με, της απάντησε ο Λορέντζος, αλλά ξαφνίζομαι γιατί, τη στιγμή που πραγματικά κινδυνεύει, εσείς αντισταθείτε με φανταστικούς κινδύνους... Οι τρόμοι σας είναι παιδαριώδεις κι' άδυστοι... Διώχτε τους... Έγώ σας υποσχέθηκα να σας προστατέσω έναντι των επιδρομών... Πρέπει όμως και σεις να διώξετε τις ανήστες δεισιδαιμονίες σας... Τό να πιστεύει κανείς στα φαντάσματα και στους θρυλικούς εγείρεται να έχετε αυτούς τους χιμαιρικούς φόβους...

—Τι είν' αυτό; φώναζε αναπρόδωτος. —Ακούτε, σενιόρ, ακούστε... τού απάντησε τρέμοντας η αδελφή Έλένη. Τώρα βεβαιωθείτε και πείτε... Ακούσατε μόνοι σας το αντηχητικό αυτό θόρυβο... Βεβαιωθείτε ότι δεν ήταν φανταστικοί οι φόβοι μας; Απ' την ώρα που βρισκόμαστε εδώ κάτω, οι στεναγμοί αυτοί ακούγονται

μέσα του υπογείου, στο οποίο βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή μαζί με τις μοναχές και στο οποίο κατέληγαν αναστασιακοί διάδρομοι.

—Επέβαλε στις μοναχές σιωπή και όλες τὸν υπάκουσαν άμέσως. Μά τη γενική σιωπή την έτάραξε σε λίγο ο ίδιος αναστασιακός, ο οποίος επανέληθη πολλές φορές στη σειρά. Ο Λορέντζος, που παρακολουθούσε με προσοχή τη διεύθυνση του ήχου, παρατήρησε τότε πως ακουγόταν πειστικά κοντά στο άγαλμα της Αγίας Κλάρας.

—Ο θόρυβος έρχεται από δω, είπε. Πού είναι αυτό το άγαλμα;

—Η Έλένη, στην οποία απευθυνόταν η ερώτησή αυτή, έμεινε μιά στιγμή χωρίς ν' απαντήσει κι' έπειτα, έξαφνα, ενώνοντας τὰ χέρια της φώναζε:

—Ναι!... Αυτό είναι!... Ξέρω από πού έρχονται οι στεναγμοί...

Άμέσως η άλλες αδελφές την περιστοίχισαν και την έκτεσαν να τους εξήγησε τι σήμαιναν τὰ λόγια της. Τότε εκείνη τους απάντησε σοβαρά ότι από ανημποριά των χρόνων, το άγαλμα της Αγίας Κλάρας είχε τη φήμη πως έκανε θαύματα. Κι' έπρόσθεσε ότι ασφαλώς θα ήταν λυπημένο για τον έμπροσθεν του μοναστηριού, το οποίο προστάτευε κι' εξεδήλωνε τη θλίψη του με στεναγμούς.

Ο Λορέντζος όμως, ο οποίος δεν πίστευε και τόσο στα θαύματα των αγίων, δεν έβλεπε καθόλου ικανοποιητική τη διαφώτιση αυτή του μυστηρίου...

Σ' ένα σημείο όμως ήταν σύμφωνος με την Έλένη. Υποψιάζονταν κι' αυτός ότι οι στεναγμοί έβγαιναν απ' το άγαλμα. Όσο περισσότερο άκουγε, τόσο περισσότερο βεβαιωνόταν... Πλησιάζει μάλιστα με την πρόθεσή να εξετάσει πού προσερχόταν. Μά όταν η μοναχός αντελήφθησαν το σκοπό του, άρχισαν να τον έκτεσαν, ώς όντως τον Θεού, να το εγκαταλείψει, γιατί, αν άγγιζε το άγαλμα, ο θάνατός του ήταν άφροντος.

—Και πόιους κινδύνους υπάρχει; ρώτησε ο Λορέντζος. —Ποιους κινδύνους; τού απάντησε η αδελφή Έλένη! Έπρεπε να είχατε άκουσει πάλι τον ένα έκαστον των άπιστευτων πραγμάτων που μάς έχει διηγηθεί η ηγουμένη γι' αυτό το άγαλμα... Μας έβεβαιωσε χίλιες φορές ότι και το δάχτυλό μας μόνο να βάζαμε επάνω του, διατρέχαμε τους τρομερότερους κινδύνους. Μεταξύ των άλλων μάς είχε πει ότι ένας κλέφτης, που μπήκε μιά νύχτα σ' αυ-

τόν στενάχον... Ίησού Χριστέ μου, θά πελαλθώ...

τά τα υπόγεια, είδε το ρουμπίνι που

βρισκόταν στο χέρι του αγάλματος και το οποίο ή άξα είχε ανεκτήστη... Τό βλέπετε, κύριε... Λάμπει στο τρίτο δάχτυλο του χεριού με το οποίο η Αγία Κλάρα κρατάει έναν ακάθιστο στέφανο... Φυσικά, το ρουμπίνι προκάλεσε την επιθυμία του κλέφτη, ο οποίος αποφάσισε να το κινή δικό του... Μά το σκοπό λοιπόν αυτό, ανέθηκε στο θάβρο και γι' αυτό στριγγιζή πίστηκε από το δεξιό χέρι της αγίας και συγχρόνως έπλωσε το δικό του προς το ρουμπίνι... Γνωστός τρόμος και άγωνία, είδε τότε το άγαλμα να ύφονη απειλητικά το χέρι του... Τρέμοντας όλος, θέλησε να φύγει άμέσως, μα τού χάλασε!... Τό χέρι του με το οποίο είχε πιναστεί από το δεξιό μπράτσο της αγίας, δεν έσκόλλυσε από εκεί!... Έννοιόσε πόμους ανυπόφορους και στο τέλος φώναζε βοήθεια. Όταν η μοναχός, ακούγοντας τις φωνές του, κατέβηκαν κάτω, ο κλέφτης τούς ώμολόγησε την ιεροσυλία του... Μά τού χάλασε κι' αυτές προσπάθησαν να τον τραβήξουν από τὰ άγαλμα και μόνο όταν τού έκούσαν το χέρι, το οποίο από τότε βρίσκεται κολλημένο επάνω στο άγαλμα, τον άπελευθέρωσαν. Μετά το πάθημα του ατό, ο κλέφτης μετάνιωσε κι' έγινε ασκητής... Έβλεπε υποδειγματικά ως το θάνατό του, μα φάνεταν πως η άγία δεν τον είχε συγχωρήσει, γιατί, όπως λέει η παράδοση, η ψυχή του τριγυρίζει σ' αυτόν κι' ύπνογια, στενάχοντα κι' επικαλούμένη τη συγγνώμη της... Από τότε κανένας δεν τολμάει ν' άγγιξει το άγαλμα της αγίας Κλάρας... Μην κάνετε λοιπόν εσείς αυτή την πράξη, αλλά μάς σενιόρ... Γι' αυτό τοναι του Θεού, εγκαταλείψατε το σχέδιό σας γιατί ο θάνατός σας είναι άσφαλής.

Μά φάνεταν πως ο Λορέντζος δεν έπιστήριζε πως ο θάνατός του ήταν άσφαλής και γι' αυτό έπέμενε στην πραγματικοποίησή του σκοπού του. Η μοναχός με συγγενικές έκσεις προστάθισαν να τον μεταπείσουν και τού έδειξαν μάλιστα το χέρι του κλέφτη, το οποίο, πραγματικά, φαινόταν κολλημένο στο μπράτσο του αγάλματος. Ήσαν βέβαιες πως αυτό θα τον άναγκάσει. Γι' αυτό σκανδαλιστήκαν τρομερά, όταν ο Λορέντζος τούς έβεδήλωσε την ύποψή ότι αυτό το έργο και ρυτιδωμένο χέρι είχε τοποθετηθεί εκεί κατά διαταγή της ηγουμένης.

Έπειτα, χωρίς πεία να τους δώσει προσοχή, πήρθηκε το σιδερένιο κινχίδωμα που προστάτευε το άγαλμα και άρχισε να το εξετάζει, προσεχτικά. Στην αρχή είχε ύποψης πως ήταν πέτρινο, μα με την πρώτη εξέταση που τού έκανε αντελήφθηκε πως ήταν από ξωγραφιστό ξύλο.

Έπειτα το έσπρωξε και προσπάθησε να τὸ μετακινήσει, μα δεν τὸ κατόρθωσε γιατί φαινόταν στερεωμένο στη γη.

Τό εξέτασε πάλι προς όλες τις μεριές, μα τίποτε δεν τὸν διευκλόνε

για νά διαφωτίσει τὸ μυστήριο... Η μοναχός είχαν κυριευθεί τώρα κι' αυτές από μι' ακατανίκητη περιέργεια, έφόσον μάλιστα έβλεπαν πως ο Λορέντζος, μολονότι άγγιξε τὸ άγαλμα, δεν έπαλε τίποτε.

Ο Λορέντζος στάθηκε κι' άπορησμένος: Οι στεναγμοί επανέλασαν κατὰ διαστήματα, από πού κοντά τώρα. Κύτταζε τὸ άγαλμα με μάτια έρευνητικά, όταν έξαφνα τὸ βλέμμα του προσήλκυσε στο κολλημένο χέρι και σκέφτηκε ότι ή τόσο αυστηρή απαγόρευση της ηγουμένης να μὴ τὸ άγγιζει κανείς δεν μπορούσε να μὴν ε'χε την άφορή της. Με τη σκέψη αυτή, ανέθηκε στο ανάδελφο του αγάλματος κι' εξέτασε τὸ αντίκείμενο της προσοχής του. Τότε άνακάλυψε έξαφνα ένα μικρό σιδερένιο κουμπι χωμένο άνάμεσα απ' τὸν ώμο της αγίας κι' απ' τὸ χέρι του κλέφτη. Η άνακάλυψη αυτή τον κατενόησε. Έβλεπε άμέσως τὸ δάχτυλό του στο κουμπι και τὸ πίστε με δύναμη. Σχεδόν συγχρόνως ένας ύποκιωτος θόρυβος ακούστηκε μέσα στο άγαλμα, όταν νά τραβιόταν μιά άλυσις τεντωμένη.

Τρομαγμένες απ' αυτόν τὸν κρότο, η μοναχός τραβήχτηκαν πίσω, έτοιμες να τὸ βάλουν στο πόδι με τὸ παρμακρό.

Μά σε λίγο η σιωπή άπλώθηκε πάλι κι' όλες συγκεντρώθηκαν γύρω απ' τὸ Λορέντζο, παρακολουθώντας τον με άγωνία.

Αυτός, βλέποντας ότι δεν είχε βγει τίποτε από την άνακάλυψή του, κατέβηκε κάτω. Μόλις όμως τράβηξε τὸ χέρι του, η άγία Κλάρα άρχισε νά τρέμει κι' η καλύτερη κυριεύτηκαν από ένα άπερίγραπτο τρόμο, νομίζοντας πως τὸ άγαλμα είχε έμψυχοι.

Η ιδέα όμως του Λορέντζου ήταν έντελώς διαφορετική, γιατί κατ'έλαβε άμέσως ότι ο θόρυβος που είχε άκουσει προήρχετο απ' τὸ ότι καθώς πάτησε τὸ κουμπι, είχε γυρίσει μιά άλυσιδα που έδανε τὸ άγαλμα με τὸ βάλβρο του. Τότε προσπάθησε πάλι να τὸ μετακινήσει και αυτή τη φορά τὸ πέτυχε χωρίς δυσκολία. Άνέβησε τότε τὸ άγαλμα κατευθείαν είδε πως τὸ θάβρο του ήταν κολλημένο με τὸ άπάνω μέρος του ήταν φραγμένο με κινχλίδες.

Η περιέργεια όλων ήταν τόσο μεγάλη, ώστε η μοναχός χρησιμοποιούσε τους κινδύνους των φανταστικών και πραγματικών. Ο Λορέντζος προσπάθησε τότε ν' άνασχηκώσει τὸ κινχίδωμα και, βοηθούμενος κι' από τις αδελφές, τὸ πέτυχε, χωρίς δυσκολία. Τότε παρουσιάστηκε κάτω απ' τὰ μάτια του μιά άβυσσος, που τὸν χάλασε τὸ βλέμμα προσπαθώντας να τρυπήσει τὸ άδιεικταστό ακούδι της. Τὸ φῶς τὸν κινήσει πολύ άδύνατο γι' αὐτήν, διακινούνταν μόνο στο άπάνω μέρος, μερικά άχανόνιστα σκαλοπάτια που γυρνούνταν κατόπιν στο άπόλυτο σκότος.

Ανάμεσα στην άπείλειωτη άμνη της έρήμου

για νά διαφωτίσει τὸ μυστήριο...

Η μοναχός είχαν κυριευθεί τώρα κι' αυτές από μι' ακατανίκητη περιέργεια, έφόσον μάλιστα έβλεπαν πως ο Λορέντζος, μολονότι άγγιξε τὸ άγαλμα, δεν έπαλε τίποτε.

Ο Λορέντζος στάθηκε κι' άπορησμένος: Οι στεναγμοί επανέλασαν κατὰ διαστήματα, από πού κοντά τώρα. Κύτταζε τὸ άγαλμα με μάτια έρευνητικά, όταν έξαφνα τὸ βλέμμα του προσήλκυσε στο κολλημένο χέρι και σκέφτηκε ότι ή τόσο αυστηρή απαγόρευση της ηγουμένης να μὴ τὸ άγγιζει κανείς δεν μπορούσε να μὴν ε'χε την άφορή της. Με τη σκέψη αυτή, ανέθηκε στο ανάδελφο του αγάλματος κι' εξέτασε τὸ αντίκείμενο της προσοχής του. Τότε άνακάλυψε έξαφνα ένα μικρό σιδερένιο κουμπι χωμένο άνάμεσα απ' τὸν ώμο της αγίας κι' απ' τὸ χέρι του κλέφτη. Η άνακάλυψη αυτή τον κατενόησε. Έβλεπε άμέσως τὸ δάχτυλό του στο κουμπι και τὸ πίστε με δύναμη. Σχεδόν συγχρόνως ένας ύποκιωτος θόρυβος ακούστηκε μέσα στο άγαλμα, όταν νά τραβιόταν μιά άλυσις τεντωμένη.

Τρομαγμένες απ' αυτόν τὸν κρότο, η μοναχός τραβήχτηκαν πίσω, έτοιμες να τὸ βάλουν στο πόδι με τὸ παρμακρό.

Μά σε λίγο η σιωπή άπλώθηκε πάλι κι' όλες συγκεντρώθηκαν γύρω απ' τὸ Λορέντζο, παρακολουθώντας τον με άγωνία.

Αυτός, βλέποντας ότι δεν είχε βγει τίποτε από την άνακάλυψή του, κατέβηκε κάτω. Μόλις όμως τράβηξε τὸ χέρι του, η άγία Κλάρα άρχισε νά τρέμει κι' η καλύτερη κυριεύτηκαν από ένα άπερίγραπτο τρόμο, νομίζοντας πως τὸ άγαλμα είχε έμψυχοι.

Η ιδέα όμως του Λορέντζου ήταν έντελώς διαφορετική, γιατί κατ'έλαβε άμέσως ότι ο θόρυβος που είχε άκουσει προήρχετο απ' τὸ ότι καθώς πάτησε τὸ κουμπι, είχε γυρίσει μιά άλυσιδα που έδανε τὸ άγαλμα με τὸ βάλβρο του. Τότε προσπάθησε πάλι να τὸ μετακινήσει και αυτή τη φορά τὸ πέτυχε χωρίς δυσκολία. Άνέβησε τότε τὸ άγαλμα κατευθείαν είδε πως τὸ θάβρο του ήταν κολλημένο με τὸ άπάνω μέρος του ήταν φραγμένο με κινχλίδες.

Η περιέργεια όλων ήταν τόσο μεγάλη, ώστε η μοναχός χρησιμοποιούσε τους κινδύνους των φανταστικών και πραγματικών. Ο Λορέντζος προσπάθησε τότε ν' άνασχηκώσει τὸ κινχίδωμα και, βοηθούμενος κι' από τις αδελφές, τὸ πέτυχε, χωρίς δυσκολία. Τότε παρουσιάστηκε κάτω απ' τὰ μάτια του μιά άβυσσος, που τὸν χάλασε τὸ βλέμμα προσπαθώντας να τρυπήσει τὸ άδιεικταστό ακούδι της. Τὸ φῶς τὸν κινήσει πολύ άδύνατο γι' αὐτήν, διακινούνταν μόνο στο άπάνω μέρος, μερικά άχανόνιστα σκαλοπάτια που γυρνούνταν κατόπιν στο άπόλυτο σκότος.

Ανάμεσα στην άπείλειωτη άμνη της έρήμου

Η ιδέα όμως του Λορέντζου ήταν έντελώς διαφορετική, γιατί κατ'έλαβε άμέσως ότι ο θόρυβος που είχε άκουσει προήρχετο απ' τὸ ότι καθώς πάτησε τὸ κουμπι, είχε γυρίσει μιά άλυσιδα που έδανε τὸ άγαλμα με τὸ βάλβρο του. Τότε προσπάθησε πάλι να τὸ μετακινήσει και αυτή τη φορά τὸ πέτυχε χωρίς δυσκολία. Άνέβησε τότε τὸ άγαλμα κατευθείαν είδε πως τὸ θάβρο του ήταν κολλημένο με τὸ άπάνω μέρος του ήταν φραγμένο με κινχλίδες.

Η περιέργεια όλων ήταν τόσο μεγάλη, ώστε η μοναχός χρησιμοποιούσε τους κινδύνους των φανταστικών και πραγματικών. Ο Λορέντζος προσπάθησε τότε ν' άνασχηκώσει τὸ κινχίδωμα και, βοηθούμενος κι' από τις αδελφές, τὸ πέτυχε, χωρίς δυσκολία. Τότε παρουσιάστηκε κάτω απ' τὰ μάτια του μιά άβυσσος, που τὸν χάλασε τὸ βλέμμα προσπαθώντας να τρυπήσει τὸ άδιεικταστό ακούδι της. Τὸ φῶς τὸν κινήσει πολύ άδύνατο γι' αὐτήν, διακινούνταν μόνο στο άπάνω μέρος, μερικά άχανόνιστα σκαλοπάτια που γυρνούνταν κατόπιν στο άπόλυτο σκότος.

Ανάμεσα στην άπείλειωτη άμνη της έρήμου

Η ιδέα όμως του Λορέντζου ήταν έντελώς διαφορετική, γιατί κατ'έλαβε άμέσως ότι ο θόρυβος που είχε άκουσει προήρχετο απ' τὸ ότι καθώς πάτησε τὸ κουμπι, είχε γυρίσει μιά άλυσιδα που έδανε τὸ άγαλμα με τὸ βάλβρο του. Τότε προσπάθησε πάλι να τὸ μετακινήσει και αυτή τη φορά τὸ πέτυχε χωρίς δυσκολία. Άνέβησε τότε τὸ άγαλμα κατευθείαν είδε πως τὸ θάβρο του ήταν κολλημένο με τὸ άπάνω μέρος του ήταν φραγμένο με κινχλίδες.

Ανάμεσα στην άπείλειωτη άμνη της έρήμου

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

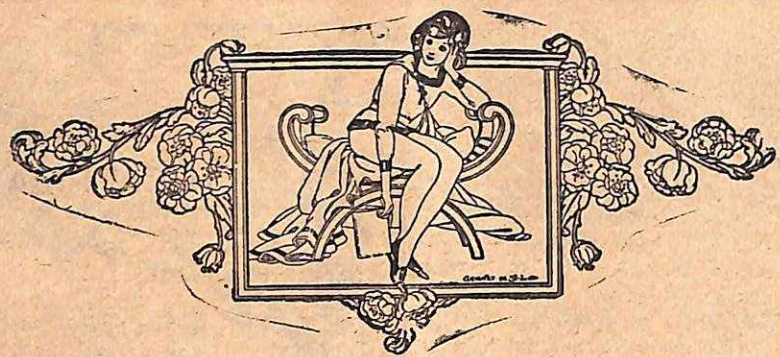
ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ MINION

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Στη φουγάλα λάμψη των πυροβολισμών, η μαρκησία ντε Κυπριάνι προσπαθούσε να διακρίνει τα χαρκαριστικά των ληστών. Είδε τότε την κοκκαλιάρικη σιλουέτα της Σάβας, άκουσε τη σιγνή της φωνής κι ανατρίχιασε, όπως ανατρίχιαζε κανείς όταν βλέπει ένα συγχερό φείδι... Μά τα άλλα, παρασύροντας το άμαξι στο μανιασμένο καλπασμό τους, δεν της επέτρεψαν να δει και το πρόσωπό της και να την αναγνωρίσει...

Τώρα, ο Κόκκινος Τζιλ, βλέποντας τα θύματά του να ξεφεύγουν, είχε σταθεί και το θωρομένο στόμα του ξενούσε θλαστήριες. Κι' απλώνοντας απειλητικά το χέρι του, το ωπλισμένο με το εγγεγιδιό του, ούρλιαζε:

—Εμπρός, Τζιλ!... Απάνω τους παιδιά!...

Ακούγοντας τη φωνή της, έφτασαν όλοι ληστές που ήταν σωρευμένοι πίσω απ' τους θρόνους, πετάχτηκαν πάνω και ώθησαν εναντίον του άμαξου, βιάζοντας, απειλές θανάτου. Δύο απ' αυτούς πήδηξαν τολμηρά μπροστά στα άλλα, ενώ ο Κόκκινος Τζιλ και μερικοί άλλοι έτρεχαν κατευθείαν προς τις περιτρώμες ταξιδιωτίσες.

—Ρίχτε τους!... Φωτιά!... Ούρλιαξε εκείνη τη στιγμή διαπεραστικά η Σάβας.

—Ναι, φωτιά!... Φωτιά!... απάντησε ο Ουμβέρτος. Φωτιά!... Έσείς το θελήσατε!... Και, τραβώντας τα πιστόλια του, σημάδεψε γρήγορα-γρήγορα, κι' άμέσως δύο αλλεπάλληλοι πυροβολισμοί αντήχησαν. Μία απ' τις σφαίρες του πέρασε ξώδεκα απ' τον Κόκκινο Τζιλ και χτύπησε κατ'επίθετο έναν άλλο ληστή, ο οποίος έπεσε κάτω. Η Σάβας, βλέποντας την ενέδρα της να αποτυγχάνει, έδωσε μία διαπεραστική κραυγή κι' άρχισε να φωνάζει στους συντρόφους της πως ήταν δειλοί κι' ανάνδρους. Μά τώρα ήταν διαφορετικά, ώρμησαν πάλι σαν τρελοσκορπιδές, ώρμησαν πάλι σαν τρελοσκορπιδές, παρασύροντας τους δυο λά εμπρός, παρασύροντας τους δυο λαυρούς που είχαν γαντζωθεί άπαυ τους.

Ο ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟΣ

(Πινελ του Φιλίππο)

αγαπημένα τους παιδιά!... Τ' άμαξι, με κανονικά άλλα, πώρα, διευθύνοντας γοργά προς τις όθρες της Άδριατικής με τ' αρμονικά κύματα. Η μαρκησία ντε Κυπριάνι και η κ. Μάιστερ αντίκρουσαν τέλος τις σέγγες της Βενετίας, στα προάστια της οποίας δεν άργησαν να φτάσουν. Τα διεσταλμένα μάτια τους, μέσα στα όποια έκαιγε ο πυρετός της αγωνίας, δεν έπρόσεχαν τίποτε... Έξαφνα, σε μία στιγμή, η γαλάζια θάλασσα έφραξε το δρόμο του άμαξου τους κι' αναγκάστηκαν να πεζέψουν.

—Στηριχτείτε σε μένα, είπε τότε η Έλενα στη μητέρα του Γουλιέλμου, ενώ συγχρόνως ο Ουμβέρτος πλησίασε ένα θαλάσσιο.

—Φίλε μου—του είπε—θέλεις να οδηγήσεις αυτές τις δυο ευγενικές ξένες στο άνακτορο Ντιμίτι; Ο' ανταμειφής γενναία.

Ο βαρκάρας δέχτηκε και σε λίγες στιγμές η γόνδολα του διέσχισε την άσπρη θάλασσα.

—Φτάσαμε! είπε σε λίγο ο θαλάσσιος, σταματώντας μπροστά στη μεγαλοπρεπή είσοδο ενός ανακτόρου.

Η δυο γυναίκες κατήχησαν: κρύος ιδρώς έλουζε τα μέτωπά τους. Συγχρόνως, ο Ουμβέρτος, βλέποντας και με' άλλη γόνδολα, ρώτησε το θαλάσσιο της, ποιόν είχε φέρει.

—Δύο μοναχές, του απάντησε εκείνος.

Δύο μοναχές που χωρίς άλλο είχαν πάει να παρηγορηθούν το Γουλιέλμο και τη Μινιόν!... Η Έλενα ύψωσε προς τον ουρανό ένα βλέμμα ευγνωμοσύνης. —Όποτε οι αγαπημένοι της δεν βρίσκονταν τόσο μόνοι, ο νόμιζαν. Σε λίγο η μαρκησία πατούσε στο σκαλοπάτι του παλατιού. Ο υπηρέτης που στεκόταν εκεί δεν μπορούσε να συγκρατήσει την έκπληξη του βλέποντας τη Μαντόνα με τα χρυσά μαλλιά.

—Η κόρη μου; ρώτησε εκείνη με αγωνία.

—Η νεαρή μας κυρία έχει πάει στην εκκλησία για να προσευχηθεί στο Θεό, της απάντησε ο υπηρέτης.

Η Έλενα κύτταξε τότε διαδοχικά τον υπηρέτη και τη γόνδολα που βρίσκονταν σταματημένη εκεί κι' άμέσως κάποια μαύρη ύποψη πέρασε απ' το μυαλό της.

—Κι' ο γιος μου, ο Γουλιέλμος; ρώτησε η κ. Μάιστερ, κυττάζοντας κατάματα τον υπηρέτη.

—Ο ιππότης είναι πάντα στο κρεβάτι του άδοντος... πολύ άδοντος...

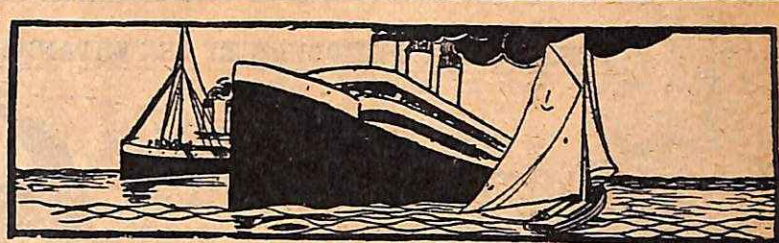
Η φτωχή μητέρα βέλησε να όρμησει και να τρέξει επάνω. Μά η Έλενα, πιάνοντας την απ' τον καρπό του χεριού της, και κυττάζοντας τον υπηρέτη στα μάτια, τον ρώτησε:

—Ποιές είν' αυτές η δυο μοναχές; Πώς βρίσκονται εδώ...

Τότε ο υπηρέτης τρύπαζε, διαβάζοντας μία προμετή αμφιβολία στα μάτια της μαρκησίας, και τραύλισε:

—Είν' αλήθεια πως δεν επιτρέπεται σε κανένα η είσοδος εδώ, εκτός από το γιατρό. Μά η δυο αυτές μοναχές ήρθαν, ενώ η κυρία μας βρίσκονταν στην εκκλησία, λέγοντας ότι τις έστειλε αυτή... Δεν μπορούσαμε λοιπόν να τους απαγορεύσουμε την είσοδο...

—Οδηγήσε μας κοντά τους! διέταξε η Έλενα με φωνή που έτρεμε

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΒΡΟΧΕΣ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

Βρέχει, όλο βρέχει...
Απάνω στα κλειστά τ' αμάτια μου
(η βροχή χτυπάει
και ξεφυλάει
έτσι όπως το τραγουδί το θλιμμένο
σε κάποιον κάμπο έρημο...
Και μέσα στο μυαλό μου
πηγαίνονται τα περασμένα
έτσι ως τα φύλλα στον άνεμο...
Κάποιο μαλάκι δένει την ημέρα,
κάποιο σαράκι τρώει έμμεν...
Πάει! Ήταν ώμορφη εκείνη
καθώς τα χρώματα που αφήνει,
όταν να κοιμηθεί ο ήλιος πάει...

Τα μάνα τα μαγουλά
(της ή σπρώχνει,
την κάρφωσαν ή θέρμη
(στο κρεβάτι,
της έδανε μαρτυρικά στε-
(φάνια στο καμένα μάτι,
και μία νυχτιά σπαρτά-
(ρησε στο στρώμα,
έτσι ως το ψάρι μες στ'
(άγκιστρι.

και πέθανε...
Ω, η βροχή δεν έπαψε
(ακόμα...
Τώρα κοιμάται μες στο
(νοτισμένο χώμα...
Την πήρε το χινόπωρο
(που παίρνει
τα φύλλα, τα πουλιά και
(τα λουλούδια.
Ατέλειωτο χινόπωρο ή
(ζωή της,

δίχως φιλιά, δίχως δροσιά, δίχως
(τραγουδιά...

Βρέχει, όλο βρέχει...
Ένωχτσε και το φεγγάρι, δέστε,
(τρέχει...
Σαν κάτι να ζητά το φεγγάρι
κι' έχει όλα τα κινήματα του άμα-
(μένα...

Έμένα,
πούς μου φέρνει έμένα
για να τη βρω και να την πάρω
απ' το σκοτάδι κι' απ' το Χάρο;
—Ω, τι βούλη, τι άγρια πούν' ή νύχτα,
πως κλαίει το κλαψοπούλι λυπημένο,
και πώς βογγάει ο αγέρας άγριου-
(μένα,
και πως χτυπάει γρήγορα ή καρδιά
(μου!

Τι σκοτεινή πού είν' ή κάμαρά μου,
πως δένεται ή βροχή μπρός στα πα-
(ράθυρα μου,
πως πηγαινοέρχονται τα περασμένα,
έτσι ως τα φύλλα στον άνεμο!
—Αχ, πότε θάβη και για μένα
ή μέρα!...

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ

—Απόψε στις κιθάρες
(τους τα Πνεύματα

θα μέλουνε κρυφούς ρυθμούς και τρέ-
(μους
και στο ρυθμό του χαλαζιού θά σέρ-
(νουνε
μαύρους χορούς ή καταχνιές στους
(δρόμους.
Οι αγέρηδες μανιάζοντας θά σπήνουνε
τις σκήτες τους στ' αρόφλοισθα ή
(χροιάλια
των λουλουδιών τα ταίρια θά χωρί-
(ζουνε,
μά και θά όρμουν, θά όρμουν τα
(κανάλια.

—Απόψε ή νύχτα σκιάχτο στis φυ-
(χολές μας
και χάροντας απάνω ή
(πό την κλίνη,
ή καταχνιές που ύφαι-
(νουν το τρισκόταβο
θαρούν να σαβανώσουν
(τη σελήνη...
ΡΩΜΟΣ ΦΙΑΥΡΑΣ

ΤΟ ΠΕΤΑΧΤΑΡΙ

Τέτοις αγγουσιτιά κι η
(βραδεία
μαζύ με σένα θέλω πάλι
νάρθουμε εδώ στην άμ-
(μουδιά
και να ψαρέψω στ' ή
(κροιάλι.
Εγώ τ' άγκιστρο να
(κρατώ
και σύ με τέχνη και με
(χάρι

το πρίκλωνο, το πεταχτό
(τραγουδιά...

Κι' άμα σκαδεις στα νερά
και σπαταλάς και κίπτι σέρνεις,
(τρέχει...
με καρδιοχτύπι και γαρά
να καρτερούσε τι μάς φέρνει.
Κι' αν ίσως φάει δεν πιστή
κι' αναστρέφ' ή άγκιστρο μόνο,
να με κυττάζει γελαστή
κι' εγώ μαζύ σου να θυμώνω.
Κι' αν ίσως φάει ζήλευτο
σπαράζει στ' άγκιστρού την άκρη,
εγώ να χάρωμαι κι' αυτό
και σου να γύναι πόνου δάκρυ.
Κι' έτσι ξεχνώντας μία φορά
και τωρινα και περασμένα,
να με θαρείς σωστόν ψαρά
που ψαροπούλα του έχει έσένα.

Τ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΠΑΡΟΜΙΕΣ

—Το σφάλμα μιας στιγμής γίνε-
ται κάποτε λύπη όλης μας της ζωής.
Η γέφυρα μεταξύ της χαράς
και της λύπης είνε μικρότερη απ'
όσο φανταζει στα μάτια μας.

—Ο καλύτερος

καθρέφτης μας είν'
ένος παλιός μας
φίλος.

τον υπηρέτη.
—Οδηγούμενες από τον υπηρέτη, ή
δυο γυναίκες διέσχισαν τους διαδρό-
μους τρέχοντας, σφιγμένες κι' ή δυο
από την ίδια αγωνία, σαν να πλανιό-
ταν από πάνω τους ή δυστυχία. Έ-
φτασαν τέλος στον αντίθλαμο του
δωματίου, όπου άγωνιούσε ο Γουλιέλ-
μος...

Ο υπηρέτης τους έδειξε τότε μία
μοναχή, ή οποία προσευχόταν γονα-
τιστή μπροστά στην πόρτα. Έκείνη
έκανε στην άρχή μία κίνησι για να
φύγει. Έπειτα όμως, καθώς θυμήθη-
κε τη διαταγή που της είχε δώσει ή
Μαλφιέρα, άνορθώθηκε κι' άπλωσε το
χέρι της για ν' απαγορεύσει την εί-
σοδο.

Μά ή Μαλφιέρα, χωρίς να πη λέ-
ει, με μία άκατανίκητη όρμη, την πα-
ραμέρισε κι' άνοιξε απότομα την πόρ-
τα...

Συγχρόνως ή κ. Μάιστερ ώρμησε
μέσα. Είδε τότε το Γουλιέλμο χλω-
μό σαν πτώμα, να φέρνει στα χείλη
του το ποτήρι με το δηλητηριώμενο
αναψυκτικό, ενώ δίπλα του στεκόταν
μία γυναίκα με κοστούμι μοναχής.

—Παιδιά μου!... Γουλιέλμο μου!...

Παιδιά μου!... φώναζε όρμώντας προς
αυτόν.

Τότε ή Μαλφιέρα, ή οποία ήταν
σκαμμένη πάνω απ' το
Γουλιέλμο, καρφώνον-
τάς τον με το διαβολι-
κό βλέμμα της, γύρισε
προς άν να την είχαν
άγγιξει με πυρωμένο
σίδηρο. Έδε τη γοργά
Άλσατή, αναγνώρισε
την Έλενα και την
Ουμβέρτο πίσω της κι'
ένα σφύριγμα φειδιού
πέρασε μες απ' τα
σφιγμένα της δόντια.

—Πιέτε λοιπόν!...
μυόγκρισε προς το Γου-
λιέλμο, ελπίζοντας ή
κόμα ότι θά κατόρθωνε να πράγμα-
τοποιήσει το φοβερό: έγκλημά της.

Μά την ίδια στιγμή, ή κυρία Μάι-
στερ, εμπνευσμένη από τον ουρανό,
άρπαξε από τα χέρια του γιου της
το ποτήρι και το πέταξε με δύναμη
κάτω, όπου γίνηκε κομμάτι...

Η Έλενα είχε σταθεί ζοθια μπρός
στην ψευτοκαλόγρυα και την έρωγε
με τα μάτια της. Ο τρύμος, ή φρί-
κη, ή όργή, μία άπέραντη περιφρό-
νησι την έκαναν να τρέμη σύγχρομη.

Είχε αναγνωρίσει τη Μαλφιέρα! Και
φώναζε:

—Εκείνη!... Εκείνη!... Η κατα-
ραμένη!... Ώ έγκλημα!... Ώ φρίκη!

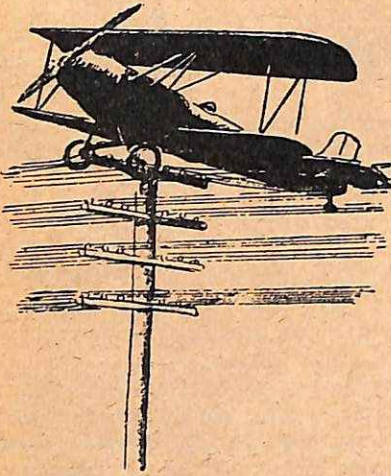
—Ναι!... Η καταραμένη! απάν-
τησε ή Μαλφιέρα. Η Καταραμένη
που άπέτωξε τώρα, αλλά θά πετύχ-
αυριο!...

Και, πριν προφτάσει να την κρα-
τήσει κανείς, μ' ένα πήδημα μανια-
σμένης γίγνεω, ώρμησε προς την
πόρτα που είχε μείνει άνοιχτή. Ο
Ουμβέρτος θέλησε τότε να την πιάν-
ει... Μά ήταν πολύ γέρος κι' ή όρμη
της Μαύρης, ήταν άσυγκράτητη...
—Έτσι ή Μαλφιέρα, παρασύροντας
και τη συνένοχό της, έξαφα-
νίστηκε μέσα στους διαδρό-
μους, τους όποιους είχε ση-
μαδέψει από πριν...

Κανείς απ' τους υπηρέτες,
δεν έτόλμησε να έμποδισή το

('Ακολουθεί)

Το αεροπλάνο του 'Αμερικανού αεροπόρου Μάνχαρτ, που καρφώθηκε στο στύλο.

Ο 'Ιούλιος Καίσαρ θεωρείται ως μια απ' τις καταπληκτικότερες μεταμορφώσεις των αιώνων. Η αντίληψή του ήταν απέραντη και τίποτα δεν του διέφευγε. Μπορούσε μάλιστα να ερμηνεύει πολλαπλώς και να συγκροτούσε ταυτοχρόνως την προσοχή του σε δύο και τρία σημεία. Ο Πλούταρχος, καθώς και ο δούξ διάσημοι Λατίνι συγγραφείς Σουετώνιος κι' Αππιανός, αναφέρουν ότι ο Καίσαρ είχε την ικανότητα την ώρα που έγραφε να μιλάει συγχρόνως μ' έναν άνθρωπο για άλλο θέμα εντελώς άσχετο μ' εκείνο για το οποίο έγραφε και την ίδια στιγμή ν' ακούει κι' έναν δεύτερο άνθρωπο, ο οποίος του μιλούσε για ζήτημα επίσης άσχετο με τα άλλα δύο, δηλαδή μ' εκείνο που έγραφε και μ' εκείνο για το οποίο κοροιδιολογούσε.

Εκτός αυτού, ο Καίσαρ είχε και μια άλλη ικανότητα, ακόμα πιο καταπληκτική. Για την αλληλογραφία που χρησιμοποιούσε όλη η εννέα γραμματεία. Και τους χρησιμοποιούσε ταυτοχρόνως όλους. Τους έβαζε, δηλαδή, να κάθονται παρατεταμένους μπροστά του, καθένας στο τραπέζι του. Κι' έπειτα άρχιζε να υπαγορεύει, στον ένα τον έκθεσι που επρόκειτο να στείλει στη Σύγκλητο για τις στρατιωτικές επιχειρήσεις του, στον δεύτερο την έκθεσι προς τους υπάτους, στον τρίτον τ' Απομνημονεύματά του, στον τέταρτον ένα γράμμα για τη γυναίκα του, στον πέμπτον μια διαταγή που έπρεπε να στείλει σ' έναν απ' τους υφιστάμενους του στρατηγού, στον έκτο ένα γράμμα για κάποιον φίλο και συνεργάτη του που έμενε στη Ρώμη κτλ.

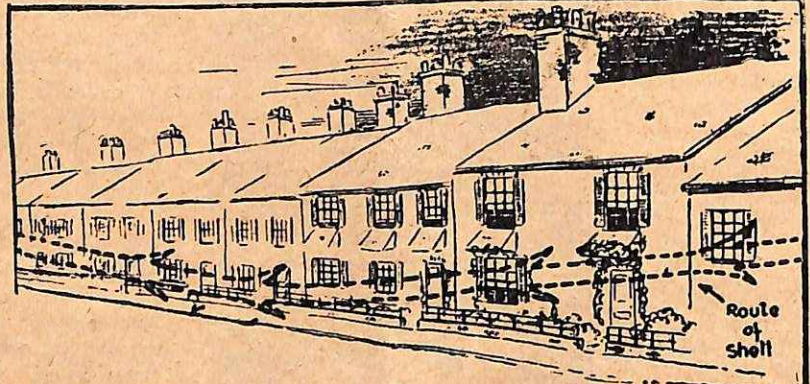
Υπαγόρευε, λοιπόν, στον πρώτο μια φράσι της εκθέσεως, κι' ως ότου να την γράψει εκείνος, υπαγόρευε άλλη μια στο δεύτερο, έπειτα στον τρίτο και ούτω καθεξής, ως ότου έφτανε στον ένατο. Τότε ξαναγύριζε στον πρώτο, θυμόταν που έμενε μείνει, του υπαγόρευε τη συνέχεια, και συνέμιζε υπαγορεύοντας εκ περιτροπής σ' όλους τους άλλους!...

Στην μικρή παλαιά αγγλική πόλη Λόουστοφτ, σημειώθηκε, κατά τη διάρκεια του Ευρωπαϊκού πολέμου, το πιο παράξενο βομβαρδιστικό φαινόμενο. Στις 25 'Απριλίου του 1916, μια μόρα γερμανικού στόλου, καθόρθως πηγαίνοντας στην επίθεσή του αγγλικού στόλου κι' έρριξε για την

Τέ του δεν πεθαίνει, λέει σοφάτα ο λαός μας. Η παροιμία λοιπόν αυτή εφαρμόστηκε, πρό δυο ετών, στον 'Αμερικανό αεροπόρο Μάνχαρτ. Ο αεροπόρος αυτός ταξίδευε τον 'Οκτώβριο του 1930 και πήγαινε από κάποια πόλη των 'Ηνωμένων Πολιτειών σε μια άλλη. Όταν έφτασε όμως, πάνω απ' την πόλη Φρέντριχσμπουργκ του Τεξάς, το αεροπλάνο του βρέθηκε σ' ένα ρεύμα αέρος υπερβολικά σφοδρό, το οποίο μέσα σε μια στιγμή το παρέσυρε και το κατέδαξε με ιλιγγιώδη όρμη προς το έδαφος. Ο Μάνχαρτ, βλέποντας ότι κινούνταν να συντριβεί στη γη, άρχισε ν' αγωνίζεται απεγνωσμένα για να ξεφύγει απ' το ρεύμα. 'Αλλά δεν το κατάφερε.

— Έφτασε η τελευταία ώρα μου, φημί.

Κι' απελπισμένος άρπηξε στο έ-

Τα δώδεκα σπίτια της αγγλικής πόλεως Λόουστοφτ, τα οποία διέσχισε η γερμανική οβίδα. Η διπλή γραμμή δείχνει την πορεία της οβίδας.

λεος της Μόρας, περιμένοντας από στιγμή ν' ακούσει τον τρομακτικό γόουπο της συντριβής του αεροπλάνου του στο έδαφος. Πραγματικά, σε κάποια στιγμή, άκουσε έναν κρότο από κάτω του, όχι όμως τόσο τρομακτικό όσο τον περίμενε. Σε λίγο δε αντηχήθηκε το αεροπλάνο του είχε μείνει ακίνητο και την ίδια στιγμή, είδε να φωτίζονται απ' το πάτωμα της καμπίνας του ή κορυφή ενός στύλου με χονδρά ήλεκτρικά καλώδια.

Για μερικές στιγμές, περίμενε, άκίνητος, να ιδεί τι θα συνέβαινε. 'Αλλά δεν συνέβη τίποτα κι' εντωμεταξύ αυτός εξακολουθούσε να ζή και νύχτι όλες τις αισθήσεις του. Τότε έβγαλε το κεφάλι του έξω απ' την καμπίνα και είδε ότι βρισκόταν στην πιο παράξενη και την πιο επικίνδυνη θέση που βρέθηκε ποτέ αεροπόρος.

Το αεροπλάνο του είχε καρφωθεί στην κορυφή ενός στύλου, και με τέτοιον τρόπο ώστε να στέκεται σ' απόλυτη ισορροπία.

Είδε όμως και κάτι άλλο, ο Μάνχαρτ, που έκανε, να παγώσει το αίμα στις φλέβες του. Ο στύλος εκείνος ήταν από αυτούς που στηρίζουν καλώδια διοχετεύσεως ηλεκτρικού ρεύματος πολύ μεγάλης εντάσεως.

Εντωμεταξύ από κάτω είχε μαζευτεί αρκετός κόσμος κι' ο αεροπόρος άκουγε να του φωνάζουν να μείνει ακίνητος ως ότου να τον βγάλουν αυτοί απ' την τραγική θέση του. Ταυτοχρόνως όμως άκουσε μερικούς απ' τους ανθρώπους αυτούς να λένε ότι καθένα απ' τα καλώδια είχε ρεύμα εντάσεως 10.000 βολτ. Και είχε γνωστό ότι και με δύο χιλιάδες βολτ σκοτώνεται κανείς. Τα ηλεκτρικά καλώδια με τα οποία θανατώνουν τους εγκληματίες στην 'Αμερική, λειτουργούν με 2.500 βολτ.

Ο δυστυχής αεροπόρος ανατρίχιασε. Με τη διέρρηξη που είχε πάθει το δάπεδο της καμπίνας του ένα απ' τα καλώδια βρισκόταν σ' επαφή με το σώμα του. 'Εν τούτοις δεν είχε ήλεκτροβόληθεί, ούτε αισθάνθηκε το παραμικρό τίναγμα. Είχε συμβεί και σ' αυτόν, ότι συμβαίνει στα πουλιά που κάθονται επάνω στα σίδηρα του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου, χωρίς να παθαίνουν τίποτα, επειδή δεν βρέσκονται σ' επαφή με τη γη. Για τον ίδιο λόγο κι' ο Μάνχαρτ δεν είχε πάθει τίποτ' απ' το ηλεκτρικό ρεύμα.

Εντωμεταξύ τηλεφώνησαν στην ηλεκτρική εταιρία να διακόψει το ρεύμα. Τότε πειρά η ψυχή του αεροπόρου ξαναγύρισε στη θέση της. 'Αλλά και πάλι δεν κουνήθηκε καθόλου, γιατί με την παραμικρή κίνηση που έκανε, ήταν κίνδυνος να χάσει το αεροπλάνο την ισορροπία του και να πέσει καταγής μαζί μ' αυτόν. Περίμενε, λοιπόν, ακίνητος, ως ότου από ένα γειτονικό αεροδρόμιο, απογειώθηκε έν' άλλο αεροπλάνο και πέταξε ακριβώς από πάνω του. 'Απ' το αεροπλάνο αυτό του έριξαν τότε ένα σχοινί κι' όταν δέθηκε καλά τον τραβήξαν έξω απ' την καμπίνα του και τον μεταφέρανε έτσι μετέωρο, κρεμασμένον απ' το σχοινί, στο αεροδρόμιο.

Έπειτα ένα ειδικό συνεργείο του δήμου καταπιάστηκε να κατεβάζει το αεροπλάνο του απ' το στύλο στον οποίο είχε σφηνωθεί.

Τα πιο περίεργα νομίσματα που αναφέρει η ιστορία είχαν κυκλοφορήσει στην Κίνα, εδώ κι' εκείνα χρόνια. Είχε χαμωμένα από κρύο.

Την εποχή εκείνη είχαν εξαντληθεί τα χρήματα του δημοσίου ταμείου της Κίνας κι' ο τότε Αυτοκράτωρ Πι-Τσέν-Γιά δεν έβρισκε στη χώρα του ούτε χρυσάφι, ούτε ασήμι, ούτε καν χαλκό για να κόψει καινούργια νομίσματα. Τότε ένας απ' τους μανδρινούς της Αυλής του τον συμβούλευ-

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΠΙΣΗΣ και κατά τα προηγούμενα χρόνια, το είδος απόπειρας του Βιντόκ έκανε θαύματα. Κατά το 1815, πολυάριθμοι παριστινοί λωποδύτες, οι οποίοι είχαν δραπευτεί από τ' αγγλικά κάτεργα, ξαναγύρισαν στην πατρίδα τους, όπου ξαναάρχισαν να εξασκούν το επάγγελμά τους με θράσος και μ' επιτυχία. Μά μέσα σε δυο μήνες, ο Βιντόκ με τ' απόπειρά του συνέλαβαν τις περισσότερες από τις σπείρες αυτές. Η μεγαλύτερη είχε εικοσιπέντε μέλη, ενώ άλλη εικοσιδύο, μια τρίτη δεκαχτά κι' η τέταρτη από όγδοι ως δώδεκα. 'Όλο αυτό το πλήθος των κακοποιών έστάλη στα κάτεργα του Τουλόν, του Ροσφόρ και της Βρέστης, μαζί με αρκετούς κλεπταποδόχους, τους οποίους επίσης συνέλαβε ο Βιντόκ.

Όλες αυτές η επιτυχίες φανερώθηκαν περίφημα την αξία του αστυνομικού σώματος, το οποίο ίδρυσε ο Βιντόκ και του οποίου παρέμεινε αρχηγός επί δεκαπέντε ετών, μέχρι να παραιτηθεί ο Ναπολέων και να πάρει την αρχή οι Βουρβόνοι, μολοντι αναστατήθηκαν τα πάντα στη Γαλλία, ο Βιντόκ διατήρησε τη θέση του, γιατί όλοι τον θεωρούσαν απαραίτητο και αναγκαίοτατο.

Η ύπηρεσία που προσέφερε το απόπειρά του, υπηρέσεις που μεγάλωναν και πολλαπλασιάζονταν συνεχώς, είχαν ως συνέπεια και την αύξηση των μελών του. Έτσι, κατά το 1824, το 'Αποσπάσμα 'Ασφαλείας είχε εικοσιπέντε πράκτορες. 'Μονάχα μ' αυτούς τους λιγότερους άνδρες — γράφει σχετικώς ο Βιντόκ — έπρεπε να επιβλέπω περισσότερους από 1200 αποροίτους ετησίως 500—800 εντάλματα συλλήψεως, να συγκεντρώνουμε πληροφορίες, να αναζητούμε διάφορα όπλα, να κάνουμε νυχτερινές περιπολίες και κατ' οίκον έρευνες, να επιβλέπουμε τις δημόσιες συγκοινωνίες και να βρισκόμαστε στας εξόδους των θεάτρων, στους περιπάτους, στα κέντρα και σ' όλα τ' άλλα μέρη, όπου δίνουν συνήθως τα ραντεβού τους οι λωποδύτες. Πόση νεργητικότητα έπρεπε να καταβάλουν οι εικοσιπέντε άνδρες μου για να επαρκούν σ' όλες αυτές τις δουλειές συγχρόνως!... Οι άνδρες μου είχαν την τέχνη να βρισκωνται πανταχού παρόντες κι' εγώ να γεννάω σ' αυτούς μια άμυλλα ζήλου κι' αφοσίωσης, δίνοντάς τους πρώτος το παράδειγμα. Θά μπορούσα βέβαια να περιοριστώ στο γραφείο μου, αλλά δεν το έκανα ποτέ αυτό κι' έτσι, θά παύω να είμαι κίνδυνος, ήμουν πάντα παρών. Γι' αυτό, οι πιο επικίνδυνοι

σε να φτειεί νομίσματα γυάλινα, 'Ο Αυτοκράτωρ στην αγγλική γλώσσα, όταν άκουσε την παράξενη αυτή πρόταση άκουσε την παράξενη αυτή πρόταση. 'Επειδή όμως δεν είχε τίποτα άλλο να κάνει, αναγκάστηκε να την ακολουθήσει.

Έβαλε, λοιπόν, κι' έκοψαν νομίσματα από κρύσταλλο. Μερικά απ' τα νομίσματα αυτά σώζονται ακόμα και σήμερα σε διάφορες νομισματικές συλλογές μεγάλων Μουσείων, είναι δε ακριβότατα επειδή είναι πολύ σπάνια.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΥΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

κακοποιοί συνελήφθησαν κατά κανόνα από έμένα τον ίδιο.

Πράγματι, ο Βιντόκ εργαζόταν αυτοπροσώπως και το έκανε αυτό για πολλούς λόγους. Ο πρώτος είνε ότι είχε τις εμπνεύσεις του, τας μεθόδους του, ένα ελόκληρο σύστημα που απαιτούσε την παρουσία του. Κανένας άλλος δεν ήταν εις θέση να τον αντικαταστήσει σωστά. 'Οσάκις μάλιστα αναγκάστηκε να πάει στις επαρχίες για να συλλάβει εκεί διαφόρους κακοποιούς, ή δόσεις του απόσπασμάς του στο Παρίσι χαλάρινα καταπληκτικά.

Αυτός ήταν η ψυχή του. Ήταν επίσης ο άνθρωπος ο οποίος δεν φοβόταν τα χτυπήματα των κακοποιών

Μόλις έβαζε το χέρι του στον ώμο ενός εγκληματίου...

κι' ο οποίος ήξερε ότι η φυσική του δύναμις δεν θα τον προδόσει. Μόλις έβαζε το χέρι του πάνω στο χέρι ενός εγκληματίου, ο τελευταίος, ξεροντας πως κάθε αντίστασις ήταν περιττή, γινόταν αιχμάλωτός του. Είχε υποφέρει άλλωστε τόσα απ' όλους αυτούς τους θύλους, ώστε τους κατέλαβε τώρα με πραγματικό ήθος. 'Επαινε πειρά την εκδίωξή του απ' αυτούς.

Εκτός όμως αυτού, αγαπούσε το επάγγελμά του. Ήταν γεννημένος αστυνομικός, ένας αστυνομικός που δύνατο απ' αυτούς που δημιουργούν οι σύγχρονοι μυθιστοριογράφοι. Για το Βιντόκ μπορεί να πη κανείς ότι ήταν ο πανταχού παρών. 'Εκεί που δεν τον περίμεναν οι έγχοι του, ή του βγαίει τον εμπόδιο να δράση αυτοπροσώπως. 'Ετσι ο Βιντόκ του χρησιμοποιούσε για χέρι. Μ' αυτό το χέρι έλαβε εγκληματίου, ο τελευταίος, ξεροντας πως κάθε αντίστασις ήταν περιττή, γινόταν αιχμάλωτός του. Είχε υποφέρει άλλωστε τόσα απ' όλους αυτούς τους θύλους, ώστε τους κατέλαβε τώρα με πραγματικό ήθος. 'Επαινε πειρά την εκδίωξή του απ' αυτούς.

εθύνες έφεταν στους δυνάτους του ώμου, μ' ήταν ευχαριστήσιμος. Μιλούσε χαμογελώντας για την περιπετειώδη του νεότητα, αναπολούσε με μελαγχολία τους σκληρούς καιρούς που ήταν ένας παρίας της ζωής κι' απολάμβανε το παρόν με το δικό του τρόπο.

Το μέλλον πάλι δεν τον ανησυχούσε καθόλου. Τι μπορούσε τάχα να το συμβεί;...

Η απέραντη δημοτικότητα την οποία είχε αποκτήσει τον μεθόδους. Τού έφτανε μάλιστα, οσάκις τον δινόταν ευκαιρία, ν' ανακατεύεται αγνώριστος με το λαό και να τον ακούει ν' μιλάει κι' αυτόν. Τον ενοχούσε ακόμα κι' ο τρόπος τον οποίο προκαλούσε στους εγκληματίες.

Ο Βιντόκ ονομάστηκε αρχηγός του 'Αποσπασμάτος 'Ασφαλείας, στα 1812. Η μεταβολή του καθιστόταν που επήλθε στη Γαλλία στα 1814, δεν τον έθιξε καθόλου. Ο κ. ντ' 'Ανγκλές, ο νέος ύπουργός της 'Αστυνομίας τον διατήρησε στη θέση του και δεν μετανόησε καθόλου γι' αυτό. Τον είχε άλλωστε καταστήσει ετήμιος της αξίας του ο κ. 'Ανγκλές, κι' επειδή και το νέο καθέστως, όπως και το προηγούμενο, έπρεπε να καταδείξει τους κακοποιούς, γι' αυτό ο Βιντόκ του ήταν απαραίτητος.

Μά στα 1827, ο κ. Ντελαβώ, ο ύπουργός της 'Αστυνομίας που διαδέχτηκε τον κ. ντ' 'Ανγκλές σκέφτηκε διαφορετικά. 'Αντικατέστησε το Βιντόκ με τον υφιστάμενό του Κοκό Λακέρ, χωρίς να μάθει κανείς ποτέ το γιατί. Φαίνεται όμως ότι συνέταξε σ' αυτό η ζωή που έκανε τότε ο ήρωας μας.

Πραγματικά, ο διαβολάνθρωπος αυτός δεν διακρινόταν καθόλου για την αξιοσημειωτική του στις αρχές του. Μολοντι, χρόνια τώρα, αγαπούσε την 'Αντίετα, η οποία του είχε σταθεί πιστή κι' αφοσιωμένη σ' όλες τις κρίσιμες περιστάσεις της ζωής του, δεν τη θεωρούσε καθόλου εγκληματικό να στρέψει και άλλου τα βλέμματά του. Στεκόταν δηλαδή και σ' αυτήν άπιστος, όπως είχε σταθεί άλλωστε στη φρανσίνη, η οποία τόσο τον είχε αγαπήσει.

Ο Βιντόκ άρχισε στη ράτσα αυτή των ανθρώπων, για τους οποίους λένε ότι δεν μπορούν να ιδούν φουτάνι, χωρίς να τρέσουν πίσω του. Είγ' αλήθεια όμως ότι χρησιμοποιούσε τις γυναίκες και για άλλους σκοπούς, και κυρίως για να χτυπήσει τους άνδρες.

Εκτός όμως όλων αυτών, εξακολουθούσαν να τον κατηγορούν ότι προσποιότανε μόνος του τις διάφορες κλοπές για να συλλαμβάνει κατόπιν τους κλέφτες. Αυτό ήταν δέδιαμα συκοφαντία, και οι έγχοι του δεν δυσκολευόταν να την στρίψουν σε αποδείξεις.

Όπωσδήποτε το βέβαιον είνε ότι ο Βιντόκ αντικαταστάθηκε και αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τα καθήκοντά του. Αυτό τον έκανε να νιώσει μεγάλη οργή και Ολίφι συγγράνων, πρόμα που φαίνεται καθαρά στα 'Απομνημονεύματά του, στα οποία, σε μερικές σελίδες κοντεύει να ξεσπάσει η οργή του.

(Ακολουθεί)

B'.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΜΕ και σήμερα μερικά παράξενα περιστατικά απ' τη ζωή των φυλακισμένων, όπως τα διηγείται ο "Αγγλος αρχιδιοσκυφίας Γκρέγκορι, στα τελευταίως εκδοθέντα «Απομνημονεύματά του».

Κάποτε, ένας απ' τους ταμίας μιάς εταιρείας του Λονδίνου είχε πάει στη Γαλλία να εισπράξει 4.000 λίρες στερόλινες, από κάποια άλλη εταιρεία. Τις εισέπραξε πραγματικά, αλλά όταν επέστρεψε στους προϊστάμενούς του. Όταν δέ αυτό τον ρώτησαν τι έγιναν τα χρήματα, ο ταμίας τους αποκρίθηκε ωμά, με φλέγμα γνήσιου Έγγλεζου:

- Τά έκλεψα.
- Γιατί;
- Έτσι.
- Και τί τ'άνεγες;
- Αυτό είνε μυστικό δικό μου.

Του λόγου ή ασυννομία ερευνήσε στο δωμάτιό του και στα σπίτια των φίλων του για να βρη τα χρήματα. Ή τέσσερες χιλιάδες λίρες είχαν γίνει άφαντες.

Στη δίχη που επακολούθησε, ο πρόεδρος των έπίσεε να φανερώσει τι είχαν γίνει τα χρήματα, με την υπόσχεση ότι, αν έλεγε την αλήθεια, θα του έπεβαλε την ελαφρότερη ποινή που όριζε ο νόμος.

—Δεν μ' ενδιαφέρει για την ποινή που θα μου βάλετε, αποκρίθηκε ο καταχραστής ταμίας. Όταν έκλεβα τα χρήματα, είχα υπ' όψη μου ότι μπορεί να τιμωρηθώ με το άνωτερο όριο ποινής που όριζε ο νόμος.

—Μά έπ' τέλους! φώναξε ο πρόεδρος έξω φρενών. Πρώτη φορά βλέπω κατηγορούμενο να δηλογογί την ένοχη του, να δηλώνει ότι έκλεψε και να μη θέλει να πη γιατί έκλεψε.

—Με συγχωρείτε, κύριε πρόεδρε, είπα αυτό γιατί πάντοτε ή καταχραστής. Δεν με ρωτήσατε γιατί έκλεψα. Αυτό δεν θα δυσκολευόμουν καθόλου να σας το πω.

—Πές μας λοιπόν, γιατί έκλεψες;

—Ακούστε. Έργαζόμουν στην εταιρεία αυτή τόσα χρόνια και ή μισθός μου ήταν δυό λίρες την εβδομάδα, ή όποιες μόνες μου έφταναν για να ζήσω φτωχικά. Δεν κατόρθωνα να βάλω κατ' έλάχιστο ούτε μια πεντάρα για τα γηρατειά μου. Όταν εισέπραξα τις τέσσερες χιλιάδες λίρες, έκανα την έξυπνη σκέψη: «Αν τα κλέψω τα λεφτά αυτά, θα χάσω τη θέσι μου και θα με βάλουν στη φυλακή. Όταν όμως θα βγώ απ' τη φυλακή, θάχω 4.000 λίρες, ή όποιες θα έινε δικές μου και με τις όποιες θάχω ένα εισόδημα, διπλάσιο απ' το σημερινό μου μισθό. Με τη σκέψη λοιπόν αυτή τις έκλεψα.

—Και τί τις έκανες; ρώτησε ο πρόεδρος.

—Αυτό, κύριε πρόεδρε, δεν μπορώ να σας το πω.

—Ακουσε, κατηγορούμενε, έπέμεινε ο πρόεδρος. Αν φανερώσεις τα χρήματα και τα επιστρέψεις, σου υπόσχομαι έπισήμως να σ' άθωώσω.

—Δεν με συμφέρει ή άθωώσις, κύριε πρόεδρε, απάντησε ο κατηγορούμενος. Αν έπρόκειτο να τα επιστρέψω, δεν θα έκανα τον κόπο να τα κλέψω. Κι' αν άκούη μ' άθωώσετε, τί το όφελος; Τώρα έχω εκτεθεί πειά, όλος φέλος! Τώρα έχω έξορι έτι έτι κλέφτης και ό κόσμος ξέρει ότι έγινα κλέφτης και ό κόσμος δεν θα με πάρη στη δουλειά του. Άλλως τε, δεν μετανοώ για ό,τι

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Ένας περιεργος καταχραστής. Πώς εξαφανίστηκαν ή 4.000 λίρες. Τό πάθημα του κλέφτη. Πώς προδίδει ή τύχη του έγκληματίας. Πώς ο δεσμοφύλαξ άνεκάλυψε στο πρόσωπο έγκληματίας, έναν τρομερό ληστή. Ένα συγκινητικό ένός μικροκλέφτη, έναν τρομερό ληστή. Ένα τραγωδία ένός άριστο-περιστατικό. Πατέρας και κόρη. Η τραγωδία ένός άριστο-κράτου, κτλ. κτλ.

κλειμένους 4.000 λίρες.

Ο πλοίαρχος όμως, όταν τους άκουσε, ξεσπάσε σε γέλια και φώναξε:

—Αν είν' έτσι, ο φιλαρέσκος σας την έπαθε. Τόν καιρό που λέτε ότι έκανε την κλοπή, το πλοίο αυτό δεν είχε ναυπηγηθεί ακόμη. Ήταν όμως έ-αίλο με το ίδιο όνομα. Άλλ' έπει-δή είχε παληώσει πολύ, ή εταιρεία το διέλυσε, πούλησε τα υλικά του, έβαλε στη γραμμή πρὸ τριών ετών τον πλοίο αυτό και το έδωσε το ίδιο όνομα, έπειδή το άλλο πλοίο ήταν τυχερό.

Όταν άκουσε τα λόγια εκείνα του πλοίαρχου, ο κατηγορούμενος άρχισε να κλαίει σαν μικρό παιδάκι και να χτυπά το κεφάλι του φωνάζοντας:

—Τί μ' όφειλε τώρα το ότι είμαι ελεύθερος;

Κι' έπειτα από μιά ώρα ρίχτηκε στη θάλασσα και πνίγηκε.

Η τύχη, πολλές φορές, προδίδει τους έγκληματίας, τη στιγμή ακριβώς που νομίζουν τον έαυτό τους άσφαλη.

Μιά μέρα ή αδελφή ένός δεσμοφύλακος είχε πάει να τον επισκεφθή στη φυλακή όπου υπηρετούσε. Καθώς βρισκόταν όμως στο δωμάτιό του και κύτρελθον του άνθρωπου αυτού και τον βοήκανε να κάνει μέσα στην καμπίνα. Ήταν φανερό ότι εκεί είχε κρύψει τις

Τόν συνέλαβαν και τον πήγαν στον πλοίαρχο, διηγήθηκαν ποιά ήταν τα πατιά μέρος ούτε μια πεντάρα για τα γηρατειά μου. Όταν εισέπραξα τις τέσσερες χιλιάδες λίρες, έκανα την έξυπνη σκέψη: «Αν τα κλέψω τα λεφτά αυτά, θα χάσω τη θέσι μου και θα με βάλουν στη φυλακή. Όταν όμως θα βγώ απ' τη φυλακή, θάχω 4.000 λίρες, ή όποιες θα έινε δικές μου και με τις όποιες θάχω ένα εισόδημα, διπλάσιο απ' το σημερινό μου μισθό. Με τη σκέψη λοιπόν αυτή τις έκλεψα.

—Και τί τις έκανες; ρώτησε ο πρόεδρος.

—Αυτό, κύριε πρόεδρε, δεν μπορώ να σας το πω.

—Ακουσε, κατηγορούμενε, έπέμεινε ο πρόεδρος. Αν φανερώσεις τα χρήματα και τα επιστρέψεις, σου υπόσχομαι έπισήμως να σ' άθωώσω.

—Δεν με συμφέρει ή άθωώσις, κύριε πρόεδρε, απάντησε ο κατηγορούμενος. Αν έπρόκειτο να τα επιστρέψω, δεν θα έκανα τον κόπο να τα κλέψω. Κι' αν άκούη μ' άθωώσετε, τί το όφελος; Τώρα έχω εκτεθεί πειά, όλος φέλος! Τώρα έχω έξορι έτι έτι κλέφτης και ό κόσμος ξέρει ότι έγινα κλέφτης και ό κόσμος δεν θα με πάρη στη δουλειά του. Άλλως τε, δεν μετανοώ για ό,τι

—Τί έχετε; τον ρώτησε. Γιατί κλαίς;

—Γιατί πέρασαν από μπρός μου χωρίς να μ' άναγνωρίσουν. Και καλύτερα που δεν μ' άναγνώρισαν, γιατί ή

ταπεινότητα με τον γυό της.

—Τί συμπτώσεις! έπεσε στον αδελφό της. Αυτός εκεί ο φυλακισμένος μοιάζει του γιου μου, του Χάρου. Άν δεν ήξερα ότι ο Χάρου έργάζεται σ' ένα κτήμα έξω απ' το Κονήνολαν, θα όρκιζόμουν ότι είν' αυτός ο ίδιος. Δεν τον φωνάζεις να τον ρωτήσουμε από που είνε;

Ο δεσμοφύλαξ δεν εγνώριζε τον γυό της αδελφής του, γιατί είχε φύγει απ' το σπίτι όταν εκείνος ήταν μικρό παιδί. Όστόσο, φώναξε τον φυλακισμένο και τότε ή αδελφή του είδε κατάπληκτη ότι ήταν ο ίδιος ο γυός της, που έκανε το έπαγγελμα του κλέφτη, χωρίς να το ξέρη ή μητέρα του.

Μιά άλλη φορά, ένας ληστής μπήκε στο σπίτι κάποιου κτηματίου, τραυμάτισε σοβαρά τον οικοδεσπότη, άνάγκασε με το περιστρεφο στο χέρι τα δυό παιδιά του να μείνουν άκίνητα, κι' άφου έκλεψε ένα χρηματικό ποσό, έφυγε, χωρίς να έπιτευχθή ή σύλληψή του.

Πέρασαν πέντ' έξη χρόνια από τότε κι' έντωμεταξύ ό ληστής ένός οικοδεσπότης πέθανε και το ένα απ' τα παιδιά του έινε δεσμοφύλακος στη φυλακή του Λονδίνου.

Μιά μέρα λοιπόν είδε να φέρνουν στη φυλακή έναν άνθρωπο που κατηγορείτο για μιά μικροκλοπή. Μόλις όμως τον αντίκρισε, ο νεαρός δεσμοφύλακος τον άναγνώρισε. Ήταν ο ληστής που είχε τραυματίσει τον πατέρα του. Άμέσως πήγε κι' άνέφερε το πράγμα στο διευθυντή του. Κι' έτσι, ο κακοτυχός, ένω μπήκε στη φυλακή ή μικροκλοπή, για την όποια δέν τιμωρούσαν με πέντε-έξη μήνες φυλάκιση, δικαστηκε και για την παλιά ληστεία και καταδικάστηκε σε είκοσι δέκα έτών.

Τό συγκινητικότερο απ' τα περιστάτικά που διηγείται στο βιβλίο του ο Τζων Γκρέγκορι, είνε το έξης:

Στό Λονδίνο, ως γνωστό, υπάρχει ένας «Σύλλογος Προστασίας των Φυλακισμένων», ό όποιος στέλνει βοηθήματα στους καταδικασμένους και κατόπιν, όταν αποφυλακίζονται, φροντίζει να τους βρίσκει δουλειά για να βγάλουν το ψωμί τους. Χάρης στο σύλλογο αυτό, διορίστηκε θυρωρός στο άριστο-κρατικό βαριέτι του Λονδίνου ο Έθινους ένας πρώην φυλακισμένος, ό όποιος είχε μείνει δώδεκα χρόνια στη φυλακή. Ένας απ' τους ύπαλλήλους του «Σύλλογου Προστασίας Φυλακισμένων» είχε συμπαθήσει ιδιαίτερα τον πρώην κατάδικο αυτόν — ένα γέρο μ' ευγενική φυσιογνωμία — και περνούσε συχνά να τον βλέπει και να τον ρωτά τι κάνει και πώς περνάει.

Ένα βράδυ, τη στιγμή που ό ύπαλληλος αυτός κοιβέντιαζε με τον προστατευμένο του, σταμάτησε μπροστά στο θέατρο ένα πολυτελές ιδιωτικό αυτοκίνητο. Ο θυρωρός έτρεξε, όπως είχε καθήκον, κι' άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου, αλλά κρατώντας έπιμόνος στυμμένο το κεφάλι του. Και όταν το ξενάγιο προσέπεσε, ό άνθρωπος του σύλλογου είδε τον πρώην φυλακισμένο ν' άναστενάξει βαθειά και να κλαίει.

—Τί έχετε; τον ρώτησε. Γιατί κλαίς;

—Γιατί πέρασαν από μπρός μου χωρίς να μ' άναγνωρίσουν. Και καλύτερα που δεν μ' άναγνώρισαν, γιατί ή

ταπεινότητα με τον γυό της.

—Τί συμπτώσεις! έπεσε στον αδελφό της. Αυτός εκεί ο φυλακισμένος μοιάζει του γιου μου, του Χάρου. Άν δεν ήξερα ότι ο Χάρου έργάζεται σ' ένα κτήμα έξω απ' το Κονήνολαν, θα όρκιζόμουν ότι είν' αυτός ο ίδιος. Δεν τον φωνάζεις να τον ρωτήσουμε από που είνε;

Ο δεσμοφύλαξ δεν εγνώριζε τον γυό της αδελφής του, γιατί είχε φύγει απ' το σπίτι όταν εκείνος ήταν μικρό παιδί. Όστόσο, φώναξε τον φυλακισμένο και τότε ή αδελφή του είδε κατάπληκτη ότι ήταν ο ίδιος ο γυός της, που έκανε το έπαγγελμα του κλέφτη, χωρίς να το ξέρη ή μητέρα του.

Μιά άλλη φορά, ένας ληστής μπήκε στο σπίτι κάποιου κτηματίου, τραυμάτισε σοβαρά τον οικοδεσπότη, άνάγκασε με το περιστρεφο στο χέρι τα δυό παιδιά του να μείνουν άκίνητα, κι' άφου έκλεψε ένα χρηματικό ποσό, έφυγε, χωρίς να έπιτευχθή ή σύλληψή του.

Πέρασαν πέντ' έξη χρόνια από τότε κι' έντωμεταξύ ό ληστής ένός οικοδεσπότης πέθανε και το ένα απ' τα παιδιά του έινε δεσμοφύλακος στη φυλακή του Λονδίνου.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κάποτε ένας νέος μιλούσε με ένθουςιασμό σε μιά παρέα για την κ. Χ., της όποιας εξέθειζε με ποιητικωτάτη γλώσσα τα χαρίσματα.

—Δεν προσέξατε όμως, τον διέκοψε κάποιος από τους παριστανόμενους, ότι ή κυρία αυτή έχει το ένα μάτι μικρότερο από τ' άλλο.

—Ναι, αλλά μ'ην ξεχνάτε ότι το άλλο είνε... μεγαλειότερο! έπε ο θαυμαστής της άνισοφθαλμης κυρίας.

Ένω ένας Έγγλέζος έπαιζε ξατρίκι, τον έπλησιασε ένας φίλος του και τον ερώτησε για την ύγεια του. Ο πρώτος όμως, άρροισμένος στο παιχνίδι, δέν τ' άποκρίθηκε.

Μονάχα δέ, άμα τελείωσε, μετά δυό δόλφινες ώρες, γύρισε στον φίλο του που είχε καθήσει δίπλα του, και του άποκρίθηκε:

—Είμαι θαυμάσια στην ύγεια μου. Κι' έσεις;...

Κάποια κυρία διηγείτο σε μιά συναστροφή, μπρός και στον σύζυγό της, την περιπέτεια δυό έραστών, γνωρίμων της — όπως έλεγε — χωρίς όμως να τους όνομάσει:

—Ένω λοιπόν βρισκόμουν μαζί, ήσυχος μέσα στη ζεστή φωλιά τους, άκούστηκε ο σύζυγος που χτυπούσε την πόρτα. Φανταστήτε λοιπόν σε ποιά δυνατά φωνή βρέθηκα τότε...

Ολοι οι παριστανόμενοι γέλασαν με την άκουσία όμολογία της, εκτός φυσικά του δυστυχισμένου συζύγου της.

Κάποτε μιά δούκισσα ρώτησε ένα φίλο της κόμηση, ό όποιος είχε υπηρετήσει στην Πολωνία ως έπιτετραμμένος της χώρας του:

—Είνε αλήθεια, φίλε μου, αυτό που λένε για τις Πολωνίδες, ότι δηλ. είνε λευκές και ψυχρές σαν το χιόνι του τόπου τους;

—Τόσο πολύ, άποκρίθηκε μ' έτοιμότητα ο πρώην έπιτετραμμένος, ώστε συχνά και μόνη ή παρουσία τους μου προκαλούσε συνάχι!

Ένας πατέρας άστράφει μάλλον τον γυό του, γιατί είχε

καίμενη ή Έλισάβετ θα λιποθυμούσε βλέποντας το φάντασμα του πατέρα της.

—Του πατέρα της; Δεν καταλαβαίνα.

—Είνε... ή κόρη μου... και νομίζω πως είμαι πεθαμένος.

Τότε με έκληξε του ό ύπαλληλος του σύλλογου έμαθε ότι ό προστατευόμενος του ήταν άλλοτε άνωτερος άξιωματικός του άγγλικού στρατού, από μεγάλη οικογένεια, γνωστότατος στην άριστοκρατία του Λονδίνου και φίλος πριγκίπων και βασιλέων.

Κάποτε όμως έπληρε τον κακό δρόμο και διέπραξε ένα έγκλημα. Όταν τον συνέλαβαν, για να σώση την αξιοπρέπεια του οικογενειακού του όνόματος, δήλωσε στην άστυνομία ψεύτικο όνομα. Και μ' αυτό το ψεύτικο όνομα δικάστηκε, μ' αυτό καταδικάστηκε και μ' αυτό έμεινε δώδεκα χρόνια στη φυλακή. Η οικογένειά του είχε πάρει ένα γράμμα του, στο όποιο έγραφε ότι πήγαινε να πνιγί στη θάλασσα, κι' από τότε ούτε τον είδε, ούτε έμαθε τί άπέγινε.

Τό ίδιο ακριβώς έκανε κι' ό διάσημος κτηνός άγριών θηρίων Άλφρεντ Τζώρτζ, κάποτε που είχε καταδικαστεί σε φυλάκιση. Δήλωσε ότι όνομάζεται «Άλφρεντ Τζόνς, ταξιδεύων παραγωγικόδοχος», και με το όνομα αυτό φυλακίστηκε. Στο διάστημα της φυλακισίας του είχε στείλει έναν έμπιστο ύπαιρτή του να ταξιδεύσει στην Άφρική με το όνομα του κτηνός Τζώρτζ.

Ένας δεσμοφύλαξ όμως, που είχε ιδεί στα περιοδικά και στις έφημερίδες φωτογραφίες του διάσημου κτηνός, τον άναγνώρισε, και τότε ο Τζώρτζ του άπεκάλυψε την αλήθεια, παρακαλώντας τον συγχρόνος να μη τη φανερώσει. Και μετά την άποφύλαξή του, έφυγε για πάντα από το Λονδίνο, για να μη τον άναγνωρίση κανείς που τον είχε ιδεί ως κατάδικο.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΝΗ

Στην Ίαπωνία πιστεύουν από τα παλιά χρόνια πως μπορούν να προβλέψουν άσφαλως το γένος των βρεφών που πρόκειται να γεννηθούν, εξάφου μένων των πρωτοτόκων. Η πρόβλεψη αυτή στηρίζεται στον τρόπο, κατά τον όποιον είνε φτυρωμένες ή τρίχες του κεφαλιού στον τράχηλο του πρωτοτόκου παιδιού. Αν δηλαδή ή τρίχες μαζεύονται κι' ενώνονται στη μέση του τραχήλου, τότε το παιδί που θα γεννηθή έπειτα θάνα κορίτσι. Αν όμως ή τρίχες δέν σμίγουν εκεί, αλλά άλλες είνε γυρισμένες δεξιά κι' άλλες άριστερά, τότε το παιδί που θα γεννηθή θάνα άγόρι. Ο Άγγλος φυσιοδίφης Μάδε, του όποιου κινήθηκε ξωπρά ή περιέργεια σχετικάς, θέλησε να την εξακριβώση και υπέβαλε σε έξέτασι 300 παιδιά. Και το άποτέλεσμα ήταν ότι τα 270 απ' αυτά είχαν το γένος, το όποιο υπέδειξε, πολύ προτού γεννηθούν, ή θέσι των τριχών άπάνω στον τράχηλο των πρωτοτόκων άδελφών των.

Ένας πατέρας άστράφει μάλλον τον γυό του, γιατί είχε

καίμενη ή Έλισάβετ θα λιποθυμούσε βλέποντας το φάντασμα του πατέρα της.

—Του πατέρα της; Δεν καταλαβαίνα.

—Είνε... ή κόρη μου... και νομίζω πως είμαι πεθαμένος.

Τότε με έκληξε του ό ύπαλληλος του σύλλογου έμαθε ότι ό προστατευόμενος του ήταν άλλοτε άνωτερος άξιωματικός του άγγλικού στρατού, από μεγάλη οικογένεια, γνωστότατος στην άριστοκρατία του Λονδίνου και φίλος πριγκίπων και βασιλέων.

Κάποτε όμως έπληρε τον κακό δρόμο και διέπραξε ένα έγκλημα. Όταν τον συνέλαβαν, για να σώση την αξιοπρέπεια του οικογενειακού του όνόματος, δήλωσε στην άστυνομία ψεύτικο όνομα. Και μ' αυτό το ψεύτικο όνομα δικάστηκε, μ' αυτό καταδικάστηκε και μ' αυτό έμεινε δώδεκα χρόνια στη φυλακή. Η οικογένειά του είχε πάρει ένα γράμμα του, στο όποιο έγραφε ότι πήγαινε να πνιγί στη θάλασσα, κι' από τότε ούτε τον είδε, ούτε έμαθε τί άπέγινε.

Ένας πατέρας άστράφει μάλλον τον γυό του, γιατί είχε

καίμενη ή Έλισάβετ θα λιποθυμούσε βλέποντας το φάντασμα του πατέρα της.

—Του πατέρα της; Δεν καταλαβαίνα.

—Είνε... ή κόρη μου... και νομίζω πως είμαι πεθαμένος.

Τότε με έκληξε του ό ύπαλληλος του σύλλογου έμαθε ότι ό προστατευόμενος του ήταν άλλοτε άνωτερος άξιωματικός του άγγλικού στρατού, από μεγάλη οικογένεια, γνωστότατος στην άριστοκρατία του Λονδίνου και φίλος πριγκίπων και βασιλέων.

Κάποτε όμως έπληρε τον κακό δρόμο και διέπραξε ένα έγκλημα. Όταν τον συνέλαβαν, για να σώση την αξιοπρέπεια του οικογενειακού του όνόματος, δήλωσε στην άστυνομία ψεύτικο όνομα. Και μ' αυτό το ψεύτικο όνομα δικάστηκε, μ' αυτό καταδικάστηκε και μ' αυτό έμεινε δώδεκα χρόνια στη φυλακή. Η οικογένειά του είχε πάρει ένα γράμμα του, στο όποιο έγραφε ότι πήγαινε να πνιγί στη θάλασσα, κι' από τότε ούτε τον είδε, ούτε έμαθε τί άπέγινε.

Ένας πατέρας άστράφει μάλλον τον γυό του, γιατί είχε

καίμενη ή Έλισάβετ θα λιποθυμούσε βλέποντας το φάντασμα του πατέρα της.

—Του πατέρα της; Δεν καταλαβαίνα.

—Είνε... ή κόρη μου... και νομίζω πως είμαι πεθαμένος.

Τότε με έκληξε του ό ύπαλληλος του σύλλογου έμαθε ότι ό προστατευόμενος του ήταν άλλοτε άνωτερος άξιωματικός του άγγλικού στρατού, από μεγάλη οικογένεια, γνωστότατος στην άριστοκρατία του Λονδίνου και φίλος πριγκίπων και βασιλέων.

Κάποτε όμως έπληρε τον κακό δρόμο και διέπραξε ένα έγκλημα. Όταν τον συνέλαβαν, για να σώση την αξιοπρέπεια του οικογενειακού του όνόματος, δήλωσε στην άστυνομία ψεύτικο όνομα. Και μ' αυτό το ψεύτικο όνομα δικάστηκε, μ' αυτό καταδικάστηκε και μ' αυτό έμεινε δώδεκα χρόνια στη φυλακή. Η οικογένειά του είχε πάρει ένα γράμμα του, στο όποιο έγραφε ότι πήγαινε να πνιγί στη θάλασσα, κι' από τότε ούτε τον είδε, ούτε έμαθε τί άπέγινε.

Ένας πατέρας άστράφει μάλλον τον γυό του, γιατί είχε

καίμενη ή Έλισάβετ θα λιποθυμούσε βλέποντας το φάντασμα του πατέρα της.

—Του πατέρα της; Δεν καταλαβαίνα.

—Είνε... ή κόρη μου... και νομίζω πως είμαι πεθαμένος.

Τότε με έκληξε του ό ύπαλληλος του σύλλογου έμαθε ότι ό προστατευόμενος του ήταν άλλοτε άνωτερος άξιωματικός του άγγλικού στρατού, από μεγάλη οικογένεια, γνωστότατος στην άριστοκρατία του Λονδίνου και φίλος πριγκίπων και βασιλέων.

Κάποτε όμως έπληρε τον κακό δρόμο και διέπραξε ένα έγκλημα. Όταν τον συνέλαβαν, για να σώση την αξιοπρέπεια του οικογενειακού του όνόματος, δήλωσε στην άστυνομία ψεύτικο όνομα. Και μ' αυτό το ψεύτικο όνομα δικάστηκε, μ' αυτό καταδικάστηκε και μ' αυτό έμεινε δώδεκα χρόνια στη φυλακή. Η οικογένειά του είχε πάρει ένα γράμμα του, στο όποιο έγραφε ότι πήγαινε να πνιγί στη θάλασσα, κι' από τότε ούτε τον είδε, ούτε έμαθε τί άπέγινε.

Ένας πατέρας άστράφει μάλλον τον γυό του, γιατί είχε

καίμενη ή Έλισάβετ θα λιποθυμούσε βλέποντας το φάντασμα του πατέρα της.

—Του πατέρα της; Δεν καταλαβαίνα.

—Είνε... ή κόρη μου... και νομίζω πως είμαι πεθαμένος.

Τότε με έκληξε του ό ύπαλληλος του σύλλογου έμαθε ότι ό προστατευόμενος του ήταν άλλοτε άνωτερος άξιωματικός του άγγλικού στρατού, από μεγάλη οικογένεια, γνωστότατος στην άριστοκρατία του Λονδίνου και φίλος πριγκίπων και βασιλέων.

Κάποτε όμως έπληρε τον κακό δρόμο και διέπραξε ένα έγκλημα. Όταν τον συνέλαβαν, για να σώση την αξιοπρέπεια του οικογενειακού του όνόματος, δήλωσε στην άστυνομία ψεύτικο όνομα. Και μ' αυτό το ψεύτικο όνομα δικάστηκε, μ' αυτό καταδικάστηκε και μ' αυτό έμεινε δώδεκα χρόνια στη φυλακή. Η οικογένειά του είχε πάρει ένα γράμμα του, στο όποιο έγραφε ότι πήγαινε να πνιγί στη θάλασσα, κι' από τότε ούτε τον είδε, ούτε έμαθε τί άπέγινε.

Ένας πατέρας άστράφει μάλλον τον γυό του, γιατί είχε

καίμενη ή Έλισάβετ θα λιποθυμούσε βλέποντας το φάντασμα του πατέρα της.

—Του πατέρα της; Δεν καταλαβαίνα.

—Είνε... ή κόρη μου... και νομίζω πως είμαι πεθαμένος.

Τότε με έκληξε του ό ύπαλληλος του σύλλογου έμαθε ότι ό προστατευόμενος του ήταν άλλοτε άνωτερος άξιωματικός του άγγλικού στρατού, από μεγάλη οικογένεια, γνωστότατος στην άριστοκρατία του Λονδίνου και φίλος πριγκίπων και βασιλέων.

Κάποτε όμως έπληρε τον κακό δρόμο και διέπραξε ένα έγκλημα. Όταν τον συνέλαβαν, για να σώση την αξιοπρέπεια του οικογενειακού του όνόματος, δήλωσε στην άστυνομία ψεύτικο όνομα. Και μ' αυτό το ψεύτικο όνομα δικάστηκε, μ' αυτό καταδικάστηκε και μ' αυτό έμεινε δώδεκα χρόνια στη φυλακή. Η οικογένειά του είχε πάρει ένα γράμμα του, στο όποιο έγραφε ότι πήγαινε να πνιγί στη θάλασσα, κι' από τότε ούτε τον είδε, ούτε έμαθε τί άπέγινε.

Ένας πατέρας άστράφει μάλλον τον γυό του, γιατί είχε

καίμενη ή Έλισάβετ θα λιποθυμούσε βλέποντας το φάντασμα του πατέρα της.

—Του πατέρα της; Δεν καταλαβαίνα.

—Είνε... ή κόρη μου... και νομίζω πως είμαι πεθαμένος.

Τότε με έκληξε του ό ύπαλληλος του σύλλογου έμαθε ότι ό προστατευόμενος του ήταν άλλοτε άνωτερος άξιωματικός του άγγλικού στρατού, από μεγάλη οικογένεια, γνωστότατος στην άριστοκρατία του Λονδίνου και φίλος πριγκίπων και βασιλέων.

Κάποτε όμως έπληρε τον κακό δρόμο και διέπραξε ένα έγκλημα. Όταν τον συνέλαβαν, για να σώση την αξιοπρέπεια του οικογενειακού του όνόματος, δήλωσε στην άστυνομία ψεύτικο όνομα. Και μ' αυτό το ψεύτικο όνομα δικάστηκε, μ' αυτό καταδικάστηκε και μ' αυτό έμεινε δώδεκα χρόνια στη φυλακή. Η οικογένειά του είχε πάρει ένα γράμμα του, στο όποιο έγραφε ότι πήγαινε να πνιγί στη θάλασσα, κι' από τότε ούτε τον είδε, ούτε έμαθε τί άπέγινε.

Ένας πατέρας άστράφει μάλλον τον γυό του, γιατί είχε

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Η. Α. Μ. Η ΜΟΔΑ
ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Κάθε καλίσθητη κυρία και δεσποινίς πρέπει να ενδιαφέρεται για το γούστο της και να φροντίζει να είναι κομψή σε οποιαδήποτε ώρα της ημέρας.

—Ακόμα και το καθημερινό φορεμάκι «πουρ-πουτ-άλλε», το οποίο μία κυρία με γούστο θα φορέσει για τις πρωινές της εξόδους και τα ψώνια της, πρέπει να είναι καλοκατασκευασμένο, καλομωμένο υπό ύφασμα καλοδιαλεγμένο, χρώματος σκούρου.

—Για ένα τέτοιο φόρεμα τα προτιμώτερα χρώματα είναι το μπλε-μαρέν, το σκούρο πράσινο, το καφέ και το μαύρο.

—Ως ύφασμα πάλι για φόρεμα «πουρ-πουτ-άλλε» είναι κατάλληλο το λεπτό λινάκι, το τρέσσε ή το λινομέταξο και ως αξεσουάρ στη τουαλέττα αυτή ταιριάζουν μία εσάρπα πλεχτή, ή ντυρέ, μία ζώνη δερμάτινη κι' ένα ζυμψά άσπρο.

—Η φούστα γίνεται με κορσέλε ή με μπρεστέλλες και το κορσέ, αν θέλετε, μπορεί να είναι από λινομέταξο ή από λινό, όταν η φούστα είναι από λινάκι.

—Επάνω απ' αυτό το φορεμάκι, που είναι νεανικό και σοβαρό συγκρότημα, αν προσθέσετε ένα κοντό μπολερό ή μία πελερίνα, θα έχετε ένα χαριτωμένο και πρακτικό ανασάμπλ, το οποίο μπορείτε να φορέσετε ακόμα και σε ταξίδια και σ' εκδρομές.

—Το απόγευμα πάλι θα φορέσετε ανασάμπλ πιο εξεζητημένα, από ύφασμα φανταζι, ή απλά, φουλά, λινομέταξο, τούσο κλπ. Υπάρχουν ακόμα και πρακτικά θαυμάσια σουάτ, με πολύ ώραία μοτίφ, έμπριμέ.

—Τα φορέματα τα χαμωμένα από ύφασμα φανταζι, έμπριμέ, θα γίνονται πάντα λίγο πιο μακρύ.

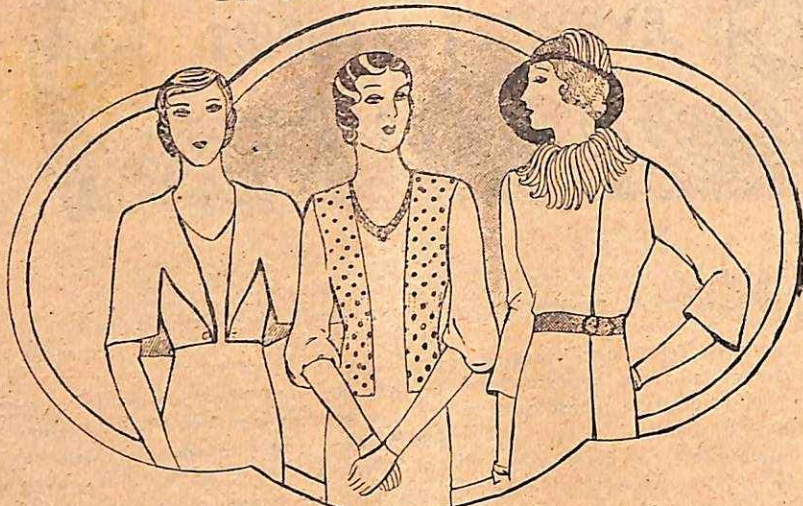
—Τα ελαφρά φορέματα, απλά ή έμπριμέ, θα συνδυάζονται πολύ εφάπαξ, με βελόν, με μπάντες πλισέ, και με πίεςτες. Αν το ύφασμα ε'νε πολύ λεπτό, τότε η σούρες πηγαινον καλύτερα.

—Για να είναι πρακτικό εν' απογευματινό φόρεμα, πρέπει να είναι μάλλον σκούρο κι' αυτό. Μπορούμε όμως να το γαρνίζουμε με χρώματα ανοιχτά, και αντίθετα, χωρίς να θιάπτουν καθόλου την αρμονία του συνόλου.

—Τώρα τελευταία είναι της μόδας το θυσινί και το βιολε χρώμα. Ένα φόρεμα βιολε μπορεί να γαρνιριστή, με μπλε-τουρκουάζ, κι' ένα φόρεμα θυσινί με γαρίζο.

—Τα μοντέρνα βραδυά φορέματα, γίνονται από δαντέλλα μεταξωτή, μάλλινη λεπτή, θαμβοκαρή, ή και κλωστήνη, προπάντων μαύρη.

—Τα μαύρα δαντελλένια φορέματα γαρνίζονται με ζώνες πολύ ανοιχτόχρωμες, από πλατιά θαλοδίνη κορδέλλα. Κάποτε, το φόρεμα γαρνίζεται κάτω στην φούστα, όλόγυρα, με μια στενή μπάντα άσπρη με την ζώνη.

1) Μπολερό με πελερίνα, απλό και ιδιόρρυθμο. 2) Βέστα από ύφασμα άσπρο, έμπριμέ με βούλες μαύρες ή χρωματιστές. 3) Μπουάζ και γαρνιτούρα καπέλλου από φτερά άσπρου πετεινού.

—Όσο για καπέλλα θα φορέσουμε το πρωί κανονικά από παγιτσόν γυαλιστερό και το απόγευμα θα προτιμήσουμε κλός με ιδιόρρυθμα άκανόμιστα μπορ, γαρνιρισμένα με λουλούδια.

—Με φορέματα φανταζι, από ύφασμα έμπριμέ, λίγο πιο μακρύ από τ' άλλα, θα φορέσουμε καπέλλιν μαλακές, γαρνιρισμένες με άνθη ή με κορδέλλες. Η καπέλλιν αυτές είναι έντελως καλοκατασκευασμένες και συγχρόνως προσφυλάνουν το πρόσωπό μας από τον ήλιο.

—Η φούστες με τινάρες που συνδυάζονται τόσο τελευταία, είναι πολύ πρακτικές, γιατί μιά επιτρέπουν να φορέσουμε όποια μπλούζα θέλουμε κι' έτσι με μία φούστα, παρουσιάζουμε διάφορες τουαλέτες.

—Η Παριζιάνας συνήθιζαν τελευταία να γαρνίζουν τα ελαφρά καλοκαιρινά τους φορέματα και με γούνες, προπάντων με γούνες ανοιχτόχρωμες και με έρμιν.

—Η γαρνιτούρα όμως αυτή, αν και πολύ σιχ, θα ήταν ανούσιος για τις Άθηνες αυτήν την εποχή.

—Στους γιαντάδες των κορσέζων, στα ρεβέρ, στις ζώνες και στις καλότες των καπέλλων θα ιδούμε ένα είδος γαρνιτούρας άξουρέ, ή οποία δεν είναι ούτε άγγλικό κέντημα, ούτε κέντημα Μαντέρ, αλλά απλούστατα τρυπούλες χαμωμένες με την μηχανή, στρογγυλές ή τετράγωνες.

—Θα ιδούμε απ' αυτές και υποντορές στις φούστες και στα επανωφόρια και διάφορα σχέδια και μοτίφ σε μπλοκίς.

—Κάποτε, ο παραρισμός του βελού ήταν να προσυλλή το πρόσωπο από το κού κι' από τον δυνατό άέρα. Σήμερα όμως το βελό δεν ε'νε παρά ένα σπολίδι. Προσαρμόζεται στην καλότητα του καπέλλου, και φτάνει μόνο μέχρι της άρχής της μύτης. Το μοντέρνο βελό είναι πολύ λεπτό, και το αυτό χρώματος με το καπέλλο.

—Βρέτος θα ιδούμε πολλές βέ-

στες από ύφασμα έμπριμέ με βούλες, χωρίς μανίκια, ούτε γιαντά, ούτε ρεβέρ. Η βέστες αυτές θα εφάρμοζονται στην τάγια, όπως ή ζακέτες, με πέννες χαμωμένες από μέσα και θα κλείνουν λίγο πιο επάνω από την μέση με τρία άκονα μεγάλα κουμπιά. Τις χαριτωμένες αυτές βέστες θα τις φορέσουμε επάνω από όλοκληρα φορέματα ή επάνω από ντε-πίες, με φούστα και σεμίζετα ή μπλούζα. Θα είναι όμως εφέτος «άν-δονγκ» και τα μικρά κοντά μπολερό, τα οποία θ' ανακαταστήσουν τις ζακέτες στα ανασάμπλ και στα τάγια των πόλεων, του ταξιδιού και του σπόρ.

—Πορ πάντων με τις φούστες που φθάνουν ύψους, το μπολερό πηγαινει αναγκάσι.

—Μετα από τις τελευταίες ανουδωτέν στο Παρίσι είναι και ένας μικρός μπουάζ γύρω στον λαιμό, χαμωμένος από μακρύ φτερά άσπρου πετεινού. Κάποτε, ένα πουρ από παρόμοια φτερά, θα γαρνίσει και το καπέλλο.

—Η περισσότερες φούστες ή και όλοκληρα τα φορέματα θα έχουν έμπριμέ μία ποδιά ένκορστέ, πλισέ, αλλά κάποτε δεν θα είναι παρά ένα ξεχωριστό πρόσθετο πανώ. Άλλωστε αυτήν την εποχή, τα πλισέ είναι πολύ της μόδας.

—Καθώς θα είναι πολύ «άν-δονγκ» εφέτος ή κορδέλλες για γαρνιτούρα στα καπέλλα, θα ιδούμε και πολύ πλατιές κορδέλλες από απλό ή έμπριμέ ταφτά στα διάφορα καπέλλα μας. Στην περίπτωση αυτή, θα γαρνίζουμε και το κορσέ μας, με μία γραβάτα, χαμωμένη από την ίδια κορδέλλα. Θα χρησιμοποιήσουμε τόσο την μαύρη, όσο και τον χρωματιστό ταφτά.

—Τα καθημερινά και τ' απογευματινά ακόμα φορέματα δεν θα είναι

τόσο μακρύ όσο τα φορέματα της ντεμι-σαζόν.

—Πάντως τα βραδυά φορέματα θα ε'νε κι' εφέτος μακρύ.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Στην μικρή άγγλική πόλη Κλίφορ, που βρίσκεται κοντά στην πατρίδα του Σαίξπηρ, το Στράφορ Όν Λίτον, πέθανε τελευταία ένας πλούσιος κτηματίας, ο Τζών Τζαίμς, ο οποίος έφερε διά της διαθήκης του γενική κληρονομία του τη γρηά υπηρέτρια του Έθω Τάυλορ.

Η Έθω υπηρέτησε σαρανταοχτώ χρόνια στον Τζών Τζαίμς, απ' τον καιρό δηλαδή που αυτός ήταν τριάντα ετών κι' αυτή είκοσι πέντε. Σ' όλο το διάστημα αυτό δεν τον δυσαρέστησε ούτε μία φορά. Ήτανε πρότυπο καλής υπηρέτριας κι' ο μακαρίτης κύριός της γράφει γι' αυτή στη διαθήκη του:

«Την άφινω γενική κληρονομία μου. Της άφινω όλα τα κτήματά μου και 48,348 λίρες (περίπου 25,000.000 δραχμές) που έχω καταταθειμένες στις Τράπεζες, εις ένδειξιν της εκτιμήσεώς μου, γιατί φρόντισε να μουχη το πρόγευμα έτοιμο στην ώρα ακριβώς που της άριζα έγω, και γιατί μου είχε πάντα άναμνη καλή φωτιά στο τζάκι».

Ένας άλλος πάλιν Άγγλος πλούσιος, ο Ρίτσεφ Στόουερ απ' το Ούεστμινστερ κληροδότησε πεθαινόντας χιλίες λίρες στον άιμά του.

Τέλος μία γεροντοκόρη 99 ετών, ή μίς Τουλία Ντανήραπ απ' το Ουόρστεστερ κληροδότησε στην υπηρέτριά της Άλίκη Σόμεσετ 1.500 λίρες κι' ένα έτήσιο εισόδημα 25 λιρών.

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ο Άμερικανός δόκτωρ Μάξ Λούγκας είχε την περίεργη έμπνευσι να ζυγίσει το βάρος της ανθρώπινης ψυχής, της άόριστης και άγνωστης αυτής ουσίας, για την οποία ώστόσο γίνεται κάθε τόσο λόγος απ' όλους μας. Για τη λύσι του δυσκολώτατου αυτού προβλήματος ο ξένος ιατρός εφάρμοσε την ακόλουθη μέθοδο: Παρακολούθησε έναν άσθενή του, ο οποίος είχε χάσει κάθε έλπίδα ζωής και βρισκόταν στα τελευταία του και τρείς ώρες πρό του θανάτου του τον εζύγισε με όλες τις αναγκαίες προσυλάξεις, τοποθετώντας καταλλήλως μία ζυγαριά. Τη στιγμή ακριβώς που ο έτοιμοθάνατος ξεψύχησε, παρατηρήθηκε ότι το σώμα του έχασε από το βάρος του 21 περίπου γραμμάρια. Ο Άμερικανός δόκτωρ επανέλαβε και σε άλλα πρόσωπα και ζωα το πείραμά του και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα δεύτερα δεν έχουν καθόλου ψυχή. Όσο για τους ανθρώπους, βρήκε ότι η ψυχή τους ζυγίζει, όσο περίπου και μία... επιστολή!

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

ΑΝ. ΕΤ. ΜΕΤΑΞΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΒΟΛΩΝΙΑΣ (Ιταλία) 1931 ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ — ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

ΛΟΝΔΙΝΟΥ (Άγγλία) 1932 ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΙΜΗΣ — ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ

ΚΡΕΠ «ΜΑΡΚΑΙΝ»

ΚΡΕΠ «ΡΟΜΑΙΝ»

ΚΡΕΠ «ΣΑΤΕΝ»

ΚΡΕΠ «ΣΩΡΖΕΤ»

Κ. Τ. Α.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΔΙΑ ΝΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΡΕΠ «ΣΑΓΚΑΝ»

ΚΡΕΠ «ΣΑΙΓΚΟΝ»

ΚΡΕΠ «ΒΕΝΟΥΣ»

ΚΡΕΠ «ΜΠΕΓΚΑΛ»

Κ. Τ. Α.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΤΙ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΝ

ΑΠΑΡΤΙΖΟΜΕΝΗΝ

ΑΠΟ 20 ΕΙΚΟΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ

ΤΙΜΗ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΔΡΧ. 250

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΔΙΑ ΔΩΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ:

ΕΙΣ ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΣΩΓΡΑΦΟΥ ΕΡΜΟΥ 6

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΟΕΥΡΩΠΑΙΚΗ

ΚΑΤΑΒΥΗΜΑΤΑ ΠΑΛΑΝ-ΒΟΥΛΟΥΡΗ-ΠΑΛΕΥ ΜΟΔΑ Κ. Α. Π.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛ. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ Α. Ε.
ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ 1879
ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΑΛΑΜΩΝ 1918

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ
 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
 ΤΡΙΠΟΛΙΣ
 ΣΠΑΡΤΗ
 ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ
 ΜΟΛΑΟΙ

ΚΑΛΑΜΑΙ
 ΜΕΣΣΗΝΗ
 ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ
 ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ
 ΚΡΕΣΤΑΙΝΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ "ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ,"

